

چوار نامیلکه‌ی دوکتور عه‌لی شه‌ریعه‌تی

وه‌رگی‌رانی مامۆستا هه‌ژار

هه‌ولێر، ٢٠٠٧

دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی ئاراس

خاوهنی نيمتياز: شهوکهت شیخ یهزدین
سه‌رنووسەر: به‌دران نه‌حمەد حەبیب

ناسنامه

ناوی کتیب: چوار نامیلکه
نووسەر: دوکتور عەلی شەریعەتی
وەرگیڕ: مامۆستا هەژار
نوویسیار: ماجد مەردۆخ پۆحانی
بلاوکراره‌ی: ئاراس - ژماره: ٤١١
پیتچنین و پازاندنه‌وه‌ی لاپه‌ره‌کان: ئاری محەمەد سالح
هه‌له‌گری: نه‌فشین به‌هاری‌زه‌ڕ
پرویه‌رگ: حەمید‌په‌زا زه‌ڕی
سه‌رپه‌رشتی چاپ: شوان ماجد
چاپی دووه‌م: ٢٠٠٧

ناونیشان: گه‌ره‌کی خانزاد، هه‌ولێر، کوردستان

ناوەرۇك

كورتەيەك لەبارەى ئەم چوار نامىلكەوہ بىنچ

يەك لە پەناى خال و سيفرى بى برانەوہ ۱

ئارى برا! وا رابرا ۲۱

عيرفان، بەرامبەرى، ئازادى ۵۱

دايە! باوہ! كى خراوہ؟ ۹۵

کورته یهك له باره ی ئه م چوار نامیلکه وه

زانای گه وه ی حه فتاکانی چه رخی بیسته می زایینی (دوکتور عه لی شه ریعه تی) - که له رۆژه ه لاتی ئێران (خوراسان) هاته دنیا وه له رۆژاوی ئوروپادا خویندی و چاوی کراوه و دوا ی ماوه یهك ناو و ناوبانگی له چوارقورنه ی دنیا دا دهنگی داوه - زۆریك به پری خوشکهر و بگره بناخه دارپێژی بزووتنه وه ی ئیسلامی ئێرانی ده زانن.

وهك له بیرمانه، له سه ره تای شو رشی ئیسلامی ئێران و پاشان له گه رمه و جهنگه ی راپه رپیندا، ناو و وینه ی ئه و که له پیا وه، له سه ر زاری زۆربه ی مه رد می ئێران و به سه ر دهستی زی ده ی لاوانه وه بوو. دوا ی سه رکه وتنی شو رشیش، قسه و باسی شه ریعه تی و چوناوچونی بیر و بۆچوونی، له مه ر ئایینی ئیسلام و خودا و دین و بی خودایی و مه کته به رۆژاوا ییه کان و کۆمه لناسی و... له رادیۆ و ته له فزیۆن و گو فار و رۆژنامه کانی ئێراندا - تا ماوه یهك - تام و چیژه ی ده می بیژهران و ئاو و رهنگی قه له می نو سه ران بوو.

له و چاخه دا، مامۆستا هه ژاریش - که پێشتر گه رابۆه ئێران و له ئیداره یهك به ناوی «واحد فعالیت های فرهنگی»، سه ر به «رادیۆ-ته له فزیۆن» کاری ده کرد - له گه ل وتار و نو سه را وه کانی شه ریعه تیدا ئۆگر ببوو. که لپی داوا ده کمن کاریك بکا، ده لی؟ بۆ چه ند کتیبییکی دوکتور شه ریعه تی نه که مه کور دی؟

- ده ی وه ل لا خو ئه وه زۆر باشه!

سهره‌تای سالی ۱۳۵۹ی کۆچی-هه‌تای (۱۹۸۰.ز)، که گه‌یشتمه خزمه‌ت مامۆستا و هیچ نه‌یدواندم! سی نامیلکه‌ی «یه‌ک له په‌نا...» و «تاری برا...» و «عیرفان، به‌رامبه‌ری...» وهرگێڤدرابوون و یه‌که‌م و دووه‌م له چاپیش دهرچووبوون. سی‌هه‌مین ئاماده‌ی چاپ بوو؛ ته‌نیا بزۆینه‌کانی مابوو که ئه‌وه‌ده‌م ده‌بوو به‌ ده‌ست دابنری. وهرگێڤانی «دایه‌! باوه‌!» شتی تازه‌ ده‌ست پێ‌کردبوو. دوا‌ی ده‌یان جار هات وچۆی ئه‌و مه‌زڕینگه‌ مامۆستا کاری لێ‌ ده‌کرد و چوونه ژووره‌که‌ی و وه‌ک سو‌فی له‌و خواره‌ به‌ کزێکه‌وه‌ دانیشتن و چه‌ند جاریش «ئێستا برۆ، جاریکی‌تر وهره‌وه‌!» بیستن و «به‌لێ قوربان! به‌ چاوان» گوتن، ئاخ‌ری وه‌ک دلێ نه‌رم بێ، نه‌رم بوو:

- باشه‌؛ ئه‌وه‌ به‌ره‌ بزۆینه‌کانی بۆ دانێ و له‌چاپی ده‌! به‌لام به‌ مه‌رجی پێش له‌ چاپ، جاریکی‌تر بییینه‌وه‌، بزائم چت کردوه‌.

ئای له‌و خۆشیه‌! که‌ هاتمه‌وه‌ مالێ تازه‌ هاته‌وه‌ بیرم؛ ئه‌ری خۆ من کوردیه‌که‌م زۆر کۆله‌واره‌؛ جا چۆنم پێ ده‌کری ئه‌و کاره‌ جیه‌جی که‌م؛ مامۆستایشم لێ په‌شیمان نه‌بیته‌وه‌؟ ناچار بردمه‌ لای کاکم. که‌ دوو-سی لاپه‌ره‌یه‌ که‌مان لێ خویند و ده‌گه‌ل فارسییه‌که‌یدا به‌رامبه‌رمان کرده‌وه‌، زانیمان چه‌ند کاریکی جوان و رازاوه‌ و به‌قه‌وته‌. ئیتر وای لێهات هه‌موو خێزانی مالێ ده‌وریان داین و به‌ویه‌ری خۆشی و سه‌رسوورمانه‌وه‌، پرسته‌ به‌ پرسته‌مان ده‌خوینده‌وه‌ و بزۆینه‌کانیمان داده‌نا.

کاره‌که‌ به‌ دوو پۆژ دوا‌یی هات و سه‌ر له‌ به‌یانی پۆژی سی‌هه‌م بردمه‌وه‌ و چه‌ند شوینیکیش که‌ بۆمان نه‌چووبۆوه‌ سه‌ریه‌ک و له‌ لاپه‌ره‌یه‌که‌م نووسیبوو، خستمه‌ سه‌ر و له‌ به‌رده‌میم دانا. چاویکی پێیدا خشان و فه‌رموی: جیا له‌وانه‌ی نووسیوته، له‌ باقییه‌که‌ی گه‌یشتی؟ راست و پاک چۆن بووه‌، بۆم گێڤاوه‌. هیندی‌ک پیکه‌نی و به‌ روویه‌کی خۆشه‌وه‌ گوتی: ده‌ی باشه‌. وهره‌ با به‌شیک له‌ «دایه‌! باوه‌»ت بۆ بخوینمه‌وه‌! ده‌فته‌ره‌که‌ی ده‌رینا و ده‌ستی پێ‌کرد:

«... ئێرانی چین؟»

به‌شی زۆربه‌ی هه‌ره‌زۆری ئاپۆره‌ی ولاته‌که‌مان موسو‌لمانه‌؛ ئه‌ویش چتۆ موسو‌لمانیک؟ له‌ کو‌یر ده‌ی چه‌په‌ک و په‌ره‌وه‌ بگره‌ تا ده‌گاته‌ گوند و شاره‌دی و شارۆکه‌ و گه‌لیک له‌ باژیری قه‌وغاش، هه‌ر هینده‌ له‌ دین ده‌زانن؛ نوێژان بکه‌ن، رۆژووان بگرن، ببنه‌ په‌یره‌وی ئاخوندیک هه‌ست و نه‌ست و شل و خه‌ستیان به‌و

بسیپېرن؛ ههرچی فەرمووی گفتی خوايه و به موو لادان له فەرماني، بۆ دین و دنیا به لایه.

ئاخوندی خێوی ئەو خەلکەش کاروباری بویتە ئەو له سەر مینبەر قوت بێتەوه، دنی ئەم رەمەکیانە دات که هەتا زۆر بگرین کەمە. با به گەل بچنە کەرەبه لا. کێ دەولەمەندە بچیتە حەج. زەکات و سەدەقە بدەن. پینچ یەکی داھاتی سالیان بۆ سەیدان بێ؛ دەیه کیش بۆ ناگوزوران بەخت بکەن. واز له باسی دنیا بێنن، هەر باسی قیامەت بخوینن. جیا له بەهەشتی دواى مردن، دەهیچ شتێک رانەمێنن. ئەوانەى بێ ئاخواندیش، دەبن به دەرویش و سوڤسى لای پیرانی سەرشین و بەریش و بێ ئیش. نەغد و پوختی دنیاکیان دەنێنە ناو لەپى شیخ و ئەویش گفتی بەهەشتی مفتی پاش مەرگیان ئەنێتە مشت...

... ئەگەر له پرسەى حوسپندا چەند فرمیسکیک هەلۆه رێنى، ئاخواند له خۆت نەپەنجینى، له پیتاک دان نەبۆلینى، ئەوا چەند کۆشکیک دەستینى گشتى یاقوت و زمرۆتە. ئەگەر شیخ و خەلیفە و دیوانە تیرکەى، ئەگەر نەوسى چنۆکى مفته خۆر کوێرکەى، هەر لەم دیوہى بستووى ژبان چووی بەو دیوا، رۆوبارى هەنگوین و شیرە و باغى هەنار و هەنجیرە و حۆرى زۆرە و کەیف و رابواردن مشەیه. ئەگەر له شەقام کلا بى و له فەرمایشى شیخ لا بى! له دنیا بەختەوەر نابى و لەولاش جینگات جەهەندەمە!...

... بابایەکی خۆم ئاسایی که بۆ خویندن چوو بیتە ناو کۆمەلگای نوێى ئوروپایی، هەموو پۆژى، هەموو شەوى، بگرە هەموو کات و سات و ژەم و دەمان، دەگەل زانیانی نامۆ، دەگەل کتیب و نووسراوی پیاوی خاوەن ییری بێ پیر پووبەرپوو بێ؛ باسی کفر و خاوەناسی کاسی بکا. ئەویش به نیاز بێ که دینی باب و کالێ پیاڕیزى؛ بکەوێتە مشت و مې و دم له دم نانی ئەم و ئەو، جوابی هەموو پرسیارکاریک ئامادە کا. پرس و پرسیاریش بەبار بى؛ یەک نالەبار، یەک لەبار بى. بچتە هەر کوێ بیتە بەر کوێ. قسەى بیتام گفتی بەتوێ. هیندیک زۆر سوێر، زۆری بێ خوێ. منیک یاخۆ من ئاسایی لەم ناو دە چۆن گیر دەخوا و ئەشتى چی بکا؟ چۆن شان و پیلێ کاکیلە و زمان و چەنانگەى نەسوێ؟ دەى سا له کوێ دەتوانى بێژى ئاسوودەم؟ چۆن بووز دەخوات و بۆی دەلوێ وەک ئەو پیاوہ ساویلکە بى که سەر و بەرى ژيانى له ناو پەراوى پەرزەردى به پیاوازاو رەنگ کراوى نووسراوى ئاخواندا دەژى؟ لای وایى دنیای ئەمرۆکەش هیسن هەزار ساڵ لەمەوبەرە و سەر و بەرى هەر وەکوو خۆی سەرمۆر ماوہ و جۆرێک

مۆميايى كراوه كه نه بۆن ده گرى نه ده پوئ و نه ته رايدا ده چۆرى، نه رهنگ و
بۆنى ده گۆرى. هه موو نهركى گرانى هه ره وهنده بى: به لۆرينه وهى ره وه خوان
دهست بكا به شين و گريان؛ جنىو بدا به شه بووه كر و عومهر و زۆر كه سى تر له
ته سحابان. ئيتىر ئاسووده دانيشى و پالدا ته وه تا به پالده په ستۆ و مله نه يه خه نه
ناو به هه شته وه!...»

ده ورى چاره كه سه عاتيك، لىي خوينده وه. خودايه! ته مه په خشانه؟ شيعره؟
چيه؟! هينده خو شتاههنگ و بى گرى دارپژراوه، وا ههست ده كهى ئاو يكي پاك و
زه لاله، له كانيه كه سه رى هه لداوه و بى هيچ گت و گيريك هه ره ده روا و
هه لئابه زى ته وه. ته مجار شه وهنده ئاسايى و ئاسانه، منيكي دوو پيت و له تيك
كوردى ده زانم، باش تيده گهم. به راستى شتيكى سهيره!

ماوهيه كه واقور ما بووم؛ پاشان هاتمه وه سه رخۆم و پرسيم: قوربان! كوا
شه ريعه تى باسى شىخ و ته كيه و خه ليفه و ديوانه و زهرگ و زنجيرى كردووه؟
فه رمووى: شه له گه ل فارسه كانيه تى؛ منى وه رگير پيوسته هه مه ته مانه تدار بىم و
پوخت و پاكي قسه ي نووسه ره وه رگير مه وه، هه مه شه وه شم له به رچاو بى ته گه ره شه
نووسه ره كورد بوايه و شه قسانه ي بۆ گه لى كورد بكردايه، چۆنى ده گوت؟ راسته
كاكلى مه به سه ته كه هه ر يه كن و به هه ردوو لا هه ر گازنده يه له دين و ئاييني
دهست تى براو و تيك دراو؛ به لام ئيمه ي كوردى زياتر سونى، هه ره به ته نيا مه لا
نه شيشا وه ته بىر و ئاوه ز و ئايينمانه وه، ده ردى شه ولاشمان هه يه؛ كه پيم وابى
ده رد يكي گرانتريشه ...

هه ستم كرد شه شاكار يكي تر له جيهانى هونه ره و ويژدها، هاته دنيا وه ...

ئىستا پاش ٢٦ سال - له سه ره پيشنيارى ده زگاي ئاراس - ته مجار هه ره چوار
ناميلكه پىكه وه له به رگيكد و به شپوهيه كي جوانتر، پيشكهش به خوينه ران
ده كه ين. بى شك شه په رتووكه پچووكه، باشتري وينه و نمونه ي په خشانى
به دانسته و وه رگيرپاوه ي سه ركه وتووه. هيوادارين هه موو خوينده واران و به تاييه ت
نووسه ران و وه رگيرپان، زۆر به وردى بيه خوينته وه و به هره يه كي باشى لى به رن.

براتان: ماجد مه ردۆخ رۆحانى
سنه، سه رماوه زى ١٣٨٥ (٢٠٠٦)

پهک له پهنای خال و سیفری بی پر استوه

خوینهری به نرخ و هیژا!

ئیمام عهلی - دروودی خودای له سهر بی - فهرموویه تی:
 مهروانه ویژهر کی بووه؛ ویژراوه که بخه بهرچاوا!
 واتا: قسهی باش وهرگره و گوی مهده کی گوتوویه تی!
 ئه م نامیلکه ی دوکتور عهلی شه ریه تیت پی شکهش
 ده کهین. بیخوینه وه! وهردی ده وه! وردی که وه! لی وردیه وه!
 ئه گهر بههری پی که یاندی و شتی باشی تی که یاندی، مائی
 ئاوا. بهرهمه کانی تریشی لی وه خوینه و بههریان لی
 هه لکړینه! دنا به و یه که واز بیته و که سمان له کهس!

هه ژار

موسولمانانى پرووناكبير، ئەبى بە شەش پراوېژ، دىگەل
شەش دەستەدا بدوېن: پرووناكبيرانى لاوەكى، برايانى
ھاۋنايىنمان لە دەورەۋە، پەش و پرووتى شارستانى،
گوندنشىنان، چىنى ژنان، تازەلاۋان.

★ ★ ★

ئەم نامىلىكە ھەۋەل دەرسە بۇ سى دەستە:

تازەلاۋان، كەۋا تازە باى بال دەدەن؛
بۇ ئەۋ پىاۋە زلانىھە كە ھەر مندالانە دەژىن؛
بۇ سەرمەشقى نووسەرانى خۇمالىيە.

مندالە كاتمان دەيزانن:

پياۋى ھەژار، پياۋى بىھىز - با چاكىش بى، با پاكىش بى - بەرچاۋ نىيە. نەدار سوۈكە لەبەر چاۋان؛ ناخريتە ناۋ رېزى پياۋان. كەس فەقىرى پى پياۋ نىيە. بەلام ھەركى خاۋەن زىپرە، خاۋەن زۆرە، ئەگەر پىسە، ئەگەر پەشە، ئەگەر بۆرە، لەبەر چاۋان زل و زۆرە. دەرۋى دەمى ناخۆش بى، دەمپىس بى، جىئوفروش بى، دەلپىن پياۋىكى زۆرزانە؛ لفت خۆش، گەت پەوانە؛ قسەى جوانە؛ كارى جوانە؛ شارەزاي شارەزايانە.

بارى گەلانىش ھەر واسە:

رۇزى كە ئىسلام باۋى بو، لە ناۋ گەلانىش ناۋى بو، زىپرە ھەبو، زۆرى ھەبو، چى بىگوت، ھەر ئەۋە بو. مامۇستاكانى پۇژاۋا - لە فېرگە، لە زانستگايان، لە ناۋ كۆرى كەيخودايان - كاريان لاساى موسولمان بو؛ دابى ئەۋانپان پى جوان بو. كەۋاى شۆپريان دەبەر دەكرد؛ عەمامەيان لە سەر دەكرد؛ ئەداى پازى و ئەۋەلى و دىنەۋەريان و غەزالى و كى و كىيى دىكەيان دەردىنا. چۆن ئىستا مامۇستاكىمان - كە نەدارىن - لاساى ئەۋان دەكەنەۋە؛ قەرزى كۆنە دەدەنەۋە! لە جىئەنەدا كىلۋى لەنگەرى لە سەر؛ جەبى قۇل فەش و قۇل دەبەر؛

ئەدای رۆژاوا دەردیڤن؛ ئورووپاییانە دەنوین!

دەسپەنگینانی خاچ پەرست کە دەسکردیکیان رێک دەخست، فیلێان دەکرد. مۆری «الله»یان لێ دەدا؛ رەنگی ئیسلامیان پێ دەدا. تا وابزان ئەو کارانە هی ولاتی موسوڵمانە؛ کاری شام و بوخاریە؛ کرگاری بەلخ و بەغدايە؛ ئەستەنبولە، تووسە، رەبە، کاری وەستای غرناڤە. تەنانەت خاچی گەردنبەند «الله»یەکیان لێ هەلڤەکەند. ئەوا ئیستاش لە رۆژەهلای بارکەوتوو، لە ناو گۆیچکە ی گادا خەوتوو، «MADE IN» لە دەسکاریان دەدەن. لاسای رۆژاوايیان دەکەن.

بوو بە شەری خاچپەرستان؛ دوو هۆردوو بەرانبەر وەستان. پێک هەلپژان؛ تێک هەلچژان. یەکیان گرت خاچ پەرست و جوو. ریزی دژمنان پتەو بوو. ئیسلام لێک جودا بوونەوه؛ بەرەو نەزانی چوونەوه. سڤ بوون؛ بوونە مارانگەستە. بوون بە سەد تیرە، سەد دەستە. تێک بەربوون و پێک وەرپوون؛ بە جارێک بێ سەر و بەر بوون.

شیعە و سوننی، تورک و عەرەب، فارس و تورک و بەرپەر، ئە هەموو لایەک بوو بە شەر. هاوڤین بە هاوڤینی دەلی: من دادەمەزڕیم، تۆ هەلی! هەر یەک لەوانەش پێکەوه -خۆبەخۆیی، بە نامۆیی- شەر و هەرا و قەرەیانە؛ گیرەیانە. هەر لە شیعە چەند تیرە هەس؛ هیچ کەس ناپیوی بە رەبی کەس: نیعمەتی، سۆفی، حەیدەری، شیخی، ئەمەل، بالاسەری، پایینسەری، یەکی- دوازدەیی، یەک- هەشتە. زۆری دیش هەن. تەنانەت بابی و بەهاییش، عەلیەللايیش لە مەیدانا هەرایانە! داویانە!

سوننی چوار مەزەب هەزار توێ، هەمووی شیر لە یەکتەر دەسوێ؛ بێ تام و خوێ. سۆفی، دەرویش، قادرییە، چەشنی، نەخشی، سۆرە وەردییە، نووربەخشییە. هەر یەکە ی چەند لکی هیە. پێکەوه مشتومریانە؛ لێکدان و قەرەیانە! جاران حەفتا و دوو تیرە بووین، ئیستا لە حەوسەد زیادترین؛ ئە هەموو دەم

بەربادترین.

ئىسلام گوتى: خودا يەكە؛ قورئان يەكە؛ قىبلە يەكە. كەچى ئىمە ھەزار خودا دەپەرستىن؛ بۆيە پەستىن؛ بۆيە بە دوژمن ناوەستىن. ھەزاران پروگەمان ھەيە: گۆرى ھەر ئىمامزادەيەك، بارەگای ھەر شىخزادەيەك، شەخس، نەزەرگە، قسنەكۆن -راست يا درۆن- جى چلدانە و نیازمان؛ پىكەينەرى داخوامان. كاوەكۆن، ئىسقانى رزىو، داتەپىو، پواو، ھەلۆەريو، لە چۆلگان، لە دى، لە شاران، بوونە جى ھانا و ھەواران.

چاوپراوەكرانى دەسبەر، بە قسەى پرۆپوچ و بنشپ، خودای پاكىيان، خودای تاكيان لە بىر كردين؛ سوژدەيان بۆ خاك پى بردىن. كانگای مېشك و بىريان دەرداين؛ تىكيان وەرداين، تىكيان بەرداين. لە بەر شەپرى خوبەخۆيى، لە بەر بىراھىل و پۆيى، كز بووين؛ زەبوون بووين؛ تىدا چووين؛ دەتگوت نەبووين!

مەغول ھات سووتاندى؛ بردى؛ كوشتى؛ كرى ھەر چى كرى. سەرىك ما ئەوسا بۆى دەرچوو. دەورانى چەنگىز بەسەرچوو. بەلام ئىمە، ئىمەى خەو- خەو، بىھۆش، كەلە لا رۆژ و شەو، لە سەر موجدەھىد لە سەر شىخ، لە سەر دەف، لە سەر زەرگ و مېخ، شەرمان، گەرمان ئەنايەو، ئاورمان ئەندايەو.

تا فەرەنگ ھات. چ بوون فەرەنگ؟ مەژخۆرانى بەرچاو تەنگ. بە فیل، بە جەنگ، قاویان كردين؛ راویان كردين؛ چاویان بەستىن. لەو ساوہ ناتوانىن ھەستىن؛ سست و پەستىن.

ئىمەى لە گوێى گادا خەوتوو، بە سەدە و سالا، مانگ و ھەوتوو- ھەر كۆست كەوتوو- سەرمان كاسە؛ ھەر نەمانزانى چ باسە. لە شوین كۆنەكىلان وێلین؛ زورك و رەقەمان دەكىلین. كىشەى كۆنمان ژياندۆتەو. تۆوى شەرمان چاندۆتەو. با شەن دەكەين! دروو دەدرووين! بە سەرپرەو بەرەو پاش دەبزوين.

فەلە زل بوون؛ جوو بوو بە شت. بەشى ئىمەش؛ ھەر قت، ھەر فت، ھەر گزوفت. ئەوان بە پیتۆلى و گزى، زۆريان ھینا، زىريان دزى. دژ داماین بە لەپرى و كزى!

نامۆ بوونە داگیرکەرمان؛ پاروویان پڤاند لە بەرمان؛ بوونە کە یخودا لە
سەرمان. ئەوان ئاغان، ئیمە ژێردەست؛ ئەوان دەسدار، ئیمە بێ دەست. بە
عەزەرتەو دەروانین؛ خۆمان زۆر بە کەم دەزانین. فەرەنگی جوانە! زۆرزانه!
کە ی ئەو وەکوو مەمانانە؟!

- ئیمە چین؟

- چینی هەژارین. ئەوان پاستن، ئیمە خوارین؛ نالەبارین. هەژار زاناش بێ،
نەزانه. دارا شورەبیشی جوانە.

وابەرە ی پێگە یشتوو مان - بە ناخێر - تیگە یشتوو مان، شتی خۆی لە لا دژیو.
هەر لە جیو، بە سەد شیبو، ئەدای فەرەنگی دەردیئێ؛ وە زوان ئاغا
ئەماندوئێ. بۆتە مەیمون لاساکەرە؛ «بە لاش گوشتی سەر چەپەرە».

ئاغاش هەر ئەوئەندە ی دەوئ بازاری لە برەو نەکەوئ. گەرەکیە ئەدای
دەربێئ؛ خۆی چی ئەکا و بنوئین. کارەکانمان، شارەکانمان، نووسەرانیان،
خۆنەرانیان، پیاوی پیتۆل و چازانمان، حالمان، بالمان، ژیانی ناو مال و
منالمان، ژنمان، پیاومان، گشت و خامان، تەنانەت لەقەم و ناومان،
دەمە لاسکە یەک لەوان بێ؛ تا کلێلمان هەر بەوان بێ!

بە ئێ داگیرکەرەکانمان، رزق و رۆزی بەرەکانمان، نایانەوئ خۆ بناسین. تا
وا کاسین بۆ وان خاسین. ئەوان دەترسن تی بگەین؛ لە داو بەرین و پێ بگەین.
تا بێ فکر و بیر نەبەین، تا لە خۆمان بێ خەبەرین، بۆ وان مانگاین، ئەسپین،
کەرین، بارەبەرین. شیرمان دەخۆن؛ بارمان دەکەن؛ سوارمان دەبن؛ غارمان
دەدەن؛ لە سەد بەرد و دارمان دەدەن.

- تا دەخۆی بخۆ! قەلەو بە! بۆ کاری بێگار پتەو بە!

- ئەبیینی؟

- هیچ!

- ئەژنەوی؟

- هیچ!
- چ دەبینی؟
- بەژن و بالای پێکی ئاغا له وهتاغا؛ له قوناغا. ژن و ئەسپ و سامانەكە،
جامانەكە، تەشك و داو و دامانەكە!
- چ دەژنەوی؟
- لاف و گەزاف و چاو و راو، باسی گۆشتاو، باسی پالۆ، چەند شات و
شوت، گەفتی چرووك، قاقای بلحانە، قسەى سووك!
- خۆت خەريك كە بە دەرەوه! تەنیا هەر بیر مەكەرەوه! تێ مەگە چۆن دزی
دەكا؛ گزی دەكا!
- دێ و دەچێ بێهەست و چرپە؛ بە بێ خورپە؛ وەكوو مام پێوی؛ وەك گورپە.
له جووجەلان دەرەفت دێنی، بیر و میشکیان لێ دەرپێنی؛ بە کەیفی خوێ
پایان دێنی.
- ئەگەر گەورەكان تێناگەن، میشکیان بەتالە و پێناگەن، با لاوەكانمان وشیار
بن؛ دوژمن بناسن، بەکار بن؛ با هاوکار بن. لە لاسایی خوێزگار کەن. لە
داگیرکەر خوێقوتار کەن. با ئازاد بن؛ با ئازا بن. پیاوی خوێ بن؛ پیاوی خوا بن.
لە هەقخوازی رانەوهستن؛ تەنیا پشت بە خوا ببەستن.
- هەر یەكە شیاوی پەرستن. هۆی بوون و مان، ئەو یەكەیه. ئیتەر هەر
چێکی تر هەیه، خالە له پەنا ئەو یەكە:
- خال و سیفیری بێ برانەوه.

عەلی شەریعەتی

یەك

لە پەنای خال و سیفری بی‌برانه‌وه

یەكی هەبوو، یەكی نەبوو جگە لە خوا هیچ كەس نەبوو
 هیچ هەر نەبوو
 ئەو خاویە تاك و تەنیا بوو دلۆشان و دلایا بوو
 دەیدی، دەییست، جوانی دەییست
 وازی لە كاری پەوا بوو
 بێكاری لا پەسند نەبوو نالەبازی پێ نەبوو
 لە نەبوون خۆشی نەدەهات هەزی دەکرد لە بوون، لە هات
 خودا لاگیری هونەر بوو دروستكار و داهێنەر بوو

با بزانی ئەو خاویە چی کرد؟

هەوری سازدان گەواڵ- گەواڵ بەری دانە هەوا بەتال
 گەواڵ هەوری لە چی کرد؟ لە دەنكە تۆزقالتی زۆر ورد
 ئەو دەنكە تۆزقالتی كۆمن وردیلە هیژی ئەتۆمن

هەر وردىلەى خۆرىكك لە ناو بە ئەستىران دەورە دراو
لەو خۆرە چەرخ و خوليانە

سروەى تەكاندەر ئەنگووتن گەوالە هەور بزووتن

وەك چى؟

وەك دووكەل وەك گىيژاو
ئاورىنگى هينان بە گور بوو
گپر كۆو بوو لە دەورى خو
روژيش ئەتۆمى گەورەيه
بە دەور و بەريا خول ئەخۆن
وەك گىيژەلۆوكەى زۆر بەتاو
بەرەمى بلييسە و گپر بوو
بنىادەم ناوى لى نا: پۆ
چەند ئەستىرەى لە دەورەيه
هەر خوا دەزانى چەند و چۆن

بناغەى ژيان دامەزرا
قەوزە روا، گيا دەركەوت
چلمۆكە گيانى هاتە بەر
جانەوەرپىكيان مەرۆيه
چاكيان هەيه لە باش چاتر
لە زەريا، لە بەژ، لە مەزرا
دەوێن دەرھات، دار سەرکەوت
دنیا پر بوو لە جانەوەر
هەنبانەى راست و درۆيه
هەيشە لە شەيتان خراتر

- ژين لە چييه؟

- ئاويك، تۆويك

تۆمى گيايەك لە ژير خاكا، زۆر هەلناكا

سەر دەر دىنى، شين دەنوینى

بەخۆدا دى دەبیتە چل، دەبیتە گول

نەمام دەبى بە شەنگەدار گەلایە، لکە، میو و بار

پیر دەبى، وشك ئەبى، ئەپوئ لە تۆوہکەى هى تر دەپوئ

دلۆپێك ئاو:

پەزە، ساواپە، مندالە	لاو، سەرەپە، پاتالە
لە ھەلسوور و داسووردایە	ئەویش وینە ی دار و گیایە
چرای ژینی دەگوژیتەو	لە خاکا سەر دەنیتەو
تۆمە کە ی ھەلەدەداتەو	ژیان دەسپێدە کاتەو

ژیانیش ھەر لە خولداپە

ئاوات و نیاز خۆریەتی

گیاندار یە کێ یان ھەزاران

لە پێی ژین و بوورژانەو	سال و مانگ بە بێ سەنەو
بە دەوریدا سەرگەردانن	وچان و پشوو نازانن
دەروپین، دەروژن، دەروپینەو	دەگوپین، دەپوین، دەتوینەو

یە کێ ھەبوو، یە کێ نەبوو	جگە لە خوا ھیچ کەس نەبوو
ھیچ ھەرنەبوو	

دنیا لە نەبوو ھاتە دی	ھەوای بەرز، زەوی نەوی
رۆژ و ئەستیرە ی بێ ژمار	بەرە ی گیاندار و گیا و دار
نەدیار و بەرچا، ھەرچی بوون	بێ وچان و پشوو، دەبزوون

بەرەو کوێ؟

بەرەو مردن و ژیانەو	وشک بوون و ھەلەدانەو
رۆژ و شەو، تاریک و پرونی	گەش و سیس، بوون و نەبوونی
بەرزیایی، نزمی، کەم و زۆر	کەوتوونە خول لە دەوری خۆر

یە کێ ھەبوو، یە کێ نەبوو	جگە لە خوا ھیچ کەس نەبوو
ھیچ ھەر نەبوو	

خانووچكه‌ى ژيان سه‌رى گرت	گه‌ميه‌ى جيهان له‌نگه‌رى گرت
پانايى له‌ كوئى هه‌تا كوئى	زه‌وى، عاسمان، توئى له‌سه‌ر توئى
زه‌مەند و مي‌رگ و پن‌ج و قل	بئى گيان و گياندار گچكه‌ و زل
پرووبار و ده‌رياي خو‌ر و مه‌ند	ورديله‌ و درشته‌ و ناوه‌ند
بئى‌وچان كه‌وتنه‌ جم و جوول	كورت و دريژ و پهل و قوول
خول ده‌خۆن به‌ره‌و هه‌تاويك	هيچى وچان نادا تاويك

تۆ ب‌روانه‌! هه‌موو شتى ئه‌م جيهانه
 ئه‌گه‌ر سه‌ر ئه‌گه‌ر چ‌ره‌ ئه‌گه‌ر والا، ئه‌گه‌ر پ‌ره‌
 گشتى خ‌ره‌!

هه‌زار هي‌نده‌ى تر ب‌ژمي‌ره‌	مانگ و خو‌ر، زه‌وى، ئه‌ستي‌ره‌
ب‌ژمي‌ره‌ له‌ هه‌ژمار به‌ده‌ر	ئاتۆم، گلووى خو‌ين، تو‌م و به‌ر
جه‌غزا و جه‌غز دي‌ن و ده‌رۆن	گه‌ر به‌ په‌له‌ن، گه‌ر له‌ سه‌ر خو‌ن
ئه‌گه‌ر ده‌شته‌، ئه‌گه‌ر كي‌وه‌	خاك و ئاو به‌ شار و دي‌وه‌
شه‌و و رۆژ، سه‌به‌ و ئي‌واره‌	ئه‌گه‌ر گيا، ئه‌گه‌ر گيانداره‌
هه‌موو چاخي‌ك، هه‌موو كا‌تيك	هه‌موو ده‌م و كا‌ت و سا‌تيك
جه‌غزا و جه‌غز كه‌وتونه‌ پ‌ه‌و	به‌ سا‌، به‌ مانگ، به‌ رۆژ، به‌ شه‌و
گشتيان له‌ خولدان جو‌ري‌كن	پ‌وو به‌ هه‌تاوى خو‌ري‌كن

يه‌كئى هه‌بوو، يه‌كئى نه‌بوو جگه‌ له‌ خوا هي‌چ كه‌س نه‌بوو
 هي‌چ هه‌ر نه‌بوو

ب‌ل‌ند هه‌بوو، نه‌وى هه‌بوو عاسمان هه‌بوو، زه‌وى هه‌بوو
 ئه‌ستي‌ره‌ى زۆر و مانگ و خو‌ر

هه‌زارى ناديار و په‌يدا	له‌ به‌تالا‌يى بئى‌په‌يدا
كو‌مايه‌ كيان پي‌ك هي‌ناوه‌	لاى ئيمه‌ مه‌نزوومه‌ى ناوه‌
مه‌نزوومه‌ى تريش زۆر زۆرن	كو‌مه‌لگاي ئه‌ستي‌ره‌ و خو‌رن
چه‌ندن؟ هه‌زار؟ نه‌خي‌ر، مليار؟	زۆرت‌رن، ناھي‌نه‌ هه‌ژمار

فەزا زۆر پان و بالاوه
هەردی مە، یەك لەو كۆمەیه

ئافەریدەش بێ حەساوه
تنۆكەیهك لەو گۆمەیه

ئەگەر تۆ بە ژمارە فیّری
قاقەزێکی درێژ پاخە
یەك بنوسە بیکە بە دە
بیکە بە هەزار بە ملیار
قاقەز برا، هی تر بیّنه
هەلچۆرا ئەم مەرەكەوه
تا دەتوانی خالّ دانێ، خالّ
تۆ ماندوو بووی بیدە بە من
بێ وچان خۆت و هەزاران
هەموو دەم هەموو کاتی سال
خەو دایگرێتی، یان نانت خوارد؟
با کۆرەكەت، با نەوهكەت
خۆت و هاوکارانی پیرت
بو گەمەیی وەخت رابواردن
هەر یەكە و خالّ بێ برانەوه

ئەتەوێ خواکرد بژمیّری
بە ئیشتیا شانی لێ داخە
بیکە بە سەت وچان مەدە!
خالّ دانێ بە هەزار-هەزار
بە خالّانی بنەخشینه
مەرەكەوی تر بگرەوه
مەپسینهوه بە مانگ بە سال
هەزار هاوکاریش هەر کەمن
بە شەوگاران، بە رۆژگاران
لە پەنا یەك خالّ رێژ کەن خالّ
لە خالّ ریز کردن خۆت بوارد؟
بچن لە شوین کردەوهكەت
هاوسەفەری زەمینگیرت
خەریک بن بە خالّ بژاردن
گیژ دەبن لە لیكدانەوه

پیری لەرزی لە کار کەوتوو!
بیکار وەرکەوه، بیر کەوه
دێتەوه بیرت منان بووی؟
تاویك لە سەر سنگ ئەخزی
دەس بە پەرپەرەوه دەگەرای
زل بووی، فیّر بووی خالّ ببژیّری

زورھانی لە جیّدا خەوتوو!
خۆت خالّی بە پال یەكەوه
شك و ساوا، کچ و کال بووی؟
دەگریای لە بەر وەرپەزی
بەدەس هەلگێپ-وەرگێدەکرای
لە کار و بار خو ببوویی

دای و باب هیوایان پیت بوو
پیت نایه سه ته وه، پیر بووی
نه به گه و شلی و به تالی
گه مه جاری دای و باو بووی
بوو پته گه پجاری منالان
نیستا مندالی خوینتالی

گه وه تر ئاگیان لیّت بوو
پله - پله به ره ژوور چووی
چوو پته وه ده قی مندالی
هه تا ساوا و له بهر چاو بووی
نیستا له پاش دهیان سالان
خوین شیرنۆکه بووی به کالی

پیشتر چ بووی منالی پیر!
به چاو، به دل، تیک گه بیشتن
له ناو پزدانیك کران جهم
گورا ئیسقان و گوشت و هوون
چاو چاو بووی تا نۆره هات
مایته وه تا هه لکه وت هه ل
به ره و ژین له مپه رت په راند
بی دهره تان و پیژتر بووی
بو دان شه کوتی پهل و دهن دوک
نه پهل، نه مل، نه گور، نه تل
ته وه زهل، نه گریس، سیس و پیس
ملچه ی لیوت ده هات بو شیر
ده گریای، ده بنه خوت ده میست
چوو پته وه ده قی مندالی
دانت نه ما، شیرت ده وی
مۆغه ره رت زه وی به رن ادا
بی هیژ و پیژ، له کار که وتووی
خواردن و پینه وه و گریان

پاکشی! داکشی! بیر که وه، بیر!
ژن و پیایگی پیک گه بیشتن
دلۆپیک له و، تنۆکیک له م
تیکه لاو بوون بو ته و او بوون
نۆ مانگ، نۆ رۆژ و نۆ سه حات
ته تۆش وه کوو جوجیله ی مه ل
تۆکلت شکاند په رده ت دراند
تۆ له جوو چک بی هیژتر بووی
ته و دپته دهر، به جوو که جوو ک
به لام تۆ پله گوشتی شل
چاو نه پشکوتوو، گوئی نه بیس
له ناو بی شکه قه تیس و گیر
زیقه ت ده هات، شیرت ده ویست
نیستا چی؟ له پاش سه د سالی
چاو نابینی، گوئی ناژنه وی
یه خسیری له ناو جیگادا
له وه ریه زیان ئاغله ب هه وتووی
هه ر سی کارت ماوه له ژیان:

واده‌ی کۆچه

گه‌ره‌ك سازده‌ی ساز و به‌رگ
له‌ خاك پواوی، سه‌د ساڵ ژیاوی
ده‌پویی، ده‌رزیی، ده‌بییه‌وه‌ خۆڵ
به‌ پواڵته‌ هیچت نامی‌نی
ژین برانه‌وه‌ی بۆ نییه‌
تۆش و زه‌ویش و به‌هاریش
ئه‌ستیره‌، عاسمان، مانگ و خۆر
هه‌رچی ناوی ئافه‌ریده‌س
گشتی له‌ سوور و خولدايه‌
تۆ! تۆ مرو‌ی پواوی ناو خاك!
به‌ ناوی چاكت هه‌ر ماوی

بۆ کۆی به‌خێر؟ به‌ره‌و مه‌رگ
ده‌چییه‌وه‌ ناو خاك، خاكاوی
با ده‌تپرژینی له‌ چیا و چۆڵ
به‌لام گلت گيا ده‌پوینی
باسی من- من و تۆ نییه‌
به‌ گیان، بچ‌گیان، به‌ردو داریش
ده‌بن، ده‌چن، به‌ هه‌ل، به‌ نۆر
به‌رچاوه‌ یا دووره‌ دیده‌س
ون ده‌بن و دینه‌وه‌ کایه‌
ئه‌گه‌ر کارچاک بی و ژیان پاک
به‌ یه‌كجاری نه‌فه‌وتواوی

وه‌ره‌ پوونی منالی پیر!
ژماره‌ی مه‌نزومه‌ چهندن؟
یه‌ك و خاڵ دانسی هه‌زاران
به‌ بست، به‌ گه‌ز
به‌ مانگ، به‌ ساڵ
پێژیان بکه‌، بیانکه‌ هاویر
قاقه‌ز بی‌نه‌ به‌ تۆپ، به‌ بار
بنووست داره‌؟ قامیشه‌؟
بنووسه‌! خه‌ت ده‌! خاڵ دانسی!
ژماره‌ی مه‌نزومه‌ چهندن؟
گیاوگۆ، هه‌وا و کۆ، مه‌ل و موور
چرۆ، مرۆ، نه‌وی، به‌رز
هه‌رچی له‌م سه‌ره‌مینه‌یه‌
چی له‌ ده‌ریا، چی له‌ به‌ژه

بۆی پامینه‌! بیر که‌وه‌، بیر!
ئه‌ستیره‌كان چهند ئه‌وه‌ندن؟
به‌ ملیۆنان، به‌ ملیاران
به‌ غار، به‌ به‌ز
خاڵ دانسی، خاڵ
ده‌توانی بیژمی‌ری؟ نه‌خیر
مه‌ره‌که‌و به‌ ته‌شت، به‌ ته‌غار
داده‌! به‌ باقه‌ به‌ گیشه‌
کی ده‌توانی، هه‌مووی پانی؟
ئه‌ستیره‌كان چهند ئه‌وه‌ندن؟
خزۆك و گه‌زۆك، نه‌رم و زوور
له‌بار، دژیو، ناحه‌ز، ته‌رز
چی له‌و عاسمانه‌ شینه‌یه‌
چی له‌ ده‌شته‌، چی له‌ که‌ژه

چی دیاره، چی بهرپیواره
بوون، نه بوون، مهرگ و ژیانده وه
له پیش یه کئی ریز کراون
چی به گیانه، چی گیانداره
ریزیک سیفرن بئ برانه وه
یهک نه بئی گشتی بئ باون

بروانه چۆنه ئه وه یه که
وشه ی سیفر واتا به تال
یهک هه یه خال دیتته ژمار
دوو، سئ، چوار، پینج و شهش و ههوت
زنجیره ی دهیان سهر و خوار
هه مووی ههر یه که و چهند خالیک
خاوه ن مال یه که، یهک سهره
بئ یهک هه موو شت به تاله
یهک باقییه، باقی پووکه
به ده ور خویا ده خولیته وه
بزوز بئ یان بدا هه دا
ههر پووچه تا بئ هه واله
تا ته که زور بئ بره وه
خال با لای یهک پالدا ته وه

تۆ! تۆ منالی دوینئ کال
تۆی تازه لاو، به گوپ و تاو
هیچ بووی، خالی ناو به تال بووی
بژی، بژی... تا پیر ده بی
ده بیه وه مندالی دوینئ
بو کوئ ده چی؟ ده بی بمری!
ئه بیه وه خۆل ئه بیه وه گل
پنج و لاسکت ده ویتته وه
تازه پیت ناوه ته ناو سال
له خاک ده رجوی، له خۆل گورواو
جوان بووی زور شهنگ و شه پال بووی
سه د ساله و زه مینگیر ده بی
مندالیک ریش ده بزوینئ!
مه نزل له تۆی خاكا بگری
نم ده کی ششی ده بیه وه چل
سیس ده بی و ده وه ریته وه

چی دئ بەم بیرە کولەتدا؟
 کال بووی! داتۆلای! ژێر چال بووی
 سەد جار سیس بی و برۆییەو
 لە دەورە بەتالی هالای
 هەرچی خۆت پیت خۆشە هەوی
 بەلگە بۆ دەراوی پوونت
 ئاوپ وە خۆت نەدیتەو
 ببی بە خالی بە کەلک

گیژی لەم چەرخ و خولەتدا
 هیچ بووی! سیفر بووی! بەتال بووی
 هەزار جار بچی و بییەو
 تا خالی بەتەنیای، والای
 بەلام ئەگەر شوین یەک کەوی
 نیشانەی لەگەڵ «یەک» بوونت
 گەرەك خۆت لە بیر بەیتەو
 بژی بۆ خزمەتی خەلک

واز بێنە لە بیرى بلاو
 ببە پێگە، وە چیا کەو
 تا تامی ژیان بزانی
 پاراو کە مەزرای چەند هەژار
 بۆ ژیان دەبیە سەرچاوە
 بۆ هەژاران، زۆر لیکراوان
 لای خەلک و خوا پەسندتری
 شەپۆل بە، گێژەلووکە بە
 درک و پیسی راپفینە
 دار بەروو بە لە ناو گیا

تۆ! تۆی تازە نەمام و لاو
 ئالقەمی جەغز، یەکلا کەو
 سەر دەرخی لە ئاوەدانی
 ببە بە جۆبار، بە پروبار
 ئەوسا دەرژییە دەریاوە
 تۆ کە ژیاى بۆ داماو
 رۆژ لە رۆژی بلندتری
 بەس سیفرۆکەى جەغزووکە بە
 با گۆرەت بێ، بگرمینە
 هەلەمووت بە لە ناو چیا

بەلێ گیانە! باش بزانه!

بیحەساو سیفری لەتەکە
 عاسمان و زەوی کەم و زۆر
 هەر شتێ ئافەریدەیه
 گش بەو یەکەو لە باوە
 وەك زانیوتە بیزانەو

ئەوی لە کارە هەر یەکە
 ئەستێرەى زۆر، زۆر مانگ و خۆر
 هەر چی لەو ناوەدا هەیه
 سیفرە و هەر یەکێ حەساو
 «یەک» و سیفری بێ برانەو

یەکێ هەیه، یەکێ نییه
 جگە لە خوا هیچ کەس نییه
 هیچ هەر نییه

قاری پیرا! واپس پڑا

چەند بىرەۋەرىيەكم ھەبوو ئەمشەو ويستم لە شويىنىك كۆيان كەمەۋە، ئالاقە
و گەويان تىك خەمەۋە و لەبەر خويىنەرانى پانىم. بەلام كاك پەرويزى خورسەند -
ئەگەر نەلەيم تەنيا كەسە، دەكرى بلىم بەھيترىن نووسەرىكە پەخشانى جوانى
ئەمىرۆكەى بۇ خزمەتى بىر و برۋاى رابردومان خستۆتە كار - خستىمىيە سەر ئەو
باۋەرە كە واز لەو نيازەم بىنم. ئەم چەند پەرە بە مەبەستىك - كە بەسەرھاتىكى
خۆمە - بنەخشىنم و لەو بارەۋە ئىۋەى بەرپىزىش بدوینم.

مەن كە دەربارەى خۆم دەدویم وا بىر مەبەن كە خۆم زۆر بە زل دەزانم؛ زلى
دەئارادا نىيە. ھۆى ئەمەسە كە لەم دنيا بەرىنەدا دەگەل زۆر چىن و زۆر تىرە،
ھاودەرد و ھاوبىر و برۋام.

خويىندەۋارم، خويىندەۋارى ئەم رۆژگارە، بۇ خۆشتان زۆر باش دەزانن چىنى
خويىندەۋارى ئەمىرۆ دەربارەى ژين، دەربارەى دىن برۋاى چۆنە؛ رادەى فەرھەنگ و
زانستى بەرەو كام ئامانجى دەبا.

خەلكى چۆلگە و بىروونىكم؛ نە ئاۋە، نە ئاۋەدانى؛ نە گەشە، نە كامەرانى؛
نە وچان، نە ھەسانەۋە؛ ھەر رەنجه، ھەر چەوسانەۋە و ئاۋى بىنە و دەستان
بشۆ.

لە ناو خێزانیك گەورە بووم كە هیچ كەسیان لە سایەى زیڕ و زۆرەو
نەكراون بە نەجیمزادە. هیچ پەگىكى ئەندامى من خويىنى بەرەى خويندەخۆرانى تى
نەتزاو.

لەو رۆژەو كە منداڵیم ھەلبۆاردوو و پێگەیشتووم، تێگەیشتووم كە باب و
باپیرانى من -تا لە مێژوودا گوم دەبن- گشتیان ھەژار و ناساز و دوورەچارە و
بەلەنگاز بوون.

خویندەوارى و پسپۆریەكەم دەربارەى شارستانیەتى پێشینیانە. بە شارانەو
گەراوم؛ بە بەندەنان ھەلگەراوم؛ جێگەى ھەوارم زۆر دیون؛ شوینەوارى كەونا
زۆر پشكنیون. ھەمیشە برۆام وا بوو گەورەترین جێى شانازى بەرەى مەرۆ، ئەم
شوینەوارە كەونانەن. ئەم دیوارە رووخواوانە، ئەم گابەردە تاشراوانە، ھونەرمەندى
و دەسپەنگىنى ئادەمیزادى پێشوو مان پێشان ئەدەن.

پەرسگای «دیلی» لە یۆنان -بەو ھەموو تەرزى و بەرزىەو- تووشى
سەرسوڕمانى كردم؛ واقم و پرم.

لە ئوروپا: رۆم و زۆر شوینی تر گەراوم؛ عەنتىكەخانەى فرەم دین: كۆشك و
تەلارى زۆر لەبار، كۆشەى پەنەخش و نىگار، بەرھەمى پەيكەرەتاشى،
كاشىكارى، عاجباتى ئەندازىارى، چى بە زۆرى دل و دیدە بەرەوخۆیان
پادەكێشن. لە رۆژھەلاتى دوورەدەست: لە ویتنام، لە كامبوج، لە چین، زۆر
شتى جوان و سەیرم دین. كەژ و چىای زل، زەرد و ماھ، لە دەس مەرۆ نەخەلساو؛
بە چنگەكركى، بە تەشوى، دايتاشیو؛ پەرسگای بەرز و بەرىن و نەخشىندراو و
پەنگىنى -لە تاشە مەرەمەرى سەنگىن- بۆ خوداكان، بۆ جێنشینی خوداكان لە
سەر زەوى -واتا كاھىن و مەلاكان- لى ساز داو.

ئەو شوینە كەونا رايانە بە لامەو ھێژاترىن كەلەپوور بوو، كە بۆ مەرۆ بەجى
ماو. ئەو ھى نەمدىبوو مىسر بوو. تامەزۆ و ئاواتەخواز بووم ئاسەوارى
فیرەوئەكانیش ببینم. ئەمسال ھاوین لەم تاسەىەش پزگارم بوو. چوومە
سەبرى ئەھرامە بەناوبانگەكان. لەو دیدارە دەرسىك فیر بووم كە ھەرگىز لە

بیرم نەچی. لەو پۆژەووە تەمسی خەیاڵاتی خام لە بەر پەوی. زۆر بەرزاییم لەبەر چاوەنەوی بوونەووە!

شارەزایەکم دەگەڵ بوو تا سەرگوروشتە و چۆنیەتی ئەهەرامنم بۆ وەگێڕێ. بەلێ، بە ئاغای خۆم بێم ئەم ئەهەرامە زەلامانە -کە لامانە و هەوت یەکیک لە هەوتەوانە سەیرەکانی ئەم جیھانەن- گۆرپخانەی فیرعەونەکانن. ئەوسای ئەوان خەونکار و دەسەلاتدار بوون، ویستوویانە بە مردووییش جییان خۆش بێ. گۆرپخانەی وا دامەزێنن کە با و باران و بۆلەرزە و شلێو و کڕێو و تەرزە و گڕە و تاو و لەهە و لافاو و بەلای تری عاسمانی دەروست نەبە بیانتەپێنێ؛ بیانپێنێ. ئەوسا مردووی مالهەگەورە، شا و شازن و گجولە نەجیمزادەکان تیاندە بحەسینەووە. لە مەلەبەندی ئەسوانەووە (ئەو شوینە وای بەرەستە گەورەکە یێ) تا قاهیرە هەزار کیلۆمەتر بیست کەم مەودا، هەشەد ملیۆن تاشەبەردی سەخت و تەخت و زڕ و زەلام، بە شان و پێلی زەلامان راگوێزراووە. ئەو بەردکێشانە کۆیلە بوون. بە زەبری قامچی و بە بێگار خراونە کار. نۆ ئەهەرامیان پێ سەرگرتوون؛ شەشیان گچکەن؛ سییشیان ئەهەرامی زەلامن؛ کە ناوبانگیان بە ناو دنیا دا بۆ.

وەک پێم گوتی ئەو نۆیانە نۆ گۆرپخانەن بۆ کەلاکی بەدا و دەرمان هەنواوی مۆمیایی تیەهەلسواوی شا و شازن و بەچکەکانیان. هەر دەخمەیی -کە لە ناو دای هەرمەدا بۆتە گۆرپچە لاشەییەک- وەتاغیکە لە پێنج پارچە بەردی مەرمەر لیکدراووە. چواریان یەکیارچە دیوارن، یەکی یەکیارچەش لە بانە و بۆتە سەریان. بۆ ئەوێ باقڵ بزانی ئەم چوار دیوار و سەربانە دەبێ چەند ئەستوور و پان بن، وەرە خۆت بەراوەردی کە! چەندین ملیۆن بەردی گەورە، تا دەگاتە سەر تڕۆپکی ئەهەرامەکە، هەموو قورس و گرانیی کەوتۆتە سەر ئەم بانێژە و دیوارانە! ئەوا بۆتە پێنج هەزار سال، بەرد لە بەردی نەبزووتوو و چرکە چیبە، نەیکردوووە. شارەزا دەمی لیکدەدا و وەک قەرسەقول داگیرسابوو! ئەوێ دەبگوت

نەیدە کوتەوہ. منیش ھەموو لەشم گۆی بوو.

لەپرونە کاو چاوم کەوت بە چەند کۆما وردەبەردێک لە سەر یەك
کەلە کەراو.

پرسیم ئەو کەلە کانە چین؟ گوتی: هیچ نین. چەند رەھۆلێکی زۆر قوول و
دوور و درێژ، بۆ کۆیلە تاشە کێشە کان کۆلدراون. ھەرچی لە بێگاردە مردوون، لەو
رەھۆلەدا نیژراون. ئەو کۆبەرد و کەلە کانە، نیشانگە ی ئیسک و پروسکی ئەو
کۆیلە نەگبەتیانە یە.

- تیت ناگەم بۆمی بلیتە.

- ناشکرایە. ماوەی سی ساڵ سی ھەزار کۆیلە بە بێگار نیوہەرسی، دژوین،
گەمار، ئەو ھەموو بەردە گەورانە لە ھەزار کیلۆمیتەرەو بە شان و پیل
بگۆینەو، چەندی دەژی؟ چەندی دەمری؟ رۆژ نەبوو دەیان و سەتان لەو کۆیلانە
لە ژێر باری بەردی زل و قامچی و زللە ی کاربە دەستانی گرژ و تیژ سەکت نەبن.
بە دەردی «شوارتز» گوتەنی: کۆیلەداری کاریکی کرد کە چەرخ و باری ساز نەبن؛
چونکە کۆیلەداری و بێگار، ھێچ خەرجیکی بۆ گیرفانی کابرای زۆردار
تێنە دەچوو. کۆیلە دەمری، بە توون بە قیر! پەلیان بگرن، رایانکێشن؛ فرییان
دەنە قولکەو! دایانپۆشن بۆگەن نە کەن. دەستەولەجیش، زیندووی زۆر لەوان
بە کارتر بکێشن بەر بێگارەو.

- باشە؛ بەلام سەبەب چییە ئەم قرخنە بێرخانە لە پەنای شاھان نیژراون؟
- ئەمەش وەرامی ھاسانە. ئەھرام گۆری فیرعەونانە. ئەو کۆیلانەش
- ھەر وەك لە ژیندا کۆیلە بوون- بە مردوویش کۆیلە دەبن. لە رۆژی
زیندوو بوونەو ھەش بە کۆیلەیی راست دەبنەو. لەو دنیاش گەرەك خزمەتی
فیرعەون و خزمانی بکەن! تێگەیشتی؟

- تێگەیشتم؛ بەلام ئیتەر من تۆم ناوی. خۆم بە تەنیا دەچمە دیاری کەندە
گۆری ئەو کۆیلانە ی کە پاش مەرگیش مافیان بۆ رەچاو نەکراو و تا ھەتا، دەبی
کۆیلە بن.

لە سەر کەڵەکیك دوژ دامام. بیڕ و پەژارە دەوری دام. هەیاران! ئەو
 هەژارانە خۆمی خۆمن. دەگەڵ کەونە باپیرانم هاوھەژاری و هاویبگاری. بەرد
 و کەڵەکی سەر گۆریان ئامۆژگاری و پەندن بۆ من.

کێ دەڵێ هاوئەژادەم نین؟ کێ دەڵێ هاوولاتی نین؟ ڕەنگ و ولات و
 نەژادیش چەند فێلێکی دەسپرانە. بۆ ئێمەیان داھێناوە تا پارچە - پارچەمان
 کەن و گوردی خۆیانمان لێ بگرن.

سەر لە نوێ ڕوانیمە ئەھرام؛ بەلام ئەمجار ئەو شکۆ و جەلالەیی نەما.
 ئەمجار ڕقم لێی ھەستابوو. نەك لە ئەھرام لە گشت شوێنەواری ماوی
 شارستانیەتی کەونا: دیواری چین، ھەموو دام و دەزگای سەر ڕووی زەمین.
 بۆم دەرکەوتن کە ھەزارانی لە گۆین خۆم سازیان داوە. ھەر کەس لە ئەرکی
 بێگار و چەوسانەوہ کۆلی داوە و گیانی داوە، ئەویش وەك قور لە چینی دیوار
 خراوە، یان ئاوا ژێر چال کراوە. شارستانی و ئاسەواری پێشینیانم ھاتە بەرچار.
 گۆرە و نووزە زۆردار و زۆرلی کراوانم ھاتە بەر گۆی. ھەر لێدان و جێودان بوو؛
 ھەر پارانەوہ و گریان بوو. لەگەڵ کاروانی کۆیلاندا - کە بۆ کار دیانناژۆتن -
 باب و باپیرانی خۆم دین، وێڕای ھەمووان لە ژێر بێگاردادەمردن. لە کاتی
 ئاویلکەدانا - بە ھاستەم نووزەیان دەھات - دەیانگوت: چینی زۆرلیکراو لێک جیا
 نین و ھەموو بران.

گەر ھەموو ھەمخانە کەم؛ کە ناوی میوانخانە بوو. بۆ کلۆلێک لەو ھەزاران
 کلۆلانی - کە نەمناسیون و برامن - نامەم نووسی. ئەمەش دەقی نامە کە یە:
 برای بە ناھەق کوژراوم!

تۆ ڕۆیشتی، بەلام دواي تۆش ئێمەیی ھەژار، بناغەیی شارستانیەتی گەپ و
 قەبەمان دامەزرا. لە دواي تۆش قامچی بە دەستان لە پەستا ئاسۆگیان دەدا و
 دەھاتنە ویزەیی ھێزان. لە دێ، لە شار، کۆ دەکران؛ ڕەپێچەك دەدران؛ جەلە
 دەکران؛ شەتەك دراو بۆ کار دەبران؛ کاری بێگار. بەردی زلیان پێ دەکیشاین؛

وارشيان پي راده کيشاين. کۆشک و ته لار بۆ زيندووه کان، گۆږي گوشاد بۆ مردووه کان، به شان و پيل وه شاندي ئيمه ي گيرۆده ي چاره ږهش دروست کړا. به لّام کۆشک و قه لّاي به رز و گۆږخانه عاجباتيه کان - که ده بوونه جي حه سانه وه ي زۆرداران - کهس ئيمه ي وه بير نه ده هات؛ هونه ر، هونه ري ته وان بوو. ئيمه ي ږهنجده ر و خاکه سه ر، ناومان له ناو ناوان نه بوو؛ کارمان له به رچاوان نه بوو. کهس به بيريدا نه ده هات که ږهنجي بيوه ري ئيمه ته و ده زگايانه ي ساز داوه و به شمان وه ژير ليچ دراوه. به دهردي کورده گوته ني: «کاله دراو چي پي نه ږاوه».

به لّي برا گيان! له دواي تۆش - جگه له کاري بيگارش - قوله چؤماخي زۆرداران، ئيمه يان له لادئ و شاران، کۆ کرده وه؛ چه کيان پي داي؛ ناويان تيداي؛ به شات وشوت و فريودان نارديانينه شه ري دوژمن.

- کام دوژمن؟

- دوژمني خويان. ئيمه خو به کوشت دهين بويان.

- کي بکوژين؟

- ته وانه ي قهت نه مانديون.

- به دهستي کي به کوشت بچين؟

- ته وانه ي نه ياناسيوين.

- کي ده بوو يه کتر بکوژن؟

- ته وانه ي وه کو خۆت و خۆم، بي ده سته لّات و هه ژارن.

- ته م کوشت و کوشتاره بوچي؟ ته م هات و هاواره بو کي؟

- بۆ وانه ي زل و زۆرداران؛ دانيشتوي کۆشک و ته لارن؛ له سايه ي ئيمه

بيکارن!

- شه ږ له سه ر چي؟

- له سه ر ته وه ئيمه ي کۆيله دهس به دهس بين «شه ږ له سه ر ليغه ي

مه لايه!» زۆرداري کام لا سه رکه وت، تالّاني ژيرکه وتوو به ري. ئيمه ش مائي

تالانی بێن. خاوەن زۆریک بێتە جیگای مەفتەخۆریک. بێگاری ئەو بۆ ئەم بەکەین. بەرباری ھەر بەرباری بێ؛ پالانەکەمان بگۆڕێ.

کاوارایە زانا وتووێ: «ئەوانە یەکتەر دەناسن نایەن یەکتەری بکوژن؛ ئەوانی یەکتەر دەکوژن ئەوەن کە یەکتەر ناسن!».

دەچوینە شەڕ دەیانکوشتین؛ دەمانکوشتن. باوک و دایکی زەمەینگیر و لەکارکەوتە ی لە کوختەدا بەجێ ماومان، چاوەچاوە بوون بچینەو؛ زەوی و زار داچینینەو؛ ئاوەدانانی بێخودانی سووتینراوی تێکدراویان سەر لە نوێ ئاوا کەینەو. بەلەن ھەیات... لە سەد ئاوات یەکیکی نەدەھاتە دی.

- کێ دەکوژا؟

- بێ کێل و ناو، لەو چۆل و ھۆلە دەنیژا. یان لاشەکە ی بۆگەن دەبوو؛ کەسێش نەبوو پەحمەتێکی بۆ بنێرێ. فرمیسک و ئاخ بەشی دایکی زگسووتاو و خوشکی برا نەماومان بوو.

ئەگەر دەشکاین ئاوپوچوو بووین؛ کوندەبوو بووین؛ بەر تەف و لەحنەت دەکەوتین. خۆ ئەگەر سەریش دەکەوتین، شانازی بۆ سەرکردە بوو. نیشانی قارەمانەتی بۆ تێمسار بوو؛ بۆ سەردار بوو؛ بۆ کابرای خاوەن بێگار بوو. ئەوی لە کوولەکە ی تەریش نەبا، ناوی ھەژاری بەکار بوو.

برای فیرەوانان گازەکەم!

ئەو فیرەوانی تۆ دەتناسین ھێچیان نەمان. دنیا گۆرا. بە گەفتی وریا و پیتۆلان عەدەمیزاد پێشەفتی کرد. بەردکێشانی نیوان قاھیرە و ئەسوانیان بە ھێچ دانا. گوتیان لەش ھێچکارە نییە. ھەر گیان شەرتە. گیانت پاک بێ، کارت چاکە. ئەشی گیانمان پەرەردە کەین. خوا بناسین؛ بێپەرستین. بۆ خواناسین و پەرستین دەبێ لەش فێرەکاران ھەستەن؛ ھێچ نەوہستەن. پەرستشگایان دروست کەن. شوینی وا بن، شایانی شانی خودا بن.

ئەگەر جارێ -ئێمە کۆمەڵی ھەژاران- بە ناوی فیرەوانانەو ئەرکی

بیگارمان ده کیشا، بهرد و کهسته کمان ده کیشا، ته مجاره به ناوی خودا خراينه بهر بنگاره وه. دیسان به زور ناچار کراین گابهردی زل به شان و ملان راگویتزین. ته گهر تینوین، ته گهر نیتزین، ته گهر وهستاو و بی هیترین، گله نه کهین؛ ورته مان له دهم دهر نهیه. گازنده له کاری خودا نار هوايه و زیانی دین و دنیايه. کۆشک و سه رسه رای چهند نهۆم، به پهنجی شانی خۆت و خۆم، سهریان گیرا. بهردی گه وره ی سپی و کهوه و سوور و زهردی په رسگایان له هه شتسه دو مه شسه د ملیونی تیپه پاند؛ کاری له ژماره دا نه ما. هه زاران ته هرام دامه زران؛ به لام ناویان ته هرام نه بوو ناویان نرا مه عبه د، هه یکهل، په رستشگا، گونبهز و قسنی ته رز و قۆز بۆ چاک و پیرانی پیروۆز.

مه سه ل ده لێ: «به کهریان گوت: مژده ت لی بئ کورت بووه! گوتی: باره کهم هه ر باره». چه ندين چه رخ له و ده رده شدا تلاینه وه؛ بی و جان ده چه وساینه وه. به لام له ناو بهر ده کیشانا، له جهنگه ی ناوشان ئیشانا، سه رکاران بۆ ناو تیدانمان وایان به گویمان دادابوو؛ ته و خودایه ی که ئیمه خانوی بۆ ده کهین و بۆ خۆی له ژووری عاسمانه، فریاره سی بیچارانه؛ ده رمانی ده رده دارانه و ده هانای زۆر لیكراوان دیت. له باتی مزی رۆژانه، له وچانی شه وانده و بهر له کاری به یانانمان، چاومان ده بریه عاسمان و له بهر خوا ده پارینه وه؛ خواجه! بارمان زۆر گرانه؛ هه لینه گری. منالمان له برسان ده گری. بهر چاومان تاریکستانه. رپووناکییه کمان نیشان ده.

له لای هه یکهل و مزگه وت ده نگ داکه وت: مزگینی له لانه وازان! خوا پیاری دلپاک و چازانی پاسپاردوون؛ پیی سپاردوون لاگیری لیقه و ماوان بن. خوشی - خوشیمان تیکه وت. بزه ی کالی هومیدی تال، قانه دیله ی لیوی داین. چاوی پرووش و پراومان بۆ ئاسۆی دووری ده روانی. زۆری نه برد پیمان زانی که پیاوانی عاسمانی له سه ر زهوی ده خولینه وه. چونکه پاسپاردی خواشن ناویان لی ناوان پیغه مبه ر.

زه رده هشت، مانی، بوودا، کونفشیوس، فلان، فیستار، به رواله تی بۆ

چارەسەری ئیمەى چارەپرەش دەكۆشن. سەرچاوان هاتن، بەخیر بێن.
هاتن چیان کرد؟ سویندەكە بە برایه تیمان هەر لووتیان پیدانەهینان.
هەزار و لیقەوماوی چی؟ «رپە و گەزى چی و جاوی چی؟» دواى دلدانەوه و
قسەى خۆش، گەفت و بلینى والا و بۆش، دەستوورى بێگاریان ئەدا و رپگەى
کۆشكى زۆردارانیان دەگرته بەر!

کونفشیووس ئەو پیاوی زانا، هەزار وتەى جوانى رانا. ئیمەى کردە هۆگرى
خۆی؛ کەچی بۆ خۆی، خۆی کردە پیاوی دەربار و لە تەلار پالێ دایەوه. دەگەل شا
و شازادەکاندا دەچوو نیچیر. ئیمەى زویر و بێپیرى هەر لەبیر نەما!
بوودا نەجیمزادە و شازادە بوو؛ تەرکە دنیا و نازادە بوو. دەستى لە ژيانى
خۆش بەردا؛ خلتەى زوڵمى لە سەر دەردا؛ پەند و ئامۆزگارى باشى کردین. پاشان
چی کرد؟ بۆ نیروانا دۆزینەوه، بێهەست خۆى لى دۆزینەوه و بەجێهێشتین.
سەرئەنجامى هاتنەکەى چی؟ هەزاران خودا بەردینە، هەزاران هەیکەل و
مەعبەد، سەد هەزاران لاما و کاهین، بە رەنجى شان و پیلێ مە ساز دراو؛
تیر کراو؛ هەرواش ماون و هیچ کاتیش دواپراو نابن!

زەردەشت لە رەخ گۆلى ورمى هەستا؛ نامەى نازادى لە دەستا. بەلام هیندە
رانهووستا بە دەرد و مەرگمان رابگا. بارى لارمان راست کاتەوه؛ تۆزیک بە
سەرمان کاتەوه. بە پەلەپەل شەقامى بەلخى گرتە بەر. لە دەربارى گۆشتاسیدا
پالێ داوه و پرووى نەکردهوه ئەم ناوه. دەزانى چی بۆ جى هێشتین؟ بێگار،
بێگار. ئاتەشکەدە درووس کردن؛ دار و ئاوردوو بۆ بردن، هەتا مردن. میزى گای
زەرد و ئەسپەندەر، بێگارى لەرادەبەدەر. ئەمە بێجگە لە باج و خاوه ساندنیان.
نان و بەرگى موغ و موبید و موغبەچە و هەزار جۆرە لق و وەچە، کەوتە
سەرمان. زۆردار، گۆشتن و قەلەو بوون و نزار هەر کز و لەجەر مان.

مانى پەیدا بوو؛ هەتا بوو، باسى تاریکى و پروونى کرد. لە تاریکایى
ترساندین. چۆلەچراى بۆ داگرساندین. گوتمان ئۆخەى بە خوا چابوو تارى و

خه ممان له بهر پهوی و زوڼم تارا له سهر زهوی و پرووناکیه کمان بۆ پهیدا بوو.

با بزانیښ مام پرووناک چی کرد؟

باس و خواسی پرووناکی به ئه سپایی وهک تۆمارئ به قاقه زیک پیچایه وه و کردیه دیاری بۆ شاپوور شاکیه خونکاری. کرا به ئامپیا لهی زۆردار. له کاتی گهمه و یاریدا، له جیژنی تاجگوزاریدا، دیوان رازینه وهی شا بوو. له جهنگ، له راو، بۆ شهپر و گهر له ته کیا بوو. له سهره ندیب و بهلخ و هیند به کوشتی داین ههتا شکاین. ئهوسا فهرمووی: ههرکی له شهپر ژیر ده کهوئ و له بهر دوژمنان ده پهروئ، توره مهی تاریکستانه. کیش زور پیاو کوژ و ئازایه و له تیبهردان سهر ده کهوئ، له پرووناکیی گووراه و پالئ داوه به خوداوه.

ئهی ههناسه سارد ههر خۆمان! ئیمه زه بوون و بارکه وتوو - که هه می شه تی شکاوین - ته گهر له کار خه له ساوین، له شهپر شادا کوژ راوین. واتا له پهشی خوڻقوین و ناشی ههر بیر له پرووناکی بکهینه وه.

برای له بیگاردا مردووم!

ته گهر تو له ژیر بیگاری فیرعه ونیک و دواندا مردی، ئیمه خزمته له خزمهتی ههزاران فیرعه ونی تازه کلدا چهوساینه وه؛ چه ماینه وه؛ له بهرد کیشتان پشت جدهو بووین؛ بی بهره بووین. خونکاران، سهران، ههزاران به ناوی خوا، به ناوی دین، له فلهستین، له هیند، له چین، چین - چین عاره قیان پی پشتین؛ له ژیر بیگاریاندا کوشتین. بههره ی پهنجی ئیمه یان خوارد؛ خویشان رابوارد. خویشان تهواو له ئیمه بوارد.

ههزاران سال ئیمه رۆلهی تاریکی له باریکی پیساوین. ههرتاوه له م لا و له ولاوه، گزیکار سهریان ههله داوه. به وردی تییان پروانیوین؛ به بهسته زمانیان زانیوین، دیوانه کهوی کولیوین بۆ نه مانخۆن؟

هاتوون خویان لی گۆریوین. بهرگی فشوفۆل و ههراو، کولکه و پشی شانه کراو، به زیره و چهند لیزگه مووروو، لیمان په ریونه لای ژووروو. ورته و سرتی - که ئیمه ساده تی نه گهین - له بهر خویان ورتاندووه. گیش بووین،

گیژتریشیان کردوین. پیکى زۆرنای پیشینه‌کانیان گۆپوه. بە نەزمى تازە داهاگ، دە بلوێریان تووران‌دوو. چۆنى خویان گەرەکیانە، ئیمەیان هەڵپە‌اندوو. هەتا بە خۆمان زانیو، تۆپکیان بە سەردا داوین؛ ڤاو کراوین؛ زۆر بە هاسانى گیراوين. لە بەر دەستیان بى‌چرپە و هەست تا مردووين و لە کار کەوتووين، هەر خوراوين و چەوساوين. جار و بارەش ئەو ڤاوکەرە فیل‌بازانە بە نازانە، لە سەر خواردنى نى‌چیران تى‌ک‌گیراون. لى‌ ڤراون ڤاوکەر، ڤاوکەر بى‌پىتەو و لە هەژار کروسا‌نەو، بە تەنیا بى‌مى‌نیتەو. دەستیان لە کار پى‌ بەرداوين. دەنگدراوين بچینە شەپ. شەپى من خۆر دەگە‌ل من خۆر. شەپیش بە ناوى خەزاو. خەزا لە ڤای بت، لە ڤای دین؛ بۆ بلیسە خۆش کردنى ئاتەشکەدە. ئیمەى کارگەر، ئیمەى وەرزی‌ر، ئیمەى سەرچاوى خى‌ر و بى‌ر -چارى ناچار- ئەبى‌ بە هەواى شە‌رخ‌وازان خوینى یە‌ک‌ترى بریژین.

ئارى برا! با بۆت بى‌ژم چۆن ڤابرا.

پاش چوونى تۆش بە هەزاران دى‌ر و مە‌ع‌بەد وە‌ک ئە‌ه‌رامە‌کان و پتریش بە بى‌گارى ئیمەى هەژار سەرى گیرا. نان و خوانى سەد هەزاران لە بى‌کارانى گزیکار، ئیمە دامان. سەربارى کار، خوی‌ن و گۆشتى خۆشمانیان پى‌ ڤە‌وا نە‌دین. کورمان، کى‌ژمان، دە‌کران بە قوربانى بتان. سەریان لە سەر سە‌ک‌وى مە‌ع‌بەد و مە‌زە‌بە‌ح ژى‌دە‌کرا؛ خوی‌نیان دە‌ڤ‌ژا. دە‌یان‌گوت خوا تامە‌ز‌زوى خوینى هە‌ژارە!

برای لە خاکا ڤزاوم!

ئە‌گەر ئى‌ستا بژیتە‌و و لە بن بە‌ردان وە‌دەر کە‌وى، کاروانى خوی‌ناوى ئیمەى خزم و هاو‌کارانت بى‌تە بە‌رچاو، یان گوى لە چى‌رۆ‌ک‌مان بگرى، بۆ‌مان دە‌گرى؛ دادە‌مى‌نى؛ ڤادە‌مى‌نى. تى‌دە‌گە‌ى کە ئیمەى پاش تۆ هە‌زار هی‌ندە‌ى کۆ‌یلە و بە‌ندە‌ى فى‌رە‌و‌نە‌کان چە‌وسى‌نراوین؛ ڤە‌تى‌نراوین و بى‌سو‌وج و تا‌وان کۆ‌ژراوین. ئیمە سە‌ربارى فى‌رە‌و‌ن و قاروونانى زە‌مانە‌مان، قو‌لە کۆ‌پ‌خای خودا‌کانى‌ش خواردوویانین. سى‌ بە‌ش لە پى‌نج بە‌شى ئى‌ران -ئاوى و بە‌ژ و دە‌شت و کە‌ژى-

بېووه مولکی موبید و موغ و ئاورگ و ئاورخۆشکه ران. به ناوی شاهۆره موزدا، به ناوی خودای تاریکی و پروونا کایی، ئیمه ی نه گبه ت -خۆتاسایی- پروونا کیمان به چاو نه دیت. تا مردن بېگارمان ده کرد. کیشمان له ژیر ئه رکا ده مرد، ده خرایه ناو بۆد پیکه وه. به یه کی زیندووی به کارتر جیگه یان پر ده کرده وه.

چوار له پینج به شی ئوروپا، پاپ و که شه و کار دینال و ئه سقه ف و شه ماس و فریز به ناوی یه سووع و ماری بریان دابوو؛ مولکی خوا بوو. له ناو خۆیان به ش کرابوو. به ش خوراو ئیمه ی هه ژار بووین. ئیمه ی کرپکار و جووتیار، پرووت و نه دار، ئه وه هیچ که به شمان نه بوو، زاتی ئه وهنده شمان نه بوو به ش داوا که یین.

هه ر له بېشکه وه هه تا گۆر، گویمان پر بوو له باسی ژيله مۆ و ئاگری دۆزه ق؛ چزووی دوو پشکی کلک پان و مار پیه دان. ده گهل سه تان قسه ی نه ستق و په ق و ته ق، هه رچی ده کری کاری خوایه. خوا لای وایه بۆ بۆره پیاگ وا خاستره له گه شه و خۆشی بېبه ش بی، چاره ره ش بی. نان و ئاو و جلك و پیتلاو بۆ کوپخای خوا و نه جیمزادان به ره هم بېنی و به به شی بی به شیه که ی خۆی قنیات بکا و بساچینی، نه بۆلینی. پیاوانی هه لئارده ی خوا نه تۆرینی و دین و ئیمان نه دۆرینی.

ته نانه ت بۆ نه گبه تیمان ئه وه ی وه چه ی هه ژاریش بوون، کاتن ده بوونه خوینده وار و زانا و به کار، له خۆمان ده ته کانه وه؛ ته کیان ئه دا به ته کی زۆردارانه وه و هۆره ده بوون له قه لشینمان.

زانا و دانای وه که ئه ره ستوو، گه لیک زانای تریش وه که ئه وه، بنیاده میان به چه ندین چین دابه ش ده کرد. گوایه خودا دهسته یه کی بۆ پاتشایی، کۆمه لیک بۆ زانایی، په وه یه کی بۆ کوپخایی قور شیتلاوه و خپی داوه. زۆربه ی زۆریش -که په مه کی و هه شامان- بۆیه ی کردوون، خزمه ت به و سێ جوته بکه ن. ئه گه ر ئه وه زۆربه به رباره نکه بکا و له په نجدان خۆ بدزیته وه، پیس و بیقه ر و دزیوه و له

بەزەى خودا بىڭەشە.

كارمان گەيشتنە پادەيەك وا بىر بەرىن خوداش دژى ھەژارانە و لاگىرى
خاوەن زۆرانە و دەستى دەگەل گەلخۆرانە.

لە ناو جەغزى ناھومىدى خولمان دەدا؛ تلمان دەدا. ئاواتەخوазى و
ھومىدى پزگاريمان، جار لە دووى جار، وەك بەفرى پار دەتوايەو. كەچى لەپەر و
نەكاويك گويچكەمان زرينگايەو، قاو داکەوت؛ مژدە لە بىدەسەلاتان!
پىغەمبەريك لە شارىكى پر لە بت و بتخانەو پەيدا بوو؛ دەلى خوا منى
ناردوو دەھانای لىقەوماوان بىم؛ با بچينە لای.

ئىمەى ژىردەست، ئىمەى بىدەست، سەرى زمانى خۇمان گەست. ھەياران!
ئەم پىغەمبەرەش -وەك ئەوانەى جارى جارن- نەكا فیلبار و پىاوخۆر بى. بە
ناوى خوا ئىمە بخوا و لە باتى پزگار کردنمان، تۆق و زنجيرىكى تازه بخاتە
مل و گەردنمان.

گوتمان: ئەم پياگ خاسە نويى، خەلکى کويى؟ شازادەيە؟ بەگزاڊەيە؟
چکارەيە؟ ناخۆ بە کىمان دەفرۆشى؟ کام بىگارمان لى زياد ئەکا؟ ئەمجارە کى
دەماندۆشى؟

گوتيان: نەخىر! ئەم پياو پياوئىكى ترە. لە بنىچەى ھەژارانە. بە سىويەتى
ھاتۆتە ئەم جىھانەو. زۆربەى ژيانى -بە نۆجوانى- بە شوانى گوزەراندوو؛
ئاژالتى لەو ھەراندوو. خۆى ھەژارە، كرىکارە، لە دەردى مە ئاگادارە. خودا ھەر
بۆيەى ناردوو بە چارەپەشان بچارى؟

- قسەى چيە؟

- قسەكەى قسەى خۆى نيى؛ قسەى خوايە. دەلى خودا پايىسپاردووم پىتان
بلىم؛ باوى پياوى زىردار و زۆردار بەسەر چوو. پۆژ، پۆژى چەوسىنراوانە. بىگار و
كرووسىنەو بى دەرتانان تاوانە. زل و قرخن، خەپە و ورگن، پەش و سپى و بۆر
و چلكن، كەس لە كەس گەورەتر نيى. ھەموو لە كن خوا وەك يەكن. سەرزەوينى

پان و بهرین، به کهله پوور بۆ تهوانه جی ده مینئ که پیاوچاکن و پئی ده چارین. له پۆژی زیندوو بونوه به کهس نالین تو کورپ کئی؟ له کام تیره دی؟ نه جیمزاده یان بۆره پیاگ؟ ههر کرده ده دیتته هساو. تۆله ی کۆله له شاخدار ده سینریتته وه؟ پۆلای زۆرداری ناله بار به هالای سزای خوا ده توینریتته وه.

گومان: قسه چی تی ناچی؟ بیینین و ئاکار و کرده وه کانی هه لسه نگینین. چوین و دیمان: بنیاده مه خۆمانه یه ک، خانوه که ی کۆخته ی قورپنه، به مۆره و چینه و هه لاشه، له مائی کهس جواتتر و گراتتر نییه. بی باوه شین له و گهرمایه، رایه خی گه لای خورمایه. بی ته ته نه و بی سه نه نه و بی خزمه تکار، بۆ خۆی کاری خۆی پیک دینئ.

دیمان وتار و کرداری به رانبهرن. بیلال کۆیله یه کی خه لکی هه به شه و برش و رهش، له جهرگه ی یارانی ته ودا پایه بهرز و خاوهن بهش بوو. سه لمان ناویکی ئیرانی، کۆنه کۆیلکی ده به ده ر، کرابوه خزمی پیغه مبه ر و زۆر له سه ر بوو. ته بوو زهریکی غیفاری، پیخواس، بی کراس و کهس نه ناس و چادر نشین، بیووه یاری خۆشه ویستی. سه تان و هه زارانی وا (له هه زاران و بی ناوان) خرابوونه پیزی پیاوان و ببوونه نازداری باوان. باوه رمان هات که ته م پیاوه له لای خواوه بۆ چاری ده ردی هه زاران ناردراوه و جگه له و کهس چارمان ناکا.

له مویدان، له خونکارانی ساسانی ته کیمه وه. به سینهی باز خۆم هاویشه بهر دالده ی ته م دینه نوییه. ده گه ل ئاپۆره ی ره نه جده ر و خا که سه ر و ره شو و رووت و قول و کۆیله و ده به ده ران - له ژیر ئالای ئیسلامه تی - هه سامه وه. برایه تی و به رانبه ری به ره ی مرۆ - له سایه ی دینی تازه وه - تازه لای کرد به لامه وه. گوتم ئۆخه ی ئاواتی هه زاران پیک هات؛ کارمان ریک هات. به لام داخ و هه زاران ناخ، ههر له دوای وه ی مانگی گه شی پۆژی ژینی ته و هه ژار په ره وه گه وه سایه چه وه ره له و دیو ئاسۆی کۆچی رواله تی په نای گرت، ورده - ورده و به ره - به ره که وتینه وه ناو تاریکی و له جهری و ناوقه د باریکی و چوینه وه سه ر ده قی پی شوو: ئه رک و بیگاری بی تیشوو.

برای له ناخی ئاخاش به داخه!

ئەگەر بۆرەى دەورانی کەونارا چووبوون، بازەى تازە بە ناوی دین و دینداری
پێ و شوینی کەونیان پەچاو کرد. تیر لە کەوان، شیر هەلکشا و بە دەشت و
دەردا بلاو بوون. لە پاش کوشتاری خویناوی، هەست و نست و پوخت و خاویان
بە تالان برد. ژن و کێژ و پیاو و لاوی نە کوژراویان کردە یەخسیر. مل بە
زنجیر، بە پراکیشان دایە پێش و لە باژێران بە غەریبی فرۆشتیانین. بووینە
دیاری دەستی کوێخا بۆ سەرداران. بووینە ئازەلی ئالوگۆر بۆ فرۆشیار و کریان.
می دەخرانە حەرەمخانە و نێر دەکرانە زەحمەت کێشی بە خۆرایى.
ناویشیان لەم کارە نابوو، عەدالەت خاویى خودایی.

کاکۆ! ئەگەر تۆ فیرعەونیکت دیت، بیگاری فیرعەونیکت کرد، ئیمە
هەزاران فیرعەون بە ناوی خەلیفەى خودا، خەلیفەى پیغەمبەرەکەى، خەلیفەى
خەلیفەکانى -ئاوی ئاوی کەرۆشکەکە!- هاتنە سەرمان. بە زەبری شیر دیسان
خراینەو بەر نیر. پەنجى سالمان بە ناوی سەرمانە و زەکات، بە ناوی خێر و
حەسەنات کۆ کرایەو. بۆ خوێشان لە گوند، لە مەزرا ئارەق رشتن؛ لە ژێر
بیگاردە خۆکوشتنمان بۆ مایەو.

چینی هەژار، چینی نزار دەم لە پووش و هەناسەسارد بە دەردەو دەتلایهو
و کەس ئاوری لى نەدایەو.

برام! دلت هەر بە خۆت نەسووتی. ئیمە گەلیک لە تۆ پتر دەردمان کێشا؛
بەردمان کێشا. کۆشکی کەسک، مژگەوتی شیخ، بۆرجى سپى و سوورى
سەنگین و پەنگین و چەندین چین لە شام و بەغدا و قاھیرە و ئەندەلەس و
مەلبەندى زۆر و زەبەندى سەد ئەوەندە بە شان و پێلى کلۆلان، بە ناوی خواستى
خوداوە هەلچنان و سەریان گیرا.

دیسان -وەکوو مەرى بێشوان- لە بیابانى سەرگەردانیدا مامەو؛
خولامەو؛ چەوسامەو؛ دەره تانم بەدى نەکرد.

بۆ کوئی بچم؟ رپو له کوئی کهم؟ بچمه وه لای موع و موبید؟ مار هه ماره. ئەوانیش دەمپووتیینه وه؛ ئەوانیش به ناوی یهزدان دەمخۆن؛ دەمکپووسیینه وه. بچمه بهر دالدهی ئەوانە دەلێن ئێران له داگیرکەر پزگار ده کهین؟ جا به من چی؟ پیشینانمان گوتوویانه: «بۆ بی هیزی دهسته وستان گهرمێن و کویتستان ههه یه که». ئەوانیش نه وه و نه تیجهی ئەو گورگانه که ههزار سال ئیمه یان خوارد؛ له مافی ئیمه خۆیان بوارد. گهره کیانه چنگالی هه لکپووزوایان، پهروپیژی هه لپرووزوایان، به شهلتهی گوشت و خوینی مه دووباره ببووتیتسه وه؛ چرنوکیان درێژ بێته وه؛ تووک هه له سوون بێنیتسه وه. بشیشینه وه جهسته ی گهل! گه لی هه ژار بچته وه بهر بار و بیگار. بۆ من ئەگەر په مه زانه و شه شه کانه، به شم هه ر ژم و نیوانه. ئەگەر گورگه، ئەگەر سواره، یه که بۆ بهرخی بیچاره. ئەگەر من ههه بیگار بکه م، فهرقی چیه بۆ مزگهوت یان بۆ ئاورگه کار بکه م؟

زۆر کهس له پاش پیغه مبه ریش به ناوی ئیسلامه تیه وه به قسه ی خۆیان بۆیه هاتوون ئەوی پیغه مبه ر به نیاز سوو بۆ داماوانی ده کار کا و دهردی دهرده داران چار کا، ئەمانه نه پیسیینه وه و هه تا سه ر له سه ری پرۆن و به ناوی ئەو ئیمه نه خۆن. که چی له چاره په شیمان له هه زار یه کیان پاس نه بوون و له گه ل هه ژاران خاس نه بوون. تاکه - تاکه یه که هه لکه وتوون که به گیان و دل لئ بران لایه نگیری هه ژار و لیقه و ماوان و دژی زۆرداری و تاوان بن. به لام سه د حه یف و مخابن، ئەوانه ی بۆ ئیمه چا بن له به رانه ر به ره ی گه لخور و زۆرداران - که به هیژ و فیله زانن - به هیچ ئاوایه ک ناتوانن به ئاواتی پیروژ بگهن؛ هه ژارخور له ناویان ده بن. بۆ نمونه یه که له و پیاوه دلپاکه هه ره چاکانه ی بۆ تیره ی داماوان ژیاوه و لئ پراوه له چه نگ گورگانمان خه لاس کا و سه ر و مالی خو و منالی بۆ په زای خوا و پزگاری ئیمه داناوه، عه لی بووه.

- عه لی کی بوو؟

خزم و کهس و زاوا و یاری پیغه مبه ر بوو. له تازی و زانییدا بلیمه ت و بیوینه بوو. به و هونه ر و جه وه ره وه - وه ک من، وه ک تو - ته رکده ر و کارگه ر

بوو. عەلی لە سوقرات ژیرتر بوو؛ بەبیرتر بوو. بەلام بەرھەمی بیرەکەئە نە وەك سوقرات بۆ چینی ھەلبژاردە بوو؛ بۆ ئازادی و پرزگاری ئیئەمی کزی بارکەوتە بوو. لە وتاردان «دیموستنس» تائ نەدەکرد. بەلام وەکوو دیموستنس من- من و خۆم- خۆمی نەبوو؛ خۆی ھیچ کاتیك لە بیر نەبوو. ھەرچی دەیگوت بۆ ئیئە بوو. لە «بوسوئە» دەمپراست و دەمپاراوتر بوو؛ بەلام وەك ئەو لە دەرباری «لوئی» خۆی نەکردبوو سەربار و بە خونکاری ھەئەدەگوت. دەھاتە دەر؛ لە ناو چینی دەربەدەر و خاکەسەردا قسەئە دەکرد؛ ئاورووی فیئالبازانی دەبرد.

میژوو دەئێ: «سپارتاکوس» بۆ پرزگاری قولەپەشەکان جەنگاوە. بەلام عەلی بۆ ھەموو بەشخوراوانی دنیای فراوان کۆشاوە. لە سەر مافی لە دەسچووی ھی وەك من و تۆ، لە رووی زۆرداری داگیرکەر راپەرپیو؛ شیرئە لە کالان کیشاوە؛ دەگەئە نەیاران جەنگاوە.

عەلی ویژەر و ویژەوانیکی سەرتۆپی دەورانی خۆی بوو. بەلام نەك وەکوو فیردەوسی کە لە ناو شیئست ھەزار دێردا تاکە جاریك دەربارەئە ھەژاریك بدوئ: کوتەك و ھشین شۆرش بکا و سەری زۆرداری ھەزیا و مار پانکاتەو و لا لە ھەژارانی خزمی بکاتەو. بەلام مامۆستای چلکاوخۆر ئەو کارە پیاوانەئە کاوئش بە نیوہچل بەجئ دێئ و مەگیرانی بە بەچکەزۆرداران دەکا. کاری کاوئە رند و پەسەن بە فەرەیدوونی ناپەسەن -کە لە بنەمالئەئە گورگانە- تەواو دەکا.

شیعری عەلی، وتاری جوان و پەنگینی، وەك لافاوئیک پووش و ئاومالکی ھەمگینی لە چەوساو و لیقەوماوان رادەمالئ؛ بەرگی دزی و گزیکاری لەبەر گورگانی خوری پۆش دادەمالئ.

عەلی کە دەئێم زانا بوو، وائ تەئەگەئە وەك کاھینانی دەورانی فیرعەونەکان یان وەك مەلا و شیخ و موحتەھیدانی ئیئستا بوو: بە نازەو، بە جلوہرگی تازەو، پتەو، قەئەو، لە پالەوپیشت پال داتەو، ھەر بیر لە زێر و زێوی زۆر، لە چیئست و لە نان و پیئخور بکاتەو؛ جگە لە خۆئ و لە کوپ و خزمانی خۆئ، بیر

له هيچ شت نه کاته وه. ئيمه ي باجدهر و رهنجه ريش له بيره خو ي بباته وه. عه لي به بري ني شيره وه خه لئاني خو ين، نو يني له بو ريا، له کو ين. که ده بيستي ژنه جووله کي کي هه ژار زو لم و ناهه قي لي کرا وه، هاوار ده کا ئاي له م شه رمه نار ه وايه! پيا و نه گهر له هه يغان بمر ي، که س ناب ي سه رکونه ي بکا. عه لي له ناو چيني نه دار هه لکه وتبو و؛ زانا، وشيار، ئازا، به کار، ده ست و دل پک و ئاکار چاک، له ر ي ب ي بو دا خه باتکار.

به ئ ي زور زانا و دانا بو و؛ به لام نه ک وه ک نه و زانا ناسرا وانه ي که من و تو ناسيومان و ده يانناسين: زانا به لام هيچ کار ي کيان له ده س نايه؛ ده س به کار به لام له باري نازان. نه گهر زانا و به کاريش بن، پيا و ي شمشير وه شان دن نين. نه گهر زانا و ده ست به کار و نازاي شه رن، ده ست و دل و دا و ي پک نين. نه گهر ده ل ي ن خوا به رستين، خواشيان ده و ي خورماشيان ده و ي؛ نه وه ش هه رگيز ر ي ک ناکه و ي. عه لي به و هه مو و جه و هه ر و هونه ره وه - که له هه مو و لايه که وه خو ي تاکه سواره ي مه يدان بو و - خوا به رستي به راستي بو و. جگه له خوا و جگه له هه ژاراني لي قه و ما و - که خزمه تيان ره زاي خوا به - بيري له هيچ نه کرد ه وه. به رگي جهنگي له ر ي گهي خودا پو شي وه و له سه ر هه قي ئيمه ي هه ژار شه ربه تي مه رگي نو شي وه.

عه لي خه باتکار و پال ه، رهنجي نه دا، به هره ي رهنجي بو ياراني هه ژاري بو و. که ر ي زکه نه، پاچ و قولنگ ده وه شي ني، ئاو ده رد ي ني. خزم و که س له خو شيان ده تري قينه وه. به لام عه لي مه ودا نادا نه و دل خو شيه هه تا سه ر بي؛ ده لي مژده بو خزم و که س و کاري من که له م ئاو ده تنو کي کيان به رنا که و ي. ئاو ي ژير زه و مه دينه بو نه و تينوهه بي تينانه س که ده سکورت و به له نگازن و ئاو خوازن و تواناي ئاو کر ينيان نيه.

باخه وانه، له کاتي کا که خيزانه به ر ي زه که ي - کي ئ ي راسپار ده که ي خودا - له ناو جي گه دا که وتوه و خه ري کي ئاو ي لکه دانه، عه لي له ناو خورما جاري به ره ي نه ججار، چنگ خو لا و ي، له ش تو زاي بنکو ل ده کا، ئاو ده دي ري؛ وشکه لان

هه لده په رتیوئ؛ درك و دالان بزار دهكا؛ بۆ بژیوی خۆی كار دهكا. به لام ناهیلن كار بكا و خهه له سهه هه ژار تار بكا. به ره ی كو شك و ته لارسازان، په وه ی ده سه پر و فیلبازان، ده یانزانی تا عه لی بئ، بۆیان نالوئ به راشكاوی شه سپی چا و چنۆکی تاو دهه، هاتن چیان كرد؟

- به ناوی قورعان و ئایین - به فتوا ی خودافرۆشان - هه شاماتیان لئ خرو شاند و به گژیدا چوون. كاتی دیتیان به ره ی هه ژارانی عه لی زۆریان ده با، كه وتهه باری گزیکاری. قورعان به سهه ر به مانه وه بۆ تكا هاتنه مه یدانه وه. موسولمانی ساویلکه ی لاگیرى عه لی فریویان خوارد و خۆیان بوارد. ته له ی قورعان كاری خۆی كرد؛ شه لاگیره ی داماوانیان به فهند و فیلان له ناو برد. عه لی به شمشیرك كوژرا كه ئایه تی فه رمانی جیهاد بۆ خودای له بالچوغه ی هه لكه نه را بوو.

مه یدان بۆ فیلبازان چۆل بوو. هه ژارخۆر باویان هاته وه. سهه ر له نوئ هاته وه سهه رمان. به ناوی خودا، به ناوی خه لیفه ی ئیسلام خواردنمان دهه ی پی كرایه وه.

كوپی عه لی برپاری دا له سهه ر شوینی باب و باپی ری خۆی برپا. برپای وا بوو ده بی دهستی زۆردار له سهه ر بی زۆران لابه ری؛ له به رانه به راگیره كری دنیا په رستا راپه ری. به لام شه ویش به فتوا ی میزه به سهه ر و پریش پانانی شه زه مانى به دنه دانی زۆرداری پیواكوژ و زیپردار - به وه به هانه كه هوسین و په پیره وانی له به رانه به ر دوژمنانی به روا له تی موسولماندا كه مایه تین، به پیی ئایه ت كه مایه تی له زۆربه یاغی، خوین و مالیشی هه لاله؛ شه دلسۆزی هه ژارانهش له ناو برا. هه ره له وه ساوه رۆژی خۆشی بۆ چه وساوانی بی تاوان له موسولمانان به سهه ر چوو. دهستی زۆربه ی رووت و بۆر و فریوخۆرمان له پاش نه مانى شه مانه له بنی هه مانه وه دهه رچوو. شه ئیسلامه ی كه له سایه ی ناسینی یهك خوا، یهك رووگه و یهك قورعان ببوه هه وینی برایی بی مه رایى و

بەرانبەر یەتی و تەبابی ھەموو چینیك، لە كۆمەڵدا لێك ھەلۆشا؛ بەش- بەش كرا؛ ئۆبالی باوكی یەكتر كوژ، كەوتە ملی ئەو و نەتیجە و نەدییدی ناگا لە ھیچ نای بێ پەنا.

بە سەتان لە گزیکاران لە ھەموو دەر و ئاقاران بۆ بەرژەوێندی زۆرداران گەتی سەف و مەفت و راست و چەفتی دژی یەکیان لە زمان پێغەمبەرەو ھەلبەست. ھەزار مانای جۆراوجۆریان -بۆ ناتەبابی نەو- لە قورعەنەو ھەلکەران. بە ھەزار ناو و ناتۆرە لە یەکتەران، پێك ھەلپەرژان. ئێمە ژێردەستە و ساویلكە و دەستەوستان و خاویلكەش ھەر تاقمێكمان بە ھەوای سازى فیلبازێك كۆرپەگوێ بووین و ھەلبەزین و بە گۆ یەكتریاندا كردين.

بە ناوی سوننی و شیعەو، بە ناوی تۆلەى تاوانى باوانى ھەزار سال مردووی رابردوو، بە ناوی جەبر و ئیختیار، بە ناوی قادری و چەشتی، بە ناوی دوازدەیی و ھەشتی و بە ھەشتا ھەزار ناوی تر، ئێمە پەنجەرۆ و کریکار لە یەكتر ھەلاواردراين. سەرەرای ئەوێ كە خوراین تێك بەردراين؛ تا سەرمان قال كەن بە قوولە و نەكا ھۆش بێتەو بەرمان و لە دووی دەرمان ھەلۆدا بین.

لە جیات ئەمەى بەرانبەر بە یاسای قورعان یەك بگراین و ەك یەك بژین، بووینە دەسخەرۆی خوێنمژان. وێرایی زبەرەى ناپەرەى پێمان دەكەن، بە گۆ یەكتریاندا دەكەن. ھەر كەس كوژا بە قسەى فتوادرەى ئۆكەر، لە راھى خودا كوژاوين و ھەوالبەى بەھەشت كراوين. ئەگەر ماشین، بۆ خزمەتى ئەوان باشین. ئەشێ بەھرەى رەنجى سالمان، پێویستى ژن و سالمان، بكەینە دەست چەند قەلۆیك تا لە قەلۆى نەكەون. ئێمەش قانێع بین بە بەشى چارەپەشى و مەتەقمان لە دەم دەرئەیه؛ ھەقمان ھەوالبەى قیامەت بێ.

برام! بەلام ەك پێشینان گوتووینە: «ھەر زالمەى زەوالێكى ھەس.» ئەوانەى بە فیل و گزى بۆ ھەزار خواردن و دزی یەكپارچەبى موسولمانانیان ھەلۆشان، بە دابەش- دابەش كەردنمان بێ ھێز و بێ پێزیان كردين، خۆشیان تا سەر خۆشیان نەدیت.

زۆرداران و گه‌لخۆرانی به‌ری ته‌و به‌ری ده‌ریاکان - که وه‌کوو دال له شوین که‌لاکان ده‌گه‌رین - له چه‌ندبه‌ره‌کی و نارپکی و که‌نه‌فتی و کالای به‌قیمه‌ت و نه‌فتی ئیمه‌ وه‌خۆ که‌وتن. به‌ ناوی شارستانیه‌تی سپی‌پێستان، به‌ ناوی ئاوا کرنه‌وه‌ی ویرانبووی ولاتانی‌تر، هێرشیان هینا و ده‌میان تی ناین. گه‌وره و گچکه و سپی و زه‌ری و په‌ش و بۆریان کرده ئاژالتي دۆشپن و هه‌موو په‌نج و تی‌کۆشینمان به‌ رپی ئاودا به‌ره‌و رۆژاوا بار کرا. له به‌رانبه‌ر ته‌م کاره‌دا به‌ ناوی ته‌و ئازادبوونه‌ی که‌ خۆیان ناویان لی ناوه و له راستیشدا بۆ هۆش کوشتمان ژه‌هراوه، کردوویانینه‌ کۆیله‌ی خۆ و ته‌گبیری سه‌ربه‌خۆ بوونی خۆمالیمان له می‌شک و دل، داته‌کاوه.

گه‌لانی گه‌لخۆر و زۆردار - که‌ ناومان ناو ئیستعمار - فی‌ریان کردوین خۆپه‌رست بین؛ پوله‌په‌رست بین. هه‌رچی ته‌وان پیمان ده‌لین گوئی له‌مست بین. ئیمه‌ بوینه‌ کوپه‌ی هه‌لپه‌ساره‌ی ته‌وان. هه‌رچی خشت‌وخال و ته‌یاغ و کار پی‌نه‌ماوی ته‌وانه‌ به‌ گه‌رووی ئیمه‌یدا ده‌که‌ن. هه‌میشه‌ش کاری وا ده‌که‌ن که‌ به‌ هیچ بار یه‌کتر نه‌گرین. له‌ جیاوازی و شه‌ر و شوور و به‌ربه‌ره‌کایه‌تی ئیمه‌ به‌هره به‌رن.

که‌چی له‌ سه‌ر ته‌و حاله‌شه‌را پیاوه‌ پیرۆز و مه‌زنه‌کان (مه‌لا، ئاخوند، شیخ، موجته‌هید) - که‌ خۆشبان زه‌ده‌ی بی‌گانه‌ و دیلی ته‌و رۆزی به‌رانه‌ن - هه‌ر له‌ سه‌ر به‌زمی خۆیان و ئاوه‌گه‌ری چه‌ندبه‌ره‌کی و لی‌ک جیاوازی خۆشتر ده‌که‌ن.

ئێستاش هه‌ر که‌س له‌ نوێژیدا ده‌ستان بگرئ، هی‌ندیک ده‌لین سزای وایه‌ له‌ دار بدرئ. کئ سه‌ر وه‌ سه‌ر به‌رده‌ مۆرێک بکا، لای ده‌سته‌یه‌ک له‌ دین و ئاین لای داوه‌. پوخته‌ی وتار ته‌فره‌قه‌ هه‌ر وه‌ک خۆی ماوه‌ و له‌ سایه‌ی ته‌م ته‌فره‌قه‌یه‌ش تان و پۆی موسولمانه‌تی هه‌لوه‌شاهه‌ و ئالۆزاوه‌ و کاری دین‌دورژمن له‌ باوه‌.

هه‌ژاره‌که‌ی له‌ بی‌گاری فیرعه‌ونا مردوو!

من که‌ هه‌ژاری ته‌م چه‌رخه‌ی په‌نجا چه‌رخ له‌ تۆ دوورم، په‌نجا ته‌وه‌نده‌ی

چینی تۆ ده چه و سیم و رهنج خه سار و به تازار و له بیگارم. ته نیا چارم هه ر
ئوه نده له به رچاوه خوا ئاوه ز بدا به گه وره و گچکه کانمان که بچنه وه سه ر پئ
و شوینی راسته قانی خودا و دین و قورعانه که ی که پئی راسته و هه موو خواستی
عه دالته و له خو بووردن و یه کیه تی گه لانی چه و سینرا و ده یه .

به ئاواتم ناوی «عه لی» که سی پیته و هه ر پیته ی رهمز و نیشانه ی
خو شی و پیت و سه رکه و تنه ، بکریته سه رمه شقی گشت و لئی لانه ده یین .

عه یین (ع) واتا عه دالته و لام (ل) رهمزی له خو بووردن و یی (ی) پاسپییری
یه کیه تیه . یانی عه لی و یستوویه تی ده ست له سی ره وشت به رنه ده یین :
عه دالته ، له خو بووردن و یه کیه تی .

عه لی شه ریه تی

ناونامه

خويندەرى بەرپرز! ئەو ناوانەى لەم نووسراوە تووشيان دىيى و نايانناسى،
ليڤەدا بۆيان پروانە. ئەوەندەش بزانه ئەم ناونامەيە ھى منە و ەەرگيڤراوى
نووسراوى شەريەتەى نيبە. ھەژار

ئەبووزەر: ناوى جوندوب كورې جوندە، لە ھۆزى چۆلپەرستى «غيفارى»
بوو. سالى ۳۲ى كۆچى مردوو. چوارەمىن يان پينجەمىن كەسيك بوو كە
ھاتۆتە سەر تاييىنى ئيسلامەتى.

لە شارى شام دژى معاويە دواو؛ كە كۆشكى كەسكى بە ھەژدە بار زيڤرى
دارايى رەش و پرووتى موسولمانان بنيات ناو. معاويە شكايەتى لە لاي
عوسمان كورې عەففان – كە ئەوساكە خەليفە بوو – لى كوردوو. بردوويانەتە
مەدينە. لە مەدينەش لە سەر تەخشان و پەخشان و بە فيرۆدانى دارايى
موسولمانان بە گژ عوسماندا ھاتوو. لە مەدينەش دەرکراو و بۆ شوڤينىك بە
ناو «رەبەزە» ناردراو كە تا ژياو ەوى بوو. كە مردوو ئەوەندەى نەبوو بەشى
دوو گەزە جاوى كفنەكەى بكا.

ئەندەلەس: لە ناو مېژووی پېششوی عەرەبەبەندا سەرەنسەری ئیسپانیا و پورتەغالی ئیستەکانە دەگرێتەو. سالی ٩٢ی کۆچی خەزاکەرانی موسولمان بە سەرکردایەتی تارق بەنی زیاد ناویک -کە عەرەب نەبوو، بەرپەر بوو- دەستیان بە داگیر کردنی کرد. بەرە- بەرە تا سەرچۆمی «لوار»ی فەرەنسەشیان ئاژۆت. حوکمی عەرەبی و ئیسلامی بۆ ماوەی ٨٠٥ ساڵ لە ئەوروپا بەردەوام بوو. سالی ٨٩٧ی کۆچی، سېهەمین پۆژی سەرستی ١٤٩٢ی زایینی، خاچەرستان دوامین حاکمی عەرەبیان لە ئەوروپاوە دەرناو و ئیتەر حوکمی ئیسلامی لەو ولاتە دوابراو بوو.

بوودا: کۆری فەرمانرەوایەکی گەرە و لاتیک لە لای نیپال لە باکووری بنارس بوو. لە تەمەن بیست و نۆ ساڵدا وازی لە ژن و مال و کۆر و خۆشگۆزەرانی خۆی هێنا؛ بوو بە عەبدال بە شوین خودا بەدی کردن. لە ئەنجاما لە بن دارە هەنجیریکدا تیشکی خودا خۆی نیشان دا و نەهینی بۆ پروون بوونەو و کەوتە بێر پروونک کردنەو.

بوودا دەلی: ژین زنجیرە ئازاریکە؛ خواستی نەوسی بنیادەمیش سەرچاوەی ئەو ئازارە تا پیاو هەیه و لە سەر دنیا دەژی، هەوای نەوس -چەل و مل- ملی گرتووە و گەوی ئازار ناتراژین. کەوابوو هەتا هەین پەستین. گەرەکە لە چاکی و پاکی و بێئازاری جانەوهران باری ئەولامان هەلبەستین. هەستی و خۆشی بۆ پیاوی خاس لە پاش مەرگ دەس پێ دەکا.

زۆر لە سۆفیهکانی ئیمەش لە سەر ئەم بارە پۆشیشتوون. وەك شاعیری هەرەبەری کوردەواری (مەولەوی) تاوێگۆزی دەفەرمۆی:

بالام کردەو مەیل وە لای پەستی وردیکلانەن دەرەوای هەستی
 بوسوئە: ژاک بنینی بوسوئە گەرەترین و تاریکترین دەورانی خۆی لە فەرەنسە
 سالی ١٦٢٧ی. ز. هاتۆتە دنیا. لەلەوی کۆری «لوئی چارەهەم» بوو. پێهەلگوتن
 و شیوەننامەکانی بەناوبانگن. سالی ١٧٠٤ی. ز. مردووە.

دیلی: پەرسگای زۆر بەناوبانگی یۆنانی لە مێژینەیه کە ئیستاش لە

بناری چپای «پارناسۆس» دا شوێنەوارەکە ی هەر ماوه.

دیموستنس: یان دیموستن، له ٣٨٤ تا ٣٢٢ بەر له زایین ژیاوه. و تاربیژ و دەهپارای خاوەن ناوی هەرە گەورە ی یۆنانی زەمانی خۆی بووه. زەردەشت: له زمانی ئاوێستاییدا زەردەتوشتەرە؛ واتا خێوی و شتەرە زەردە. خەلکی لای گۆلی ورمییە. بە واتە ی پەڕە وەکانی له نیوان چەرخێ حەوت و شەشی پێش زاییندا ژیاوه. له دەس نەیاران رای کردووه و چۆتە سەر چۆمی «تائیتی» که ئەو چۆمە له گورگانهوه دێتە خوار. فریشتە هاتۆتە لای و دڵی له پیسی و گەماری ئەم جیهانه شتۆتەوه و بردوویەتە عاسمان و کردوویەتە میوانی خودا. بە دڵخۆشی هاتۆتەوه سەر زەمین و خوا هیژ و قەوەتی داوه بە سەر دین دوژمنانیدا - که له رەخ گۆلی وان ژیاون و ناوی دیوانیان لی ناون - زال کراوه. گوشتاسب شا باوکی ئەسفەندیارەکە ی پوستانەم کوشتی، زەردەشتی پەسند کردووه و دینهکە ی وەپەرە خستووه.

وێدەچی بە هەلەش چووبم بەلام بە بیری کورتی خۆم چەمی «تائیتی» هەر هەمان چەمە که پردی «تیەتی» لییه و نزیك سەردەشت هەلکەوتووه. گورگانیشت بە لای منەوه «گەورکانه» که مەلەبەندی گەورکایەتی ئەو دیوه. سەردەشت بە ناو زەردەشتەوه ناو براوه و پیتی «ژی» بە «سین» گۆراوه. سەیری خۆشیش لەوەدایە که گوندیک لەو ناوه هەیه ناویان ناوه «هورموزای» واتا ئاوه دانی ئاهوورەموزدا. گوندیکی دیش له شارباژێری کوردستانی داگیرکرای عیراقە بە ناوی «هەرمەن» که تەواو ئەهریمەنەکە ی بەناوبانگە.

سپارتاکووس: سالی ٧٣ پ. ز سەرکردەیی کۆیلە ی پۆمی گرتە دەست و شۆرشی دژی زۆرداران و کۆیلە داران هەلایساند. بەشی زۆری له باشووری ئیتالیا کەوتە دەست و پرزگاری کرد. سالی ٧١ پ. ز دوژمنان بە سەرکردەیی «کراسوس» و «یومیسیوس» سپارتاکووسیان شکاند و له تۆلە ی ئەو شۆرشەدا شەش هەزار کۆیلەیان خنکاند.

سه لمان: کابرایه کی ئیسفه هانی یان خه لکی رامهورموز بووه. له ریگادا چهته ی عه ره ب گرتوویانه و به جوویکی به نی قوره یه یان فرۆشتووه. کاتی ئیمانی هیتاوه، له ئاگاهای کردراوه و بۆته یه کیك له یارانی هه ره به پێزی پیغه مبه ره. سالی ۳۵ یان ۳۶ ی کۆچی له شاری مه داین - که پاته ختی پیشووی ئیران بووه - مردووه. ئیستاش گۆرپه کی پیروژه و ئهو شاره ش که ئه وی لی نیژراوه ها به لای تاقی کیسراوه و به «سه لمان پاک» ناو براوه.

شوارتز: برتولد شوارتز، که شه و شیمی زانی به ناوبانگی ئه لمانی له نیوه ی یه که می چه رخی چارده هه می زایینیدا ژیاوه. زۆر سالان وایان ده زانی بارووت هه ر ئهو دایه پیتاوه.

کونفشیوس: یان کونفشیوس، سالی ۵۵۱ پ. ز هاتۆته دنیاوه. له ته مه نی بیست سالی دا کراوته وه زیری کشتوکالی فه رمانه وه ی مه لبه ندی «لوو» که ئیستا ناوی شانتۆنگه. له ئاکامدا دهستی له کاری ده ولت به رداوه و ژیا نی خۆی ته رخان ی هه ژاران کردووه. له چین و ژاپون و رۆژه لات ی دوور، ئیستاش په پره ی زۆر زۆرن.

مانی: وینه کیشی به ناوبانگ که به پیغه مبه ریش ناسراوه. له ده ورانی شاپووری کۆری ته رده شی پری بابه کاند ا ژیاوه و ته رده شی ر دینی مانی به ره داوه. ته رده شی ریش له سالی ۲۴۱ ز یان ۲۴۰ ز بۆته شا و له ۲۷۲ زایینیدا مردووه.

عیرقان، پیرامپیتری، طائاری

خوڤنه ری کورد!

نووسه ری یاداشته کانی رۆژ له که بهانی ۲۴/۱۰/۵۸ دا نووسیویه: مامۆستای هه رگیز نه مرمان (دوکتور عه لی شه ریه تی) ده رباره ی خو یه وه ده یگوت: وتاریکم له مه ر په په وانی ئیمام عه لیه وه نووسیوو؛ دامه ده زگای کو ری گشتی راگه یاندنی ئیسلامی له مه ککه. زوو به سه ریاندا دامه وه و به چه ند جوینی بیتمه وه گوتیان: کاوا شیعه یه کی زۆر غه لیزه! هه ر له سه ر هه مان وتاریش چه ند ریش درێژی به کاویژ فه رموو بوویان: شه ریه تی بو ته سوننی کلک درێژ!

جاریکیشان له دانشگا قسه م ده کرد؛ روونا کبیرانی سمیل پان گوتیان: فلان، لاگیری سه رمایه داره! هه لیکی دی هه ر له و جیه، هه ر له و قسانه م کرده وه؛ چه ند بیرکورتیکی ریش درێژ گوتیان: سوور سوور کومۆنیسته! جا به و پییه ده بی ئیسته شیعه ی سیس و سوننی پیس و سه رمایه داری نه گریس و کومۆنیستی لامه زه ب بم. داربه رووی بنه تالوو بم! یه ک ته نیشتی چوارپالوو بم!

منیش نه گه ر راست ده وی، تا ده گه ل به ره مه کانی ئاشنایه تیم په یدا نه کرد،

لام وابوو لە شىعەتیدا شەرىعەتى خەستىكە ئەسكۆى تى ناچى؛ بەلام لە لام پروون بۆتەووە كە ئەو پىاوە بە شوین راستیدا گەراوە و ئاوپى وە چىتر نەداوە. بە پرۆپوچى سەد پىتال و ھەزار سووچى گزىكاران - كە بۆ بەرماوى زۆرداران - فش و فۆل و قالب بەتال، بۆ ئىسلامەتى دووراوە و بە دەستى پىس و چلكنى چەند كۆلكنىكى دوورەھەست تى ھاللاوە و داپۆشراوە، خەرىك نەبووە. گەراوەتەووە سەرچاوە. ئاوى پروونى ھەلئىنجاوە و لە چلپا وازى ھىناوە. عىرفانە راستەقىنەكەى بەم نامىلكەى لى دواوە، لای ئەو بووە.

حەز دەكەم تەنبەلئى نەكەى و بىخوینىەو تە تۆش وەك منى بناسى و بە بستەرىش بە فرىو نەچى و لە راستەپىش شارەزا بى!

ئىتر خوشىت. برات: ھەژار

تاران، ۵۸/۱۱/۱۷

وام بە دلدا دەھات بلّیم: وەرن با بۆ تاویکیش یی، خۆمان لە ناو چواردیواری
دین و کۆمەڵاتی جوئ- جوئ پزگار کەین و بیینە دەری. سەرێک لەم دنیایە دەین
و بئهیچ سەندم و پێوەندیێک ئەم خۆکردە (تەبیعەت) بە دانستە شى کەینەو و
دەربارەى ژینی ئەوانەى ئەمڕۆ دەژین، بە وردی بتۆژینەو.

گومان نییە مەڕۆ و خۆکرد هەرتک هەن و لە بەرچاوان. جا بۆ چۆنیەتى
پەيوەندى ئەو دوانە بە یەکتەرەو و بارى ژینی ئەم عیسانەى لە ناو ئەم خۆکردە
دەژى، پێویستمانە هەموو جۆرە بىر و پڕوا و پێبازى لێکتر جیاوازی کۆمەڵانى
بنیادەمى کۆن و تازە -کە ناوی دین یان فەلسەفەیان لى نراو و ئەزموونیان لە
سەر گراو- بە گشتى بەسەرکەینەو. ئەوسا ئەگەر تۆزێک زیت و وشیارانە
بدرێنە بەر مەحەكى بىر، بۆ پیاوی ژیر دەردەکەوئ کە سەرچاوەى هەموانیان
هەر سى کانییە و ئەوانى تر هەموو جۆگە و شێلەگەى ئەم سى سەرچاوەن؛ دەنا
چەند لاپرەسەنێکى بايەخى لێدوانیان نییە. سى سەرچاوەکە «عیرفان» و
«بەرامبەرى» و «نازادى»یە. یەكەمینیان -کە عیرفانە- ئەگەر راست بى و
عیرفانى هەر بە ناو نەبى، بى گری و گۆل ئەو دووی دیکەش دەگریتەو.

۱- عیرفان

مانای عیرفان بە تێکراییی کاری کەسێکە دەیهوێ خۆی بناسی؛ چی هیناویە؟ بۆ هاتووە؟ بۆ کوێ دەچی؟ دەبی چی بکا؟ هەودا و مەودای ئالۆز و پڕ گرفچنکی دەرووبەری، لە بان سەری، لەم زەمینە پان و پۆر و بەرینەدا بېشکنی؛ سەرەتای بدۆزیتەو؛ یەک لای کا؛ گری کوێرەکانی پاکا؛ بە ماشەر هەلیکاتەو؛ بە عەقل لێکی داتەو؛ مەودای ئەو هەودایە چەندە؟ لە کوێرایە و هەتا کوێیە؟ کێ رستوویە؟ کێ خستوویەتە بەر دەستی پەلەوەر و جانەوهران بۆ چینه و لانه و لەوهران؟ بە کوردی و کورتی کەسێکی لە دووی راستەقینە وێڵە و تا هەموو شت دەبنج و بناوان نەکا ئۆقرە ی نایە، پێی دەلێن؛ خاوەنی عیرفان و عارف.^۱

پۆزاوایی نشینەکان دەلێن: زیدی عیرفان پۆژەهەلاتە و راستیش ناکەن؛ چونکە زانست بە دانستە سەر بە هیچ مەلەندیک نییە. بگرە هەموو سەر زەوین و ژێر زەمین و پە ی دەریا و عاسمانی شین و بەرزیش بۆ ئەو گەلێک تەنگەبەرە و بە گێرە تیا دەگونجی. دەتوانم بلێم ناشگونجی. هۆی ئەو هەلە زلەش پوونە: دەورانی کەونارای پێشوو (هەر زو) پۆژەهەلات لانکی زانیاری و ژیا ی بوو. دانیشتووی نیووتۆپەلی خۆرنشین ئەو سا -لە زانستا- کوێر و کوتر و کۆلەوار بوون؛ لە ژیا ر و شارستانیەتی قوشقی و نەبان و بیزار بوون. ئەو دەمانە ی ئەوان لە گوێی گادا خەوتوون، زانیاری بە عیرفانەو لە مەیدانی خاوەرزەمین گالە ی بوو؛ پمبازی دەکرد. هەر بۆیەش دەو قۆرتە کەوتوون کە عیرفانی روو لە پۆزاوا نەناسراو -بە دای و باو- بە خۆرەهەلاتی بناسن؛ ئەگینا

۱- عیرفان عەرەبیە؛ سەرزەرەکی واتا: ناسین. لە زاراوە ی زانیاندا: ناسینی شت وەکوو هەیه؛ نەك وەك دەلێن. عارف بە کەسێ دەبیژن لە ناوەرۆکی داپۆشراو شارەزا بی. بە کەسانی روالەتبیین و سەرەرۆ دەلێن: قشری، سەتھی. قشر: تیکول. سەتھ: بانە. وەرگێر

عیرفان وهك گوتمان پاژئ گرینگ له سروشته و دهپال هه‌موو كه‌سدا هه‌یه . به‌بروای من داروینیش^۲ -كه له سه‌ر بی‌ر و باوه‌ری مالك‌په‌رستی شه‌و هه‌موو ته‌وسه‌ی تی ده‌گرن- به‌هیزترین به‌لگه‌ی عیرفان ده‌گیرفانی عینسان ده‌خا. شه‌و كابراییه به‌زوانی زانیاری ده‌ئی: پوهك و گیانله‌به‌ره‌كان، له‌پیی ماک (ماده) و شه‌ركی شه‌ندامانی له‌شرا (فیزیولوژیک) پی‌گه‌یشته‌وون. پوهك (نه‌بات) پرووی كردۆته زۆر بوون. پاشان ماكژی (ئامیب)^۳ و گیاننداری تره‌اتوونه‌دی. هه‌ر تیره‌یه‌ك ورده- ورده به‌ره‌و ته‌واوتر بوون چوون و شه‌وسا مړۆی سه‌ره‌تایی -كه له هه‌موان ته‌یارتر بوو، به‌به‌گزاده‌ی ناو مه‌یموونان هه‌ساو ده‌كرا- هه‌راشتر هاته‌كایه‌وه. به‌ره- به‌ره مووی له‌پی و ده‌ستی هه‌له‌وه‌ری؛ توپلی فره‌ه‌بوو، هاته‌پیش؛ چه‌نه‌ی به‌ره‌و دواوه‌خزی؛ كلکی په‌ری؛ له سه‌ر جووته‌پی راو‌یسته‌؛ ئیسته‌ ناو نراوه عینسان.

جا با شه‌و جار سه‌رنج بده‌ین كه به‌شوین شه‌و قوناغه‌دا، چی مړۆی له خزمه‌كه‌ی خۆی -كه مه‌یموونه و ته‌رحیشی له مه‌یموون شه‌كا- هه‌له‌داو‌یژی و فه‌رمان‌په‌وایی ئاوابی پی ده‌سپ‌یژی؟ بی‌گومان هه‌ستی عیرفانه.

هه‌ر شه‌و مه‌یموونه كو‌ل‌كه‌وه‌ریوه بی‌كل‌كه، له سه‌ره‌تا -له خۆره‌له‌لات یان پۆژاوا یا هه‌ر شوین‌ییکی تر ژیا‌یی- له وچان و پشووداندا به‌لانی‌كه‌م بی‌رۆکیکی له مه‌ته‌له‌وه‌ی ژین كردۆته‌وه. به‌پیی مژی باش نه‌مه‌یوی و هزر و فكري نه‌گه‌ییوی خۆی، به‌ره‌و كانگای بردۆته‌وه و به‌خه‌یال هه‌له‌یه‌ناوه. به‌لان چونكه زۆر ساویل‌كانه‌ی بۆ چوه، نرخ‌ی نه‌بووه و بایه‌خ‌ییکی پی نه‌دراوه كه له دوا‌پۆژتیک كۆم بكری و فیرگه‌یه‌کی بۆ دابنری و ئیزمیکی ده‌كلکی بخ‌ری؛ شه‌گینا هه‌ر شه‌و مړۆیه‌ی كړنۆشی بۆ به‌ردیك، بتیك یان شتیکی تر بردووه، داوا‌ی كۆمه‌ك و

۱- داروین: ۱۸۰۹-۱۸۸۲ز، خ‌یوی بی‌ری تۆژینه‌وه له په‌گه‌زی جانه‌وه‌ره.

۲- گیانله‌به‌ری هه‌ره‌وردی سه‌ره‌تایی له ئاوی شیریندا ده‌ژی. شل و ول و نه‌به‌گه و بزۆزیله‌یه. عاره‌بان ناویان لی ناوه «امیبة‌الم‌توره» یانی: چلمۆكه‌ی وردیله‌ی بزۆز. من له خۆمه‌وه ناوم نا: «ماكژی» یان «ماژی». وه‌رگ‌یر

یارمەتی لێ کردووە، چۆرە عیرفانیکی هەبووە کە ئیستا لە سەری ناکەین.
 گەشەنەوێ هەر ئایینیەک بە گەشەیی پەڕەوانیەو بەستراوە. بۆ نمونە:
 ئایینی هیندۆک ڕادەنێم. هەتا سەد ساڵ لەمەوبەریش گاپەرستی لە بەرچاوی
 موسوڵمانان ئەوپەڕی پەستی و بێهەستی و بەلگەیی گێلی و نەزانی بوو. کەچی
 ئیستا کتیی وایان دەربارەیی دینەکەیی خۆیان داناو کە بە خۆیندەوێ شاد
 ئەبین. کتیی وایان زۆر لە کتیب موسوڵمانان - کە دەربارەیی ئیسلامەتی
 دانراون - بەپێژترن. رادهاکریشنان^١ دەربارەیی پیرۆزی گا و پەرستنی، کتییکی
 وای نووسیوە کە ئیمەمانان تا ئیستاش لەمەڕ بێشەریکی خۆداش نووسراویکی
 وایان نییە! جگە لەوەش زۆر لە زانیانی هیندی سەبارەت بە خۆداکانیان - کە
 هاوبەشن و هیندەش زۆر دەژمار نایەن - شتی ئەمەندە بەنرخ و پیاو ڕازیکەریان
 نووسیوە کە لەوپەڕی بەزیدایە و سەرنجی خەلکی دنیایە بەرەو خۆیان
 ڕادەکێشن. لەو بارەو وەبائ بەستۆم لەملەدا ئەوان لە پێشن؛ کە دەبوا بەراوەژوو
 با؛ چونکە هەستی تاکپەرستی لانی کەمی دووھەزار ساڵ لە دینی هیندوو
 کۆنترە. بەو پێیە با دەبوو ئیستا - هەر هیچ نەبا - دووھەزار پا لە پێشتر باین.
 بەلام چونکین کەوتۆتە بەردەستی ئیمە، ئیمەش لە پەستا بەرەو پاش
 دەکشێنەو، دینەکەمان بۆتە گەپجاری هەندەران. وەختە بلییم ڕۆشنبیرانی
 خۆمالمیش لیتی بێزارن.

دەبا بە دینەووە سەر خەت:

هەستی عیرفان وێڕای سرشت - وەکوو جمک - دەگەڵ مەرۆ هاتۆتە سەر ئەم
 زەمینە.

- عیرفان چییە؟

- دلخورتیە، بزۆینی بەرەو زانیە؛ کە تووش مەرۆی ژیر و خاوەن بێر هاتووە.

١ - رادهاکریشنان: هۆزانی بەناوبانگی هیند. ١٨٨٨ هاتە دنیا و ١٩٦٣ بوو بە
 سەرکۆماری هیند.

عیرفان دل‌داری و ئەوینە؛ خولیا‌ی پشستی پەردە دینە. تا پیاو ئەوینێ نەچیژی ئەبۆتە پیاو. وەك مەولەوی رۆمی دەلی: مەلایەك ئەویندار نەبی، گایە و میژەری لە سەرە! ئەو شیخە سەرتاپا شینە‌ی بۆ بی‌ر لەو عاسمانە پانە و ئەم زەمینە پر لەو هەموو تەرزەژینە، سەبرە خورپە دلی نەبزوینێ، لە حاندی دیمەن چاو داخا و لە دەنگ و ئاواز و سازى هەزار تەرزى نزم و بەرزى ئەم خۆكرده خوشيەك و جوان و پەنگینە گەشە نەكا و لە لای بابی و هەر گۆچكە‌ی بۆ بته‌پینێ و لە كرگاری شیرینکاری -كە چیبە و كێبە- دانەمینێ و بۆ ناسین و بۆ زانینی پانەمینێ، هەتا ئیستاش هەر لە جوونە مە‌ی‌مۆنە‌كە‌ی پێشینه‌یە؛ كۆلكە‌ی تۆلە‌كی كردوو و هەل‌ئە‌ریو‌ە؛ كلكی كرووزی پە‌ریو‌ە و ناوی خۆ‌ی لی ناوین عینسان.

راستت دە‌وی؟ كەسێ تامی ئەو دل‌خورتیە پاك و چاكە‌ی بە‌لادا تێنە‌پە‌ریو‌ە و نە‌یدیو‌ە، گۆ‌یرە‌كە‌یە‌كە لەو دە‌شتە بە‌رە‌ل‌ا؛ لۆژ- لۆژ دە‌گە‌رێ و دە‌لە‌و‌ە‌رێ. لە‌و‌ە پێ‌و‌ە هی‌چی لە هی‌چ نە‌زانێو‌ە. ئە‌گەر سە‌د سال تە‌مە‌نی بی، نابێ بلی‌ن خۆ‌ی ناسیو‌ە.

سە‌رچاوی دل‌خورتی چیبە؟

ئە‌و مە‌ری‌ە‌ی لە مە‌ی‌مۆنی ترازاو و ناوی پیاوی لە خۆ ناو، نیاز و ئاواتی لە ژیندا هی‌ندە زۆ‌رن كە نەك پێ‌كە‌ی‌تانی هە‌موان، ب‌گ‌رە نیو‌یشی بە خۆ‌كرد دا‌ی‌ین ناك‌رێ. ژیر ك‌ردنە‌و‌ی ئە‌م جانە‌و‌ەرە دوو پایە‌ی گ‌رو‌گ‌رە لە وزە‌ی خۆ‌كرد بە‌دە‌رە.

- بۆ‌چی؟

- چون‌كە خۆ‌ك‌ردە‌كە وە‌ك هۆ‌لێك یان وە‌ك دۆ‌لێكە كە پیاو و گا و جانە‌و‌ەر و پە‌لە‌و‌ەر و گە‌پۆ‌ك و خ‌زۆ‌ك و پ‌و‌ەك، تێ‌ك‌را لە‌و پە‌هۆ‌لە دە‌ژین، یان لە‌و دۆ‌لە دە‌لە‌و‌ە‌رین.

بە‌لێ خۆ‌ك‌رد بۆ پێ‌كە‌ی‌تانی ئاتاجی گیان‌لە‌بە‌ران هاتۆ‌تە دی و پر بژیو‌ە؛ بە‌لام م‌رۆ، م‌رۆ‌ی بزۆ‌ز، خوا دە‌فە‌رمو‌ی: «م‌رۆ بزۆ‌ز دروست ك‌را». م‌رۆ‌ی چ‌نۆ‌ك و

خاپېنوک، به ژيانی جانوه‌رانه‌ی دوور له گوران قنیاټ ناکا. ټو کونه مه‌یمونه
 پروتې که هه‌ستاوه و له سهر دوو پې پراوه‌ستاوه، له جانوه‌ری په‌مه‌کی خوی
 زور به زلتر ده‌زانې؛ به فیزوه به‌رهو به‌رزیه‌تی ده‌روانې. له هاوئاخوړې و
 ئاومالې درنده و چهرنده‌ی مالې - که ئیشیکه هه‌میشه پې و توقیکه له ملی
 هالوده - زور جارزه؛ له‌وه‌رې لې بوژو بووه؛ شتی تازه و زوری ده‌وی و که‌متری
 وه ده‌ست ده‌که‌وی. له وه‌رې زیان که‌م - که‌م ده‌گاته رادیه‌ک به ته‌واوی ټم ژینه‌ی
 له‌به‌ر ده‌بیژی. به قیژه‌وه له خوی و له ژیان ده‌روانې. خوی له‌و ناوه وه‌کوو نامو و
 غه‌واره‌یه‌ک دیته به‌رچاو. بو ده‌ره‌تانیټ که‌ه‌رې که بیته‌ه‌رې. به‌شکه‌م به‌ویدا
 بگاته جې ژيانی له‌م ژینه هه‌موانیه‌ی خوشتړ؛ خوشتی بوشتړ. به چاو، به دل،
 به چاوی دل بو سه‌رچاوه‌یه‌ک ده‌نژړی که تینوایه‌تی ده‌روونی پې بشکیتې.
 راده‌میښې تا هیچ گومانی نامینې که ټوه‌ی ټو گه‌ره‌کیه‌تی له‌م مال‌ه ده‌ستی
 ناکه‌وی؛ ده‌بې هه‌ر چوڼې بوې بلوې له‌م کونه‌چال‌ه ده‌رکه‌وی و به‌ره‌و هه‌وارې
 سه‌رکه‌وی هه‌واکه‌ی سازگارتر بی. ټو هه‌واره‌ش نادیاره؛ به‌رپیواره؛ عاره‌بان پی
 ده‌لین (غه‌یب).

ټو نادیاره له کوټیه؟ نییه؟ هه‌یه؟ ټه‌گه‌ر هه‌یه چوڼی بو بچې؟ چوڼی
 ده‌قه‌مچې ده‌که‌وی؟

من نامه‌وی بکه‌ومه په‌رسف‌دانه‌وه‌ی ټم له کوې و چیه و چوانه؛ چونکه
 ده‌که‌ومه ناو شپوی سؤفیانیه‌کی تاییه‌تی و تییدا سهرم لی ده‌شیوې. با لی
 گه‌رپین. ټه‌گه‌ر ما‌ک‌په‌رستان ده‌لین له دووی نه‌دیاران ماندوو پیاو به‌ره‌و
 پاش ده‌باته‌وه و له بارستی گه‌شه‌داری نزمتری ده‌کاته‌وه، باوه‌ر ناکه‌م. من لام
 وایه دواي ټم نه‌پینی که‌وتنه خوی هه‌وینی سه‌رکه‌وتنه. چونکه ټه‌گه‌ر هه‌ر
 به‌ه‌نده‌ی له‌به‌ر چاوه قنیاټ بکه‌ین، هه‌ر کاتې وه ده‌ستی بخه‌ین راده‌ه‌ستین.
 به‌لام وه‌ختې به‌و نه‌خته چاومان پر نابې، بو پر بوونی ده‌ه‌زینوه‌ه، ټم بزوزی و
 بزوتنه، هاندهری تی‌گه‌یشتنه و پې پیلکه‌ی پی‌گه‌یشتنه. هه‌لوه‌دا بوون بو ټو
 شته‌ی که له ناو خو‌کردا نییه، پیاو له که‌وشه‌ن و سنووری دیاری کراوی له به‌رچاو

عیرفان گیرفان ئاخنن نییه؛ له زگزل کردن ته ریکه؛ له به ریکه دل

خەرىكە: لە خۆلخوۋى والا دەكا. رادەى بارستايى ھەستى بۆ راستىنە دۆزىنەۋە بالا دەكا. جا ئەو ھەستە ھەر چەندى بە پىتزر دەبى، ئاۋاتى نەدىارى دىنى لە دلدا بەھىتزر دەبى و بەرەو بەپىاۋىۋونى دەبا؛ تا دەيكا بە پىاۋى تەۋاو. تا پىاۋەتەش تەۋاوتر بى، بۆلە و پرتەى لە ژيانى جانەۋەرانەى خەلگى رەمەكى زۆرتەرە.

كەۋابو، عىرفان و گىرفان ۋەكوو دووتاي تەرازوو وان. كى دەروونى رووناكتەرە، تاي پارە و پولپەرستى سووكتەر و دوور لە خاكتەرە. كىش ھەر بە مەيموونى ماۋە و ھەر لەۋەرى لە بەرچاۋە و ھىچى تر نا، لاي ئاۋەزى راي راستىنە دۆزىنەۋەى، پارسەنگى سەنگىنى دەۋى.

با ئەۋەشمان لە بىر نەچى: عىرفان بەو مانايەى گوتمان، ھەستى راستى دىنەۋەى؛ تا دىنى تى نەچىئراۋە، كارى بە خواناسىن نىيە. زۆر پىاۋى وا ھەبوون، ھەش، بلىمەت و تىگەيشتو، پىگەيشتو، بە بى وچان لە شوپن راستى دۆزىنەۋە ھەلدا ھەلدا بوون؛ ۋەكى دىش دژى خودا بوون. داستاۋوسكى، سارتر^۶ و ئالبىركامۇ^۷ بۆ نموۋە دەھىنمەۋە. يەكەم نىۋە دوژمنىكى دىنە. دووھەم خودا و ھىزەكانى نەدىارى ھەر پى چ نىنە! سىپھەمىنيان مەكپەرستە (ماتريالىستە). دەلى ئەو خۋايەى كە دەلىن ھەيە، زاي ماددەيە. نەدىارى دەئارادا نىن. ھەر يەكەش بۆ سەپاندنى بىر و پرواى زۆر دواۋە. كە چى ئەگەر بە وردى سەرنەجيان بەدىن، زوو تى دەگەين رەكى دليان بۆ جوړى عىرفان لىى دواۋە. بەلام دەگەل عىرفانەكى ئىمە - كە خواناسى لى دراۋە - يەكتەر ناگرن. بە پرواى من ھەرتك تىريان بەرەو ئامانجىك ھەلداۋە. يەكيان سەر و بەرى كروە و

۱ - داستاۋوسكى ۱۸۲۱-۱۸۸۱ز: گەۋرەترىن چىرۆكنوۋسى چەرخى نۆزدە لە روسيا.

۲ - ژان پول سارتر: فەيلەسووف و شائوۋوس و چىرۆكنوۋس و پەخنەگر. ۱۹۰۵ لە پارىس ھاتۆتە دىنا و ۱۹۸۰ز مرد.

۳ - ئالبىركامۇ ۱۹۱۳-۱۹۶۰ز: نوۋسەرى فەرانسەۋى لە جەزاير ھاتۆتە دىنا. ۋەرگىر

يەكيان نيشانەى يېڭاۋە.

سارتر و ھاۋبىرەكانى بەللى دەللىن: خودا نىيە؛ بەلام دەشلىن ئەم وىللى و بى
خودايىيە بوون و ژىنى بنيادەمى يەكجارەكى بېتەم و ناکام کردوۋە. بەلام چ
بکەين؟ چارمان چىيە؟ خودا نىيە و ئەگەر نەشبوو لە کوپى بېنىن؟

تۆ بىروانە! كاتتى ئەم جۆرە كەسانە خوا لە خۆکرد ھەلداۋىرن، لە نەدياران خۆ
دەبۆرن، ئەم راستيانەش ئەدرکېنن كە لە سۆنگەى بى خودايى، مان و ژىن لەم
خۆکردەدا بۆتە مۆتە و خواخواتە لىخەت بېتەۋە. بى كويخايى لە ئاۋايى، ژيان لە
پىاۋ دەكا بە سندان. گەرەك بە خوت و خۆپايى و بەرھەلدايى ژىن رابوئىرن.
ئەۋىش چ ژىن؟ بېتەم و خويى؛ بېناۋ و توئى؛ تا سەرلەنوئى بەرەو خاك
دەگەرېينەۋە! واتا ئەۋانېش ھەست دەكەن بە نامۆيى لە ژيانى جانەۋەرانە - كە
پىنج و رېشەى عىرفانە - بەلان دەرتان شك نابەن. ئەۋسا پوخت و پاراۋەكەى،
دەرواى دەميان واى لى دى؛ چونكە دنيا بى خودايە؛ لى پىرسىنەۋەيك نىيە و لە
چاۋەدىرى ئەۋ ھىزە نادياريانە بە دوورى. دەتوانى ھەر كارتىك بکەى؛ ھەرە؛ ۋەرە!
لە سەرچۆك دانېشە! رابە! چۆنى خۆت پىت خۆشە ۋابە! چاك دەبى يىان خراب
دەبى؟ خپكە دەبى يان سوپ دەبى؟ بە دىمەن جوانى؟ دزىۋى؟ زمان پىسى؟ باش
داخپى؟ گوي مەدەرى! ئەۋ خۆکردەى گەراى مەروى ۋەك من و توئى ھەلېناۋە،
بى سەر و زمان و چاۋە؛ نەھەساۋە نەكىتاۋە؛ نە تەرازو داندرۋە؛ نە دۆژەھە نە
بەھەشتە لەۋ بترسى و بە ھىۋاي خۆشى ئەمە بى. ھەتا دەژى، ھەتا لە سەر ئاۋ
و بەژى، بە كەيفى خۆت جوۋتى خۆتى لى دابەستە و لىخوۋەرە دشتە!

جا بەۋ پىيە ئەگەر وردترى كەينەۋە، سەير و سەمەرە دەبىنېن. پىاۋى زانا
بۆ لە دەستچوۋنى پىاۋەتى ئەشى بکەۋنە گەرمەشىن! جا چۆن ئەۋى يارى
ھەزار و داماوان دەكا و لە راي پزگارى گەلانى بەخت كەۋتوۋى ژىر چەپۆكەى
چاۋچىنۆكان گىلانى خۆى بە قوربان دەكا، دەگەل نامەرد و ملھوپرى ستەمكار و
رژد و قىرپۆك - كە بۆ سوۋدىكى بېھۋودە ھەزاران مال و ئىران دەكا - پاك لە پاك
بن!؟

لەم باسە بۆمان دەرکەوت کە ڕۆشنییرانی زۆرزانێ خاوەنناسیش ئاتاجیان بە خاویەك هەیه؛ بەلام دەلێن بە داخەوێ نییه! لایان وایە ئەگەر بوایه کار لە چێهکی تر دەبوو. ترس لە خودا و هومێد بە خاوی دژی پەستی و راستی پەسەند، دەبوو پێوەدانێکی زۆر جوان بۆ عادیەمی و تەمی خەمی بێشوانی لە سەر دەپەوی.

سەرنج بدە! ئەمان دەلێن: ئەگەر خودا هەبای، باش بوو. عیڕفانەکە ی خۆمان دەلێ: ئەگەر هەبوایه ی بێ ناوی؛ هەیه و باشە. ئاواتخواری بۆ بوونی خوا دەگەڵ دان بە بوونی خاوانان، هەر دووک بەرهەمی عیڕفان؛ هەر دووکیان مرۆ لە جیهان غەوارە و نامۆ دەزانن؛ کەچی بە باریکی دیکە وەك زانیمان لێک نەبانن.

ئەم دوو عیڕفانە لەلای من وەك دوو پیاوان، لە چۆلێک ڕێ لێ شیوان؛ لە توونیان ئارام لێ پراون؛ تەنگەتاوان. لە پەر و نەکاو کێویکی ڕژد و کراڵیان دێتە بەرچاو. لێ پراون وە سەری کەون بەشکوو لەو دیو کانێیەك، چێنکەیهك، زەنیەك وەگیر کەوی، کۆلی دلی تینگانی پێوەنیشی.

یەکیان -کە قۆخاخر بوو- سەرکەوتوو و دەست لە بەرچاو دیارە بۆ شتیەك دەپوانی و شوینیکی بەدی کردوو. یەك ملی لە هەوراز ناو؛ لە نیوێ ڕیدا وەستاو؛ لەو برۆارە قەتیسماو؛ وزە ی سەرکەوتنی نییه. داگەرانیشت زۆر گرانه. پێشووی دەهشتی ناسیو، وشکارۆیه. ناشزانێ دیوی نەدیوی ئەم کەژە سەرکەشە چۆنە. ئاواپی و ئاوی لێ هەیه؟ یان ئەویش هەر وەك ئێرەیه؟ دوو دلە و کاری موشکۆلە؛ وری بزای بەرداو.

جا ئەم دوانە هەر چەند بە یەکتەر نەگەییون، بەلام هەردووک لا تیکرایی لە نزمایی نشینەکان بەرزترن.

بە برۆای من لەم ناوهدا عیڕفانە کەونەکە ی خۆمان لەم تەرزه عیڕفانە تازه لە پێشتر و بەکێشتره. لە بیرو ئاویته ی ئاییین، هەویریکی زۆر بە پێزی ڕەنیو هیئا، تەکیدە بەلای خوداوه. پێودانی بۆ ئاکار دانا؛ چاک و خراپ و پاک و پیس

هاویر ده‌کا؛ گراری خوی پيش لینان دانبژیر ده‌کا. بۆ کار چاکان پاداشی باش
 په‌چاو ده‌کا. پیاوخراپان به‌هه‌روگیف خویپیله و بی‌زراو ده‌کا. دژی مروی
 په‌تپسیاگ و به‌ره‌لدايه.

خۆ ته‌گه‌ر دلخورتی عیرفان له‌ده‌روونی پیاودا نه‌بی، مرو وه‌ك به‌رد و
 سوآله‌تی بی‌هه‌ست و خوست و نزم و په‌ست، ده‌ژی و ده‌مری. وا ده‌بینین
 شارستانیه‌تی ته‌مرومان- که بی‌خودا به‌خودا هات و هه‌راش بوو- بۆته
 کۆمه‌لگای زۆر ته‌یار؛ به‌لام پر له‌چه‌ند درنده‌ی مروخۆر و بی‌به‌زی!

پیشه و هونه‌ر هه‌تا بیژی له‌به‌ه‌وايه و به‌راستی ده‌وری بالایه؛ به‌لان چونکه
 خودای تیدا له‌بیر چووه، ده‌کری بیژین ژیار و شارستانی هه‌یه؛ پیاوی شیاوی
 ته‌مه‌ددونی تیدا نییه. که چی ئیمه له‌پیشوودا زۆر پیاوی زۆر شیاومان هه‌بوون.
 داخه‌که‌م کۆمه‌لگای ته‌ودهم پاشکه‌وته و سه‌ره‌ونخون بوو!

گوتمان عیرفان (بیر کردن له‌بوون و نه‌مان و له‌شوین راسته‌قینه‌گه‌ران)
 مروی له‌جانه‌وه‌ری تر جیا کرده‌وه؛ به‌لام هه‌رگیز خوی لی جیا نه‌کرده‌وه. له
 پۆژه‌لات، که دین داهاات عیرفانیسی تیکه‌لاو بوو. دین له‌چاخی ساوايه‌تی و
 له‌تافی خورتایه‌تیدا ناوتنه‌بوو بۆ خۆناسینی بنیاده‌م؛ بۆ شاندانی رای هاوبه‌شی
 و ژینی بی‌خه‌م؛ دژی یاسای چینایه‌تی، دژی داگیرکهری و سته‌م؛ به‌لام وه‌ختی
 به‌سالدا چوو، بوو به‌دارده‌سته‌ی زۆرداران و ته‌وه‌زەلان و بی‌کاران، له‌دژی کز و
 نزاران.

میژه‌ر به‌سه‌ری خایینه‌ر -به‌ناوی چینی رۆحانی- خۆیان له‌گه‌ل هه‌لاوارد و
 بوونه‌چینی بالآتر و به‌ژیانی ته‌نبه‌لی ده‌ژیان. بۆ پارێزگاری له‌و ژینه
 ته‌وه‌زه‌لیه‌ش نیازیان به‌پارێزگاران بوو بیانپاریژی. پارێزگار له‌چینی هه‌ژار،
 ده‌بی مله‌هر و زۆردار و ناله‌بار بی. ناچار ده‌بوو وه‌ك بۆ خۆیان له‌سه‌ر ناره‌قی
 ناو چاوی بی زۆر و داماوان ده‌ژیان، ئۆبال‌کیش بن بۆ زۆرداری پارێزگاریان که
 ده‌توانی بخوا و بکوژی و نه‌ترسی. کاکله‌خۆشه‌ی دینه‌که‌یان له‌ناو برد و پرپان
 کرد له‌پر و پوچ و خه‌رافات و می‌شکی بیچارانیان ته‌زاند و دنیایان کرده‌هی

خوځيان و به دهم به هه شتيان د به خشي. هر که سيش بيگوتايه لهل، به فهرمانی
مام رځحانی کافر بوو؛ ده چوه جه هه ندهم.

چینی چه وساو و بهر بیگار، چاری ناچار بو ساندنه و دی مافی لی داگیر کړای
- که گوهه ری نازادیه و خوا و سروشت پیان به خشیوه - پاپه پړوه. شه چینه
چه وسینه ره و دی له ژیر ناوی گزیرایه تی خودادا هه مو مافی لی دزیوه، له
به رانبر خوځیا دیوه و پی زانیوه شه و توک و کوک و زنجیره ی به ناوی خوا و
عیرفان و دین له پهل و ملی هالاه، له کیوه یه. تیر بیزی له دین و عیرفان
و خوداش هه ستاو و تووری داون. مالم هه قه هه قیان بووه.

- بوچی؟

- تو خوت بیری لی بکه ره وه؛

کابرایه کی نازادیخوای ئوروپایی تیگه یشتو یان ره شایی که ده بینی
که شیشه کوځادینه که ی هر به دهم - به ناوی مه سیح و مریه م - خوینی
ده مژئ، ئیسی که ده کروسی نیته وه؛ یان شه و ئیسلامه ره مه کیه ی که هر چه ند
ده کا و ده کرینی له بیگاری مه لا و مفتی و ناخوند و نایه توللایان هیچ سات و
دهم پشو نادا، هر توژیکش لیچی لی بکا به لادا و ورته ی له دهم بیته ده ری
و بللی بوچی؟ باسی سه ری و میژر به سه ره ده یکه نه دوژمنی خودا و به ناوی دین
فتوای کوشتنی ده ده که ن و چه رمی له دار ده هالینن. به سته زمانه له سه ره شه
چه ره سه ره شرا چون ده توانی له ئینجیل مینجیل پروانی یان بچیته سه ره
قورعانی و ماناکه شی باش بزانی، داخو خوا ده رباری مرو، ده رباری مافی
نازادی چی فهرمووه؟ شه وسا ته گهر پروانی چی؟ یا خو ته گهر زانیشی چی؟
چون ده ویری کوځاگیان و ده رو خاتوه و دروی به سه ردا داته وه؟ شه و گریمان
ویراشی ده می بزو و باخیو، کام خاوه ده سته لات هیه هیچی به کلاوی
بیپوئ؟ زوردار و ده سته لات داریش هر خوینن؛ یان ده ست و پی و سه ره و انن.
عاسمان دوور و زهوی سه خت و شه به دبه خته ی بی به ش له زیان و گیان سه خته
چون شانی هه لته ته کینی و له هر هه لیکا هه لکه وئ، واز له و زالمانه نه هینی؟

با جاري له چلکاو گهړيښن که فيلېباز دهلېن پرووناوه. پي هه لگهړيښن تا دهچينه وه سهرچاوه. با بزانيښن ناخوړ راست دهکهن؟ هه موو دينيکي عاسماني له سهره تاي پهيدا بوونيدا، چين و ميني تي نه خراوه. لهو ناوهشدا ديني نيسلام (نيسلامي راست) له راست دينه کاني دیکه له بار و بي بزارتره؟

دهلېن قسه قسه دپني. ناميلکه يه کم خوښنده وه نووسه ده که ي خه لکي ته مريکاي لاتينه. ده تگوت چارده چهرخ زووتر نيسلاميک ته مه ي نووسيوه. کابرا دهلي: بهختي خومان که نيمه ي شوړشگيري راست له حاست يه کتر کهس خوي به زلتر نازاني. نيمه وا نين که هينديک پيلان ريک خه و هيچ کار نه کهن. برپيکمان هه راهينه رين؛ فرمان بدن. زوريشمان شه که تي کار بن و هه ست راگرن هه رچي ناموژگار يکه ران پي دهلېن هه شه بکا. هه ر يه که له نيمه ي شوړشگيري هه ر سيکيانين. کارکه ري خاوهن بير و رايښ؛ بيره و هري له کار نازاين؛ هه م شاگردين و هه م وه ستاين.

با بزانيښن نيسلام چوښتووه و نيستا چي به سهر هاتووه؟

هه موو ياراني پيغه مبهه ر، پيغه مبهه ري خوداش پيړا، هه ر که سه ي هه مه کاره بوو. هه م بيره وهر، هه م پيشمه رگه، هه م مه لا بوو. له مزگه وت ناموژگار بوو. جهنگ با، پيشمه رگه ي به کار بوو. کاتي هيمنايي و ته بایي دهچووه مه زاريه وهرزيو بوو؛ له باغي خورما تاودير بوو؛ ساره وان بوو؛ زور له تنبه لي نه بان بوو.

ته م چين چيني و هه لاويريه، ته م به زمي چاوساغي و کوپريه، مه لا و پوځاني له بالا به بيکاري، چيني بوره پياگ له چالا به هه ژاري، ته و دم - نه زور نه کهم - له ناو موسولماندا نه بوو. گزيکاراني پاسه وان، لي ي بوونه ورچي تاشه وان! له بري ميش لي ده رکړدنې، سهر يان به گاشه هه نجني و موخه ي نيسلامه تيان چني. وه که تووي گالا و هه رزني بلاويان کرد و قاويان کرد: هه ر کهس بلې چينا يه تي له نيسلامه تيدا نييه، مه لا و تاغا له بوره پياو جودا نييه، وه که ته و بي نيمانه وايه که ده بيژي خودا نييه! جا ته و چينه سهر شينه ي بالا نشينه ي خوي داوه ته پالا ده سدار و بوته گوپالي زورداران له دزي نيز و

هەژاران، بونە تاشەری نەیاران و بە داخەوێ خەلکیان لە دینە کە تاران. بیری لە خوا تەکنەوێ لە ئەورووپا سەری هەلدا. پرووت و پەجالی چەوساوە هەر لەوساوە ئازادی لی سێندراوە، لە هەلێکی وا خەفتاوە بە گۆ هۆی بەدبەختی خۆیدا بچێ؛ کە پەوێ کەشە و مەشەشی دەگرتەوێ. تا بەر لە چەرخێ هەژدەوێ جار و بارە پادەپەرێ، بەلام نە زۆر بە تەوژم. لە چەرخێ هەژدە و نۆزدەوێ چەرخێ ماشینی کاریکی کرد کە نیوانی چینه کانی دەوڵەمەند و دڵمەندان و هەژار و دراودارانی زۆرتر لەبەر یەک کیشاوە و بوو بە هۆی هەرا و ئاژاوە و ئەو لیشاوە دەگەڵ پادانی هەژاران، خوا و عێرفانی تازە کورێ کە شیشانیشی پامالی.

بۆ وێ باشتر ئەم باسەمان پرووت کەینەوێ گەرە ئاوپێک بۆ پێش و پاش چەرخێ ماشینی بدەینەوێ. بەر لە ماشینی وەرزی زۆر، کریکار کەم بوو. وەرزی پرووت بە سەپانی لە زەمینێ زەمینداردا کاری دەکرد. زەمیندارێک بیست تا سی وەرزی هەبوو. سەپان پێنج یەکی بەرەمەمی مز دەبرد. دوو کویتیش لە پێنج کویتە کە لە بنەتۆکە و ئامیر و دەمەنیای گاسن و نان و چیشتی زبەرە و گە لەوێرین و پەرژین و بەند و جۆمال و بزار و سوورانەیی خەرمان و هی تر دەچوو. ئەو پەرە کە بۆ زەمیندار لە دەیان چوار دەمایەوێ. با وای دانیین کە تیکراییی هەر سەپانەیی پێنج خەلوازی پەنیو دینا. سی پێنج ناکا سەت و پەنجە؟ لە دەیان چواری دەکا چەند؟ خۆت بلێ شێست! بیژین سالی تەرەسالی با پتر دەبوو؛ بۆ هەشتا و نەوێ هەلەچوو. کە وەرزی پێژد و کراڵ و شیکەسالی، خەلوار دەبوونە تەخار و پادەیی بەرەم دەهاتە خوار. ئەوسا کە فیئودال (خان و ئاغا و بەگی قەبە) نەبوو، بەشی زەمیندار ئەمە بوو؛ دەبوو قنیاتی پێ بکات. نەیشی دەکرا دوو هەزار سەپان دەکار کا و خۆی بە یە کجاری تەیار کا. چونکە زۆر زەمینداری دیش لە پەنای ئەو لاسای ئەویان دەکردەوێ و لە کردەوێ هاوێش زۆر بوون.

جیا لە مانەش بری وەرزی واش هەبوو خور دەپا بوو. پارچە زەوی و جووت و نیو و هەو جار و مەساسە و گاسن و خێشک و پاچ و پیمەرە و شەن و بیل، واتا ئامرازی زەوی کێل، هەرچی هەبوو سەر بە خۆی بوو. هیئەیکیش پاتالی دۆی بوو؛

هەنگ و مامری بەخۆ دەکرد. بە هێلکە و پۆن و پیچال و دانەویڵە و تەرەکال و گەنم و جۆ و زورپات و گال و چەوری و سپیایی و شیرنایی و تەرپەماش و تەرپەسازی، خۆی دەسازا و کەیفەساز و بێنیاز بوو. ئیتەر وەرزیڕ سەپان با یان خورده‌پا با، ئەو پەرەکەیی هەشت مانگی سال ماندوو دەبوو؛ باقی بێکار لە مال پاللی لی دەداوه، دەحەساوه. مەودا و ماوه‌ی بۆ دەرەخسا ئاوپێک وەخۆی بداتەوه؛ خۆی لە ناو ئەم خۆکرده‌دا تۆزێک بەسەر بکاتەوه. بەلام لە چەرخێ هەژدەوه کە پێشەسازی پەره‌ی گرت و ماشینی داهاات، کارەسات لە شوێن کارەسات بە سەر چینی چەوساوه‌هاات. بەره‌م یەک و سەد زیادی کرد. کابرا سەپانەکەیی دوینی کە دەخرا تەنشت ماشینی، بەشی خاوەن ماشینیەکەیی لە دوو کردە پەنجە و سەت و دووسەت و بگرە زۆرتیش. لە پێشودا پێنج کرێکار لە کارگەیی پێلاو درووندا ئەگەر خۆشیان بکوشتایە تا ئیوارێ دوو جووت کەوشیان تەواو دەکرد. بەلام بە یارمەتی ماشینی دەبانتوانی پۆژی هەزار تاکیش بدروون. بەره‌م سەرچەم یەک و سەت و ئەولاتیش بالا برا. مزی کرێکار کە جاران لە دە دوو بوو، بە هەزاران ناری عەلی، بە نیخەنیخ گەیشته سەدیەک هەتا دوو لە بەروبوو؛ ئەوی تر خاوەن کار دەبیرد. زۆری نەبرد تا تەرازووی بەهەربەران چەقیە زەوی و پادەیی بژیوی رەنجەدەران هیند نەوی بوو لە تام دەرچوو؛ دنیا بوو بە دوو بەشەوه؛ سەرمایه‌دار و کرێکار.

سەرمایه‌دار ببوو بە مار. کرێکاری وەک بۆق و مۆق و چۆیلەکە پاو دەکرد و قوتی دەدان. ئەمجار وەک دەلێن: ئەگەر مار مار بخوا دەبێتە هەژدیها، سەرمایه‌دار -کە دەپێشدا سەرلەنگۆری هەزاران بوون- بە خواردنی چیشکە و پێشکە دانەسەکنان؛ دەستیان کرد بە یەکتەر خواردن. کچی زۆر و زێپی زۆتر بوو، کەم‌زۆر خۆر و زۆرخۆتر بوو. سەرمایه‌ی سەرمایه‌داری دراوسێی پار و پێراری، دەکرده پارووه‌خۆشەیی خۆ و خۆشی بەرووتی و نەداری بە کۆمەڵی کرێکاری هەژاری دەم لە پووش دەسپارد. هەتا دەهات بەره‌ی نەدار دەپەنەما و سەرمایه‌دار هەلەدەقرچا و دەهاتە یەک. تا کار گەیشته پادەیه‌ک شارێک،

مەلەبەندیك، ولاتیک -خړ و پړی- دەبوو بە کۆیلە ی زیږکړی چەند کەسیك یان چەند ناکەسیك کە بە پەنجە ی دەست دەژمیږان. ئەو دەستە چەتە بێ پەتەش بە کۆمپانی و شیرکەت و میرکەت ناو دەبران. ئیتر زەوی چی و ئاوی چی؟ ږبە و گەزی چی و جاوی چی؟ وردهپای خاوەن زەمین و کریکاری لە میژینه و کۆنەداراکە ی ږووتکراو سەرلەبەر تیک هەلشیلدرا و بەرگی کاری دەبەر کرا و بە نانەزگ وە کار خزان. پخۆ و ږږۆ! هیژفرۆشی بێ سەرمایه، هەر کون دەبەیان نەدەبوو دەبوو بچیتە سەر کاری. گوێ لە مستی ماشینه‌شین تا ئیوارێ بێ پشوو دان، بێ سەرخوراندن ماندوو بێ. درەنگانیک دەس هەلگرێ. شل و شەکەت بە لارەلار، دل ږ جغار، گیرفان بەتال، بیتەو مالا. مالی چی؟ هیلا نە پەپوو! لی وەرکەوئ و سەکەت ببی. ئیتر ئەو هەلە ی لە دەس چوو کە بتوانی لە عەرز و عاسمان ږوانی و بیر لە ږهوشتی سووروش و نەدیاری و عیرفان کاتەو. سەرمایه‌دارە مارەکەش لە خوی دەوئ چینی چەوساو خوا و خویان لە بیر بەرنەو و خوی بتیک بێ، بیپەرستن؛ خوشی دراو بیپەرستی و دەرەستی هیچی تر نەیه.

بێ مایه و بێ پایەکانی دەسخەڤۆ و خاپێندراوی گزی و درۆ، دەرۆن و دین. گیانلەبەرن بەلام نازانن چۆناوچۆن. کراونە بورغی و بزمار و پیچ و مۆرە ی خاوەنکار و کەری بەربار. کەر و بزماریش ناتوانی خوی بیتە بیر. چ جای خەیاڵ لە عیرفان و دەر و سندان بکاتەو؟!

زولم و زۆری خاوەنکاری سەرمایه‌داری بێ‌ناکار -کە وەك هەودای دورەمەودا هەر بیکیشە و بنە ی نایه و تا دئ هەر زۆرتری ماوه و لە پیشوو پتر بەکیشە- کردیه کاری چەقۆ گەیشته سەر پیشه و پیوانه ږ بوو؛ لی ږږا. بزمار بەو باردای وەرکەڤا؛ کەر باری گرانی لار کرد؛ بوو بە هەرا.

پیوانی ژیر و خاوەن‌بیر -کە لەو بارە نالەبارە بە کینه و دلگیر و زویر بوون- لەولاو لاوه کەوتنە تەگبیر. کاریك بکەن کە حەشاماتی چەوساوه بە بەرنامە خەبات بکا و چیتەر نچیری ږا و نەبی. مۆی هەژار هیچ نەبی نیوانیو

پىياو بى. چەند بەرنامەيەك رېڭكخرا. گەوگەلى پىس- پىس تىڭخرا. ھەروا بەرەو
دوا چەند فېرگە و كۆمەلە و يەكەتە و جفات دامەزران؛ دنە چىنى ھەژايراندا
بەگژ ماف خۇرانداندا بىچن. راپەپىن لە دووى راپەپىن خۆى دەنواند و لەجەر
لەمپەرى دەپەراند و لە رووى زۆرداردا دەيگوراند و وەك شىرى شەپانى لى ھات
و دەستى کرد بە ھېرش بردن.

لەم ناوہ لە ساي مەلاوہ دىنىش وەبەر ھەلەمەت كەوت.

- بلى بۆ چى؟

- چونكە وەك گوتمان مەلا و كال، كەشيش و حاخامى دەسبەر، ناو بەتالى
بە دىمەن پى، وەك دەلەين: سەرسوورى بن شى، لە درىژايى مېژووى دەورى ھەژار
كرۆشتەن و خوینی لاواز فرۆشتەندا دەستيان ھەبووہ. بەرەى مەلا بۆ خۆى ببووہ
چىنەك لە رەشايى ئاپۆرە جودا و دەستى دەگەل زۆرداران دژى ھەژاران تىڭەل
کرد و بىلاتەژبى ببووہ تاژى راوگەران، كەرويشكيان بۆ ئاغا دەگرت و ھىلەكە و
پۆنى خۆيان دەخوارد.

ئىتر ھەر كەس ھەر كۆمەلەك لە ھەر جىيەك دژى زۆردار راپەپىوہ و بۆ
نازادى خەبتيوہ. كاھىن، موبىد، كەشە، مەلا، حاخام، مالەم، شىخ،
موشتەھىد، كۆچەك، پىر، خواجە، مەولانا و لەم بابەتەى بە ناو دىندار و عالم
و لە ناوہوہ بىبار و بەرباد و وىران، وەكوو كویران شوین چاوساغى زالم كەوتوون،
دەسكيشەكە بەرەو كوئى بردوون لە دووى چوون. بە درۆ و بوختان و عەدالەت
خوا، چاويان لە زۆلم و زەلەلەت نوقاندوہ. بە ناوى سەبەر و قەناعەت، قەزا و
قەدەر و چارەنووس، بە زمانى لووس، مېشك و بىريان تەزاندوون و بە مار و
دووپشكى سەريان، بە ئاگرى بى ئامانى جەھەندەميان تۆقاندوون و باسكى
بزاويان سىر كردوون. ئەگەر بەو گەتە شىرىن و نەرم و رەقانعش ساز نەبوون و
ھەرا و جىق و فىق ھەر ماوہ، مۆرى كافىر و زەندىقيان بە ناو چاوانەوہ ناوون و بە

ناوی خوا و پاسپاردەکە ی قریان کردوون.^۸ بە ئی چینی کەشە و مەشە و مەلا، بۆ چەر و شیرینی خۆیان - کە بە مانی زۆردارانەو بەسراو - لە زۆر لیکراو و بیچاران بوونە بەلا. لە ئوروپا ئەو چینی هەر بە دەمی خۆی کوێخادینە، تا دووانەفەس و دوامین کەس یاریدە ی زۆرکارانیان دا؛ تا بە یە کجاری لە ناو چوون و توون بە توون بوون.

پاش ئوروپاش نۆرە ی ئەمریکای لاتین هات. سەرلەنۆی عەینی کارەسات بەربینگێ ئازادیخوا ی گرت. لە هەر کوێ شوێنێک دژی دژ بە گەلان و پیاوگۆزانی لاسار و سالار هەلگیرسا، کەشە بە ناوی بەرگری لە مەزەبی پەسیمی دەولەت، پرو بە ئازادیخوا و ئیستان بوونە سەرەکەری بیستان!

هەر ئەم جۆرە هەلۆیستانە ی کەواشوێران، بوو بە هۆی دین داچۆرانی زۆرە ی رۆشنبیرانی سەرزهوی و گوتیان؛ وشە ی دین و عیرفان لە گیرفانی چینی بە ناو پیاوی دینی هاتۆتە دەر، تا بنیادەمی پێ کەر کەن؛ تۆری خۆیانی وەسەر کەن؛ بیری ژیری و ئازادژیی لە سەر دەرکەن. کەوابوو کێ گەرەکیەتی ئازاد بژی و بژیوی بە فێرۆ نەپرا، ئەشێ سەری سەرما یە دار و زۆرداران - کە سەر بە میژەرەکانن - پان کاتەو و تریاکێ گەلان - کە دینە - هەر بە سەر خۆیان داتەووە. میژەکش و سەربەتالێ؛ خۆین تالێ؛ ئیسکیان خواتەووە. دین وا بە چرووکی دەرکەوت.

عیرفانیش کە دەستەملانی بوو لە ناسازی خرپ خەوت. وا ئیستا وەکوو دەبینین عیرفان و دین زۆر لە کزین. لەسەر زەمین - مەگین لە هیئدی جیی چەپەک - دەرکراون. تەنیا لە لای هیئدیکی کەم، بە دەم کوێخا دینی سەرپۆر، چەرم و گوشینی پرو هەلماڵا، بە ساویلکان دەورە دراو ماو و ئەویش هەر بینا دیت تەواوە و بە مەرەدی بەفری پارچوو.

۸ - ئیمام حوسین و یارانی بە فەرمانی مەلا کوژراون. وەرگێڕ

۲- بهرامبه‌ری

ئه‌وا وتمان دین باری کرد، چی هاته جی؟ بیری نازادی په‌رستی، بهرامبه‌ری به‌ری و په‌ستی؛ ئه‌ویش له ژیر چهند ناو و ناتۆره‌یه‌کدا:

مارکسیزم، سوسیالیزمی دوور له مارکس، بزوتنه‌وه‌ی کریکاران، یه‌کیه‌تی هاویشه‌کان و شتی دیکه‌ش.

سوسیالیزم که له چهرخی نۆزده‌هه‌ما له ئوروپا سه‌ری هه‌لدا، سه‌رنه‌که‌وت. له‌و چاخه‌دا که شوپشی سوسیالیستان له‌ گوڕ و تاو نه‌ده‌وێستان، سه‌رمایه‌دار پۆژ ده‌گه‌ل پۆژ کزتر ده‌بون. که‌چی ئیستا (له‌ ناوه‌ندی سه‌ده‌ی بیستا) کریکارانی ئوروپا ئه‌و نه‌ماون که پێشوو بوون. به‌ تایبه‌ت له‌ ئالماندا که راپه‌ری کریکاران له‌ گش شوینان له‌ پێش‌تر و به‌کیش‌تر بوو، ئیستا به‌ره‌و پاشه‌وه‌ی خوینی یه‌که‌مینه. ته‌نانه‌ت پرۆتستانت و کاتۆلیکیش له‌وان ده‌ستی چه‌پی‌ترن. له‌ ماوه‌ی سی ساڵ دوا‌ی شه‌ر، مانگرتنی کریکاران له‌ ئالماندا پووی نه‌داوه. هه‌ر وه‌هاش له‌ رووس و چین و ماچین و شوینی‌تر، ئه‌م بروا و بیره‌ بی‌پیره، له‌ په‌ل گیره و ته‌واو که‌وتۆته‌ ته‌نگانه و چاوه‌چاوی ده‌ره‌تانه. واتا ئه‌ویش هیچی بۆ به‌ هیچ نه‌کردین.

۳- نازادی

نازادی‌خوا‌ی چهرخی نۆزده‌ لایان وابوو هه‌ر که دین له‌که‌ل ئاوا بوو، پژی‌می سوسیالیستی هاته‌ سه‌رکار، پیاو له‌ به‌نی تاک‌په‌رستی و ما‌ک‌په‌رستی رزگار ده‌بی. دژایه‌تی چینه‌یه‌تی پرمه‌ترسی، یه‌کی تیر هه‌زاری برسی، له‌ ناو ده‌چی. هه‌رگا که‌س مافی که‌س نه‌خوا، شه‌ر نامی‌نی؛ گه‌ر نامی‌نی. مرۆ تیکرا ده‌س ده‌ده‌نی و پله‌ی زانیاری و ته‌یاری هه‌لده‌برن و چلک و کرپێژ له‌ دل و ده‌روون ده‌رده‌خه‌ن و به‌ره‌و پووناکی هه‌لده‌فرن. به‌ داخه‌وه ئه‌و خه‌یالاته‌ خه‌ونی‌ک بوو ته‌واو به‌راوه‌ژوو ده‌رچوو! پژی‌می هاو‌به‌شی پینکه‌ات؛ به‌لام تۆقی کۆیلایه‌تی پژی‌م و

حېزب و پېئەرى بۇ مرۆ به خەلات ھېنا! پرۆدون^۹ - كە بەر لە ماركس پېئەنگى سوسيالىستان بوو - قاقەزىكى دۆستانەى بۇ ماركس نووسيوە؛ دەلى: ئىمە ئەگەر بە تەما بىن كارىكى باش رەچاۋ بگەين، دەبى خۇمان لە بىر نەبى. تەنيا بۇ خزمەتى خەلك بېزوینەو. ديسانەو پېئەمبەربازى ساز نەكەين. ئامۆزگارېەكەى من و تۆ نەبىتە دىنىكى تازە. قسەى خۇمان بە سەر خەلكا نەسەپىن. زۆر دەترسم ئەم بىرەى تۆ لە دواپۆژدا بېتە ياساى دەولتە و ئەوساكە دەولتەپرستى جىگەى خوداپەرستىەكە بگريتەو. وا ديتيشمان كە ھەرچۆنى ئەو لىتى ترسابو وا دەرچوو!

پاپەرىنى كرىكاران بۇ ئازادى سەرى گرت و بوون بە دەولتە. بەلام تا بە خۇيان زانى ئەوئەندوسكە ئازادىەكەى لە ژېر دەستى سەرمايەداردا ھەيانبوو، ئەوئيشان چوو! پېئەدان گوتيان ئىمە ئازادىمان دەوئ؛ كۆيلەبىمان فرى داو؛ سەرمان بۇ خوداش نانەوئ؛ چونكە تاكە و تاكپەرستى دەگەل ھەستى ئازادىخوا رىك ناكەوئ. كەچى ئىستە بە سى سەرە بوونە كۆيلە و بەنى دەرەست. بى چرپە و ھەست كۆيلەى دەولتە؛ كۆيلەى ئەو ھەزارە زىلەى كار پاپەرىنى دەولتەتن؛ كۆيلەى رابەر.

ئەم زنجىرە سى فليقانەى سەرتاپاى گيانى پېچاون. ھەزار گەو و بە سەر يەكدا جۆش دراو و ھەيھاتە ھەئەشاندىنى. سەيرە خۆشەكە لىرەيە ھەر ئەوانەى بە دەم دەلېن: تاكە كەسىك - ھەر كەسىك بى - كار ناكاتە سەر پەوتى مېژووى عادەمى و تەنيا ھەر كۆمەل ھەساو و كى تاكپەرست بى گلاو، بۇ خۇيان تاكپەرستىك ھەزار فاشىستيان بۆرداو! تەناتە مەزھەبەكەشيان بە ناو تاكەو ناو ناو: ماركسىزم، لىنىنىزم، تىتەويزم، كاسترويزم، تروتىزم، مائوئىزم... ھېشتان ھەودا ھەر لە دوو دېو بە يەكجارى ھەئەكراو، ھەر بىنا دىت كىل

۱ - پېەر ژوزف پرۆدون ۱۸۰۹-۱۸۶۵ز: فەرانسەوى. لە خاوەن تىۆرىە مەشھورەكانە. وەرگىر

سونگیزم، ئەنەر خۆجیزمیش پەیدا بوون! واتا ئیستا تاکی خاکی بوونە پرووگە، بوونە خودا، چوونە جیی پیغەمبەران و تەنەتە لە پاش مردنیش جیی پەرستەن! ویستی ئەگەر موسولمانیک حانیک زمانی بسووتی و بلای حەمەدیزم و عەلیم، شتیکی باشە ئەگەر وە بەر خرکە و سەندە و گاشە نەدەن. هیچ نەبی گالتهی پی دەگەن ئیژن گێژە. خودا و پیغەمبەر پەرستەن تاخوازیە؛ فەلسەفە لیی نازازیە. شیای ئیزم و میزم نییە کەشیش ناشی پێیان بیژی؛ مامی سەمیل سور! لە کیوی، لۆچ وە دوو پران دەپیوی؟ لۆ تاخ پەرستی خۆت باشە و تاخ پەرستی من بەلاشە؟ کەچی ئەگەر شارەزا بن، بێلایەن لیکی دەرەو، دەرەکوێ خودا و پیغەمبەر پەرستەن دەگەل لینی پەرستەن زۆر جیاوازه. با جارێ واز لە چۆنیەتی ئەو جیاوازیەمان بەئین دەوایە بۆی با دەدەینەو.

جەنگی دووھەمی جیھانی، ھەر چەندە زۆر شەیتانیش بوو، بەلام دیسان چەند کاری نرخداری کرد: باسی خواناسی و ئایینی راستی پەرستی ژیان دەو؛ پادەیی زانستی مەروقی لە فروفیشالی دامالی؛ دەریخست کە مارکسیزمیش گری کوێرەیی ئابووری و مەرقایەتی -وێک پیویستە- ناکاتەو.

ئەنجا ئەگەر پەرەشتی خوداناسانە و سوسیالیزمی مارکسانە نەیان توانی نازادی بۆ بەرەیی مەرو دایین بکەن، پۆشنییران لەو بارەو کەوتنە بیرو لیکدانەو: بە کام پێدا ئازاد بین و بۆمان بکری ئازاد بژین؟ پیویستە داریک شین بکری، دووبەر بگری؛ ھەم رزگار بوون لە پێوەندی کۆیلائیەتی، ھەم ژیانە وەشاوێ مەرقایەتی. نەمامیان ناشت، ناویشیان لی نا؛ ھەرخۆی. عارب گوتەنی؛ و جودوی. و جودویەکان بە پیای دیندار دەبیژن: تۆ تا کەنگی چاو لە ھەوای؟ چاوت کسکەیی دی و لە ھەوای؟ پڕوانە خۆت! پڕوانە کۆت و پێوەندی پاپولت! پڕوانە نیری سەر ملت! پڕوانە دەسبەندی دەستت! پڕوانە چاوبەستی ھەستت! لە مێژە ھەیی! لەو ھەیی بۆ تاوێکیش خۆت نەدیو. ھەر بۆ دوور لە خۆت پڕوانیو. چاوت لە نەدیار بریو. تۆ ئافەری دەمینی! بە تەمای عاسمانی شینی! دەرەوێ خوا و خێو و دیو و جنۆکە و شەیتان بینی، کە ھەر

نین و ھەر نەبوون و گیانت دەرچئ نایانبینی! بەرەو خۆبینی بادەوہ!
 ئەمجار ئەوانەیی کە لە دین تەکیونەوہ و تەکیان داوہ بە دنیاوہ، دیننە بەر
 تەوس و پلار و پێیان دەلێن: تۆ کە لە نەدیو خۆبۆیر بووی، بەرەو زەمین
 سەرەوژێر بووی، ھەڵدێراوی! تەم و دوومان لە بەر چاوی! بۆ خۆت ناناسیت چ
 کارەیی؟ لە کۆیلەیی خوا بوویتەوہ؛ شەرم ناکە کۆیلە پارەیی؟ بە لرفە و ھەلپە
 خەریکی تۆ کردنی بەریکی و ھەر ئاگات لە خۆت پراوہ. دۆلی ئاوەزت دراوہ و
 بە ھەو جئ، ملت شکاوہ. بۆت ناکرئ دەخۆت رامینئ. پیت ناکرئ ھەر خۆش
 بوخوریئ. ئای کە بیکارە و بیچارە! گەر خواپەرستیت ھیچ نەبوو،
 دراوپەرستیت ھیچە. دەس بەردە لەم قیچەل فیچە و وەرە بیڕیک لە خۆت
 کەوہ! تۆ مرۆی! تۆ تۆی! بووت بە خۆتەوہ بەندە. خۆت نازانی نرخئ ئەم بوونە
 تۆ چەندە! ھۆشت ئەمەندە بلاوہ، سایە و سەرمايەت دۆراوہ؛ پیاوہتی خۆت لە
 دەس داوہ. لە مەیموونی کۆنە خەم نەمتری. ھەلگەرپتوہ پێکی عەرزئ.
 خۆت بدۆزە تا بزانی تۆ چەند بەرزئ! پلەئ مرۆ لە ھەوران و بالاتریش تئ دەپەرئ
 و بالاترە.

ئەم خۆدین و خۆناسینە - کە ناوی نوێی ھەر خۆیی یان وجودیە - راست بوئ
 تازە نییە و بگرە زۆر لە مێژینەشە. لە عیرفانی کەوناراشدا شەنگەداریکی
 ھەراش بوو؛ پەر لک و پۆپ و گەلاش بوو. ھیندە ھەییە ئەم کۆنە شەمە تازەییە،
 دەگەل عیرفان تا ئەندازەیک جیاوازە.

عیرفان دەلێ سەرەتای ھەموو شت خواپە؛ ھەرچی لەم دنیاوە دایە،
 سەر بە خواپە. ^{١٠} کەوا بوو مرۆ وەکوو سەبەریک دەگەل سایەدەر دەبزوئ. ^{١١}

١- کە مەنسوری ھەللاج دەیگوت: بۆ خۆم خودام، یان مەحییەدینی عارەبی دەلێ:
 ھەر چەندی پەسنی خودام دا، دیتم ھەر باسی خۆم دەکەم، دیارە جۆرە وجودیە کە.

٢- مەولەوی دەلێ:

ئیمە وەک شیرین بەلام شیرینی پەرۆین ھەر دەمی ھەلکاتە با، دین و دەپۆین
 دەگەل برۆی سایەیی خودا خەم.

كەوابوو ھەرگا پیاو سابوو، سایە دەرهكەش خودا بوو، واتا لە خوا جودا نییە؛
خوایش گەورەییە. جا كەوابوو پایەى مرۆش-كە سایەییە- دەبێ ھێند بەرز و گەورە
بێ، شان و پیل لە ھەوران بسوێ و لە پای تەختى خوادا بلوێ و بروێ و بنوێ.
عینسان لای عیرفانى راستى زۆر بەرپێز و نرخدارە؛ لای وایە پیاو ناوینەییە
لە خۆى بروانێ خوا دیارە.

گوتمان عیرفانى بە راستى ئەك ئەم عیرفانە پووجەلەى خوار و پەر لە ھەلە
و پەلەى خۆى خزانەوتە ناو چینی -بە ناو دینی- تەلەكەبازانى ئەمەرۆ؛ كە لە
نازادى و خۆناسین خۆیان كردۆتە ملۆزم. عیرفان و دینی من دەلێم ئەو نییە
كە دەگوێی خاچەرستان و موسولمانانى ساویلکە ناخندراوە كە پیاو لە بارەگای
خوادا، سەرى سیر و قونچكى پیاویش ناھێنێ. ھەر كە گۆرا گوناحبارە.
دایكەوا سیوى دزیو، دەبێ تۆ تاوانى بەدى! دەبێ تا دەمرى ھەر بگرى و خۆت
سووك و چروك بزانی و نەخەلەتێى بلێى ھیچم. بلێ ھیچ نیم!

كارمان گەیشتۆتە بارێك لە بەر خودا و ئیمامان دەپارێنەو قەرزەكانمان
بۆ بداتەو؛ پێبەندانى خەيابانمان بۆ بكاتەو؛ منداڵمان خەو بیباتەو. ئەمە
مرۆ لە پیاوەتى دەتەكێنێ؛ ھێندەى بە گویدا دەخوینێ تارايدیتى كە ھەر وەكوو
نەبێ وایە و بۆ خۆى ھیچی لە دەس نایە!

ئاخر كەى عیرفانى راستى ناوینەى ئیسلامى بە راست ئەمە دەلێ؟ ئایینى
ئىسلام پێت دەلێ تۆ لە بەرانبەر خودادا ھەژارى و ئەو دەولەمەندە. ھیچت
نەبوو؛ ئەو ھەموو شتى داوہ پێت: گویت بۆ بیستن، دل بۆ نیاز و دلخواز
ویستن، مژى تژی بۆ بێر كردن، دوو دەست دوو لاق بۆ بزووتن، چاو بۆ دین و
ھەلنەنگووتن، بۆ پێگەى راست بەدى كردن، زۆر شتى پێداویستى دیش. واتا تۆ
ھەژارى ئەوى، پەنابەرى، پەنای داوى. نامرازی خۆشى ژيان و بەختەوہرى خروپەر

شیاوى باسە ھەر ئەو بیرە وەگیر ھێندێك شایەر و مایەر كەوتوو، كردوویانە بە
نازناو بۆ پادشایان؛ پێیان کوتوون سایەى خودا یان «ظلاله». وەرگێڕ

دەبەردەست ناۋى. ئەگەر پىياۋى دە بىسىمىلا! ئەو گۆشەق ئەو مەيدان! نان پەيدا كە! چاكە بكە! پىياۋى چاك بە! دەگەل خەلك و خدا پاك بە! كى دەستى وە بەر هېتتاۋى؟ ئەگەر تەنبەل و خۇبۇير و خۇيرى و دل كۇير و بى خۇيرى و لات وايە چىت لە دەس نايە، ئۇبالت بە ئەستۇى خۇتە؛ ھەر خۇت لە خۇت بوويە مۇتە؛ خۇت ھەستت لە خۇت بېرپو؛ مەنوزپو! گلەيى لە گەردوون مەكە! لە بەر خدا مەكرووزپو! خۇت كراسى چارەنووست لە تەنبەلخانە كېرپو. نەت كېرپايە.

ئەو خودايە كە فەرموويە: ھىچت نەبوو، ھەر بۇيە بوو نەو كا لە خۇت بايى بى؛ چەنەو ھەرى خۇرايى بى. كە فەرموشىيە: ھەموو شىيەك پىداۋى، يان گوتوويە «مرۆمان لە ھەموو شىيەك بەدەوتر دروس كىردوۋە»، ماناى وايە زۆر دەستى قەدرى لى ناۋى.

دىنى راست پىت دەلى تۆ، تۆى! راستەرى يان لارپى دەپۆى، تۆ سەرپەخۇى. جگە لە خوا بالادەستى تۆ كەس نىيە. بۆ ئامانچى بەرز بوونت رېگەى كادىزىش بەس نىيە. ئەوى بە ناۋى دىنەو پىت دەلى پىاۋ لە بلقى ئاۋ، لە پەلەپوشىك كەمتەرە، ئەو بۆ خۇى لە كەر كەرتەرە! ئەوى دەلى: بە گريان و دل لە خۇچوون و جەزم بوون، دەستە و دامىنى ئىمام بوون نەبى، كامت رەوا نابى، يان دىنە يان درۆ دەكا؛ بە فىل تۆ دەسخەرۆ دەكا. دژى تۆشە و دژى خواشە. ھەروا باشە گوى نەگرى لەو دەم ھەراشەى رەزاكورسە. با لە پرسەى خۇى دانىشى؛ ھەر خۇى بى و تەزىيە و پىشى و بېرپىتەو.

جا تا ئىرە بۆت پروون بۆۋە ھەرچى مروون بە سەر سى رېگەدا دەپۆن: يەكەم وا وتمان عىرفانە و بە شوين راستىدا گەرانە. پرووناك بوونەو ھە دروونە؛ لە خۇ، لە خوا، لە خۇكردەو پامانە.

دوۋەم دۆزى بەرانبەرى تايىنچە و رەشكە و يەكسەرى كە ناۋە رۆژاۋايەكەى سوسىيالىزمە. چەند لايىش بى بە تىكرايى ئامپايى نىۋان رەشاى و جووت بەندەى خاۋەن دارايى و كرىكار و زۆر و زىرپدارى گەرەكە و كارى بەدىۋى ئاۋەژۋوى نەدىۋى بەرپىۋار نىيە.

سیههم برّوا به هه‌رخۆیی (وجودی)ه. برّوای به دووی پێشوو نییه. هه‌ر برّ نازادی توونییه. ده‌لێ مرۆ ئیلا ده‌بی سهر به‌خۆ بی؛ واز له بوک و په‌ردوو بێنێ. چونکه هه‌ر دوو، به‌ر له خۆناسینت نه‌گرن. پیاو گه‌ره‌که هه‌رچی ده‌وێ، په‌نا به‌ خۆی، وه‌دووی که‌وێ. نازادی و خۆناسینی راست، راست ده‌تباته‌ سه‌ر ترۆپکی هه‌له‌مووتی هه‌موو ئاوات و ئاره‌زووت.

ده‌وله‌تی هاوبه‌شایه‌تی رێ نادا من ده‌رباره‌ی خۆم بریار بده‌م که چی ناکه‌م و چی ده‌که‌م؛ خۆی بیرم بۆ ده‌کاته‌وه. به‌ره‌م و مایه‌ی بژیو و چاره‌نووسم به‌ ده‌س شه‌وه؛ شه‌وی به‌ هیچ هه‌ساو نه‌کرێ منم. شه‌م رێ و شوینه‌ش تۆقێکه‌ بۆ گه‌ردنم. دینیش دژی نازادیمه؛ هه‌رچی خوا نه‌مدات، نیمه. نرخ‌ی خۆناسیم توور شه‌دا و ده‌مکاته‌ پارسه‌ک و گه‌دا له‌رای خودا. خواش نه‌ مرۆیه، نامۆیه. ناشی پیاو نامۆ بناسی. دوا‌ی وه‌ی له‌ هه‌ر سێکان دوا‌ین، با بزانی‌ن هه‌ر یه‌ک له‌مانه‌ له‌ کوێدا باریکه‌ و له‌ پسان نزیکه‌؟

۱- دین: شه‌وه‌ی که‌ ئیستا هه‌مانه‌ و پێی ده‌لێن دین، شه‌گه‌ر ورد لێی ورده‌وه‌ بین، گوریسه‌ له‌ ناو هه‌مانه‌ و له‌ هه‌مان چه‌وت و لار‌تره‌. ده‌ردی هه‌رخۆیی (وجودی) گوته‌نی: مرۆ له‌ پیاوه‌تی ده‌خا و ده‌یکاته‌ گه‌دای سه‌ر رینگا. کۆیله‌یه‌ له‌ سه‌رزهمینه‌ بۆ شه‌و شته‌ی که‌ نایبینی. وه‌ک قانگه‌لاشکی به‌ربایه‌؛ پووشی‌که‌ چی له‌ ده‌س نایه‌؛ هه‌ر ئاگاشی له‌ خۆ نییه‌! خۆی نییه‌ و به‌ ته‌مای خوايه‌. به‌ ده‌ردی حافز گوته‌نی:

دین شه‌گه‌ر هه‌ر شه‌وه‌ بی حافیزی خۆمان هه‌یه‌تی

داخه‌که‌م ژین گوزه‌راوه‌ به‌ خوت و خۆپایی!

۲- هاوبه‌شی (سوسیالیزم) که‌ به‌ مادده‌وه‌ به‌سه‌راوه‌ و خوا و ئازادی وه‌لا ناوه‌. شه‌گه‌ر باش سه‌رنجی بده‌ن، پیاو کراوه‌ به‌ په‌رستنده‌ی رژی‌م و ده‌ستنده‌خۆری ده‌سته‌یه‌ک که‌ به‌ سه‌ر رژی‌م راده‌گه‌ن. ده‌وله‌تیش -به‌ خپ‌ی و پ‌ری- له‌ ناو له‌پ‌ی زه‌ق و ر‌ه‌پی سه‌رۆک دایه‌. شه‌گه‌ر سه‌رۆک کری‌کارێکی مله‌و‌ری ساده‌ی ستالین‌ئاساش بی، ده‌بی هه‌موو برّوای خۆمان ده‌رباره‌ی ژیان، ته‌نانه‌ت

زمانە کە شەمان لەو وەرگرتین. هەرچی گوتی -بیلاتەژبی- قورعانە و نابێ لیتی لادەین!

۳- هەرخۆیی (وجودی) لاوازیەکی لەمەدایە کە هەر چەندە نرخێ مەروی زۆر لە لایە و گەرەکیەتی نازاد بژی، بەلام کاتێ خوا و پەيوەندی هاوبەشیەتی خەت دەکشێ، پیاو لە ناو بۆشایی دەخا و دەیکاتە هینی پەتپساو! ئەگەر من بە هەموو مانا نازاد و بەر بەرەڵدا بم، بە بێز لە دین و یاسا بم، ئەم پرسیارە دێتە سەرزار: «بۆ هەر دەبێ لە سەر چاکە کردن سوور بم؟ لۆچی لە بەدەفەرێ دوور بم؟».

هەرخۆیی هیچ وەرانیکی بۆ ئەو پرسیارە من نییە. وا من ئیستا لە سەر چەقی دوورپیانم کە دەتوانم خۆم بە قوربانی گەل بکەم، یان گەل بە قوربانی خۆم کەم. بە هەر کامیاندا پێیوار بم، لۆمە ی ناوێ. وەکوو مام پێویەکی چۆمە، کەیفی دنیا بە لۆ خۆمە. کەس ناتوانێ نازادیم لێ بەرەست بکا. دینم نییە کە لە تینی گری جەحەندەم بترسم. یاسای هاوبەشیەت نەویست کە پێودانی ژینی خۆمی لێ بپرسم. هەر خۆم یاسام؟ هەر خۆم خودام؟ نازاد و شاد و بەرەڵدام. جا کە پیاو وا پەتپساو بوو، لەوانەیە پێگە چاکە بگرێتە بەر؛ بیباتە سەر. بۆ فیڕ بوونی زۆر بە کەلک کۆشش بکات و ناو بکا. لەوانەشە بە کراسی رەنگاوپرەنگەو، بە دەرهەلنگی تەنگەو، کیپی لە سەر، بازە لە دەست، بەرموور لە مل، بە ناز و نیمناز شل و ول، خۆمان لێ بکا بە هیپی -کە کورد پیتی دەلێن قالۆنجە- هەر چی بیسی و بەدکاریە رەچاو بکا.

ئەگەر نازادی ماناکە پەت بری بێ، پیاو بۆی هەیه لە تەندوووری هاوساش بری. ئەگەر واش بوو، نە پیاوی نە کۆری! زری!

با بەدەینەو سەر عێرفان (عێرفانی راست) کە من زۆرم پێ پەسەندە و لاشم وایە دین و بەرامبەری ژین و خۆناسینی تێدایە. بە بییری من هەر کەس بۆ بنچینە ژین و بوون و نەمان پانەمی و دلی لە دووی نە کورکیتی، عینسان نییە. زمانی خۆش، بگرە هۆشیش، نابنە درۆشمی پیاوێتی. ویستی بەلگە

هاتوونە دەست کە ئەو قسانەى دەیانگوت: جانە وەرەن بە ھەستىكى خودادادى (غەریزە) ئەک بە فیر بوون دەبزوونەو و ھەر مرۆ ئاوەزى ھەیسە، قسەى قۆرن. جانە وەر ھەن ئەمەندە زیت و سەھەندەن کە فیلتاحون و عارەسووش دەسک و گولیان لە دوو ناکەن. بۆ گەیشتن بە چیشتنە یان بۆ خۆپارازتن لە پراکەر سەد فیل دەکەن؛ بە چەندین پەنگ خۆ دەگۆرن کە ناشى بیژین فیر نەبوون. ئەگەر درۆشمى پیاوھتى وزەى وشە دەبرپینە، ئەوا توتوتیش زمانزانە و ناشکرى بیژین عینسانە. سەعدى دەلى:

بى و پیاوھتى پەچاکە! مەلیش قسان دەزانن

بايى مەبە بەوئەندەى تۆزىک زمان دەزانى

بە پروای من ئەوى عینسان لە ناو خەویان ھاویر دەکا، ھەر ئەو دلخورتى و ئەوینەس کە بۆ دینەوھى نەپینى دوورەدیده تووشى دل دى. بیری مرۆ لە ژینى خۆکردى بۆژۆ کارىک دەکا پەل باویرى بۆ ئەو شتەى کە بە خەيال پىی لەوھەى خۆى باشتەرە. ھەر ئەم پەل ھاویرى دەل بۆتە ھۆى پۆشن بوونەوھى دەروون و ھەلچوونى عینسان.

دلخورتى عیرفان ئەوینە. ئەوین ھیزىكى بەتینە. لە خۆراکى گەرم و نەرم و قەلەوايى ناچیتە لەش. سەرچاوەکەشى نازانم لە کوێوھە؛ بەلام ئەوئەندە دەزانم گلپەھە، بەرز ئەبیتەوھ؛ ئاورىنگى لى دەبیتەوھ، سەرتاپام دەتەنیتەوھ؛ خەرىکە بمتوینیتەوھ. دلخۆشى من بەو ئەوینە پتر لە ھەموو گەنجینەى سەرزەمینە. کەسى ئەوینى نەدیوھ، نەچەشیوھ، لەوانەھە پىی بلین زانا و دانایە، ئەندازیارە، یان بۆیشکە. بەلام ئەو مېشک و دل وشکە بۆ ئامرازى کارگاکانى پېشەسازى نەبى، نابى.

ئەوین ئەو ورە و نەترەھە کە لە درېژايى مېژودا لە دەورانى تازە و زودا زۆر پیاوى پەنپو ھېناوھ و دنەداوھ کە دەستیان لە خۆ بەرداوھ و سەریان دەپیناو گەل ناوھ؛ شۆرشى وایان گېراوھ، بارى دنیای پى گۆراوھ.

پياو کاتې پياوه، دلدار بڼ. دنا هر مهيمونه که يه کلک و کولکه ی له دهست داوه.

پوڅی له حوسينيی نيرشاد پرسيارېکم خسته گوږی، هينديک پرسقيان دامه وه. گوتم: هه لهن! به لام بوشم هه لنه هينان. نیازم وابوو گيرد و نيره بنيمه وه. يه کي له خاوه ن باوه ران خوی تووړه کرد. يه کيکی دی گوتی: دبه سيه بينمان ته نگ مه که! زووبه بومان شی که وه تا ناسووده بين. گوتم: گيانه! من نه هاتووم بيمه مايه ی ناسووده یی. من گهره کمه ناسووده کان وهره ز بکم. من ترياک و هيرؤئين نيم هه ويی نؤقره گرتن بم. له وانهش نيم که جوابيان دباخه لياندا.

نه گهر که سي نیازی خدمت به کومهل بڼ، ده بي رده حهت، بي سه حهت کا. نارام يو نارام نه هيلی. جووتیاری باش کوده و به ياران ده کيلی. ده بي خه لکی فيری شه رچه نه و دبه دمانی و پرسيار و پرسقذان بکه بين تا تیک بگه بين؛ ده خو بگه بين. قه سته م به خوا دودولی هاويتنه دلان، له بروا به زور بي هينان هيؤاثره. نه و بروايه ی چهلومل ده سه پيندری، ته زينره و پرخته ره. هه وسه د مليون موسولمانی خاوه ن باوه ريمان هه يه که پولله سووتاويک ناژين. هر نه و نيمانه به کار دی که پاش شک و گومان پهيدا ده بي؛ نيمان هينان دوی کافر بوون. به لی نيمانی دوی کفره نرخي هه يه. نه گينا به دريژی ميؤوو باوه ري ته و او هر بووه و قه تيش هيچی نه هيناوه.

نه و نايه ته ی که فهرموويه «مهردم هه موو يه ک نؤمهت بو» شالوده بو سر باوه رکهر. پيغه مبه ران راسپيراون کيشه کيش و چهقه و هه رای توژينه وه بنينه وه؛ نهينا تاوئستاش بنيادهم به نارامی له که ريه تی و بي خه به ريدا ده گه وزين.

با ديسان تی هه لچينه وه و له سي بروا سه ره که کان ورد بينه وه. داخو کامی له وه که ی تر به تامتره؟ کام گه يشتوو کامه خامتره؟ له کامه لاهه نه ستورن؟ به کينه به ردا زراون؟ نه گهر گشتيان ليک بهالين، چی لی دهردي؟ نه گهر به تانک بميننه وه، چيان به سر دي؟

۱- عیرفان که بنچینه‌ی دینه؛ هه‌وینی گه‌شە‌ی دەررونه؛ په‌یژه‌ی به‌ره‌و کامل بوونه. دامانه له ناو خۆکردا؛ پامانه له خێوی خۆکرد. نیشانه‌ی به‌رزەتی گیانه. به‌لام هەر عیرفان به ته‌نیا و هیچی تر نا، که‌لکی خە‌لکی پپوه نییه. وه‌کوو چقلی درکه‌زیه؛ بئ میوه و به‌ر، ره‌زی خێوی ده‌پاریژی و ناشی که‌س توخنی بکه‌وی. بۆ نمونه کابرایه‌ک هه‌یه ده‌رویشه، چله‌کیشه. بۆ ته‌ندیشه له مه‌رگ و دوا‌وژ و سزا، ده‌م به نزا خزاوته غاریکه‌وه. چاوی دلێ ده‌عاسمانه و بئ‌ئاگایه له‌م جیهانه. له‌و ده‌مه‌شدا له پشت دیواری شه‌و غاره، کوشتاره، هات و هاواره؛ نووزه و ناله‌ی برینداره؛ گوهره و هه‌ره‌شه‌ی زۆرداره. هه‌زاران بئ‌گوناح ده‌گرن؛ هه‌زاران له برسان ده‌مرن؛ ئابرووی ئابرووداران ده‌برئ؛ هه‌رچی ناشی بکړئ، ده‌کړئ. که‌چی کابرای کروشمه‌که‌ر، گوپی نابزئ؛ نایه‌ته ده‌ر. ده‌رگا له سه‌ر خۆی داده‌خا؛ دوو گرده بۆری راده‌خا. گزنه‌ی به‌هه‌شتی گرتووه، خه‌ریکه بارکه تی‌ک ده‌نئ. به‌ خە‌لکی ده‌وری شه‌که‌وتیش -که له سه‌ر دنیا شه‌ریانه- پێده‌که‌نئ.

به‌ پروای من- ره‌نگه‌ ه‌ی تۆش- شه‌و کابرایه نه‌ک هه‌ستی پیاوه‌تی نییه، بگره له هه‌موو ده‌عبایه‌ک زه‌رنده‌تر و په‌ست‌تره. مه‌یمون، ورچ، سه‌گ، به‌راز، زۆر تیره‌ی جانه‌وه‌ری دیش به‌زه‌یان به داماوانی هاوهره‌گه‌زی خۆیاندا دئ. که‌چی شه‌و خۆری‌په‌سته -که هەر خۆشی خۆی مه‌به‌سته- هه‌ست نا‌کا که له درندان دل‌په‌قت‌ره. وا گریمان بۆ به‌هه‌شت چوو. ده‌یسا چ بوو؟ که‌ره‌که‌ی نه‌بی عوز‌یریش له به‌هه‌شته! هه‌وه‌ل پیاو بوون، شه‌وسا به‌هه‌شت. گه‌ر به‌هه‌شت بۆ ناپیاوانه، چوونی بۆ پیاوان تاوانه.

ئێستا من خۆم زۆر یاقیده‌م به شه‌مسی ته‌ور‌یزی هه‌یه؛ مه‌ولانام له‌لا گه‌وره‌یه. شه‌مس رۆژی به تیر‌یژی دووره ته‌مه. په‌سنی مه‌وله‌وی چه‌ند بئ‌ژی، ه‌یشتا که‌مه. به‌لام نافه‌رین له چی که‌م؟ مه‌ولانایه‌ک له به‌لخ یان له قوونییه یان له ولا‌تیکی تر ژیاوه، خۆی وا له ناو لیقه‌ی شه‌ستووری عیرفانه‌وه پێچاوه، به‌ کوشت و کوشتاری مغول، به شالاوی خاچه‌رستان، نه‌حه‌ساوه. ده‌یسا من نالیم

تۆ بلی! بوون و نەبوونی ئەو پیاوێ بە بێچارە و هەژاران چی؟ بە بریندار و دەردەداری ئیماندار موسوڵمان چی؟

دەلێی: «گوتیە»^{۱۲} ی فەرانسەویش چۆتە سەر برۆای مەولەوی کە لە جەنگەکی جەنگدا دەلێ: «باشتر وایە وەر بکەوم نەک دانیشم. نیازم وایە ئەگەر ویستابم رۆنیشم. چاک ئەوێە نەچمە کۆلان، دەرکە داخەم. نوێنم راخەم، تا لەو شەپری کە دەلێن دنیا دادەگرێ، بێ تاگا بم. جا مەگیـن گولەییەکی ویـل شووشەیی بەنجەرەم بشکێنێ دەنا ناشێ لە خەو رابم!».

ناخر ئەمانە کە پیاون؟ کە دەبنە پیاو؟ چۆن چاویان لەبەر خوا هەلدێ کە لە دیمەنی بریندار دلێان تێکەڵ بێ و هێلنچ دەن؟ ئەگەر عێرفان هەر ئەوێ بێ، با ئێوانمان سەد گەوێ بێ.

جا هەرکەسێ ئەم تەرزە عێرفانەیی دیوێ، ناچار هەموو عێرفانیکی بە مێشک و دل تەزینەر و پیاوێکەر و ئێشکەلێ بێ بەر زانیوێ.

سا با ئێمە هەر دوو دیوی ئەم دراوێ تماشای کەین. لەو بارەوێ کە لە شوێن پاستی گەڕانە و ئەوینی خودا ناسینە، شیریشە و شیرپەروریشە. عێرفانی پاست زۆر پیاوی وای پێ گەیاندوون بێ وێنە بوون. بەهەشتیان بە شیر کپیو و دەستی زۆریان لە سەر هەژاران بریوێ. لە رێگەیی خزمەت بە گەلا لەخۆبوردوون. مێر ژیاون و مێرانە مردوون.

بە باری ئاوێژووشیدا لە هێندێکان ورد بینەوێ. خەتێکی هێندە ناخۆشە ئێژی شەرەپشیلەییە. لە چێژی شیرنایی گەڕێ، سەد خۆزگەت بە بەرسیلەییە. ئێتر هەرچی سەمیل سوورە نابێ پێی بلێن هەمزاغا! ئەم هێندێکانەیی من دەلێم دەگەڵ ئەوانەیی شیر هاتن ناکرێ بلێم خواشیان یەکە! بە هەزار بوز و چریشیش ئەو دووێ پێکەوێ نانووسین؛ لە ناو ناویکدا ناخووسین. بە گشتەکی میوێ لە سەر و

۱- گوتیە ۱۸۱۱-۱۸۷۲ز: لە رۆژگاری پادشایەتی ناپلێۆنی سێهەمدا نووسەرێکی خاوەنناو بوو. وەرگێڕ

تەبەنەنى ئاسن كۈنكەرىش لىك نادرىن و بە دىۋىش جووت باقىە ناكرىن.
 ئەگەر عىرفانە راستەكە شىرپەرودەر بوو، ئەم عىرفانە يەك لايەنە،
 فسۇسگرە. خۇرى و تۇرى واى سازداون كە بۇ زۆردار و پىساوگوژ و كۆلەدار و
 كۈنەپەرست و بى ھەستان، ھىژاتر لە سۇماى چاون. فەرمانرەوايانى ملھور لە
 درىژايى مېژوودا، قەرزارى ئەو پىاوە زلە خويپانەن كە بەرانبەر بە نارەوا چاوى
 دەررونيان قووچاوە. لە خرمەى دەنگى شكانى دلى ھەژار و داماوان، ھەرگىز
 گویشيان نەزرىنگاوە. بەلى وايە عىرفانى پروت بە كار نايە و ھەر وەك
 دۆخەوايەك دەچى نە دۆ نە گىاي تىايە.

۲- ئامپايەتى (سوسىيالىزم)، ئەویش ھەر ھەتا يەكلايە، كاي بەربايە. بۇ
 نمونە: لاوہ خۆى لە لا زۆر پىاوە؛ لە سەر ھەژاران بە جاوہ. ئامادىيە لە سەر
 زەيفىك كە خاوەن كار لە كرىكارەكەى خۆى ئەكا، ھەرا بكا؛ تەنانت خۆش بە
 كوشت بدا. ديارە كارەكەى زۆر چاكە و ھىچ گومان لە پاكى نىيە. بەلامەوہ زۆر
 ھەيفە كورى ھىندە باش، ھىندە زرىنگ، تەنيا باسى ماددە و دراو، مېشك و
 دلى وا بتەنى كە لاى وابى جگە لە جلك و خۆراكى كرىكاران نابى لە ھىچ بىر
 كاتەوہ. مېژووى كۆن، كىتبى دىنى -كە پىيانە لە ئامۆژگارى و زانىارى پر لە
 كەلك و بەر بۇ خەلك- بە كەللەى كۆن و پى و شويىنى كۈنەپەرستى بزانى و لە
 خويىندەوھيان واز بىنى. كەچى ھەر ئەو لاوہ پىاوە كە دەبىنى فلان پامىارى
 ھاويىرى فلان قسەى لە پۆژنامەدا نووسراوہ، بى ھىچ سى و دوو لى كردن، بە
 بى ئەوہ بزانى باشە يان بۆشە، وەرى دەگرى و وەكوو نوشتەى دەستى شىخان لاى
 پىرۆزە؛ جا با قسەكەش بى تام بى؛ جا با قسەى ئەویش نەبى و ھەلبەستە بى.
 ھەر ئەو لاوہ لە حىزبەكەى خۆى بەولاوہ چىترى لە بەرچاوى نىيە. ئەگەر يەكەى لە
 حىزبەكەى ئەو لاوہكى سەد قاتى خۆى و حىزبەكەى چاكە بكا لە سەر ھەژاران بە
 جواب بى و لە مەيدانى شەر بەرانبەر بە زۆردار و داگىركەران ھەزار جار لەو
 ئازاتر بى، بۇ يارمەتى دانى كارى حىزبەكەى ئەویش حازر بى، نايەوى و لە سەرى
 ناكە. ھەر حىزب نەبى، دوژمنە.

- بۆچی؟

- چونکە هاتووە داری پرلکی ژیاڤی هەڵپاچیو. تەنیا لکێکی هێشتووە کە ماددەپەرستێه کەیه. ئەو لکەیشی هێند ناوداوە تا لە کۆتەرە عەسلیه کە زلتەر بوو. هێند هەڵچوو و هێندە چۆ دەکردوو کە بەرچاوی داپۆشیو و جگە لە ماددەپەرستن تەنانت خۆشی نەدیو. راست بە دەردی عێرفانە کە خۆمان چوو. جیاوازیان هەر لەوەندەدا: عێرفان بۆ گەشەیی دەروونە و ئەم بۆ لەوەدی بژوونە. لەوەرە و گەشەیی دەروونیش مینا شەنگلە بەرە کەتەن؛ ئەگەر نیاوانیان بپسێنی هەر دووک بۆ بەرە کەت دەبن.

وشکەسوونی کە هەر داوێنی دین دەگرێ و هەتا دەمرێ ناگای لە دنیا و ژین نییه و خۆی لە بیر خۆشی چۆتەو، زۆر چرووکە و هەر وەکوو نەبووبی وایه. کاکە سوسیالیستە کەشمان لە سنووری دیکتاتوری هاویرە زەرد و سوورە کەیی دەرناکەوێ و هەتا ملان نوقمی حیسابی ئابووری و لێکدانەوێ نرخی هێز و بایی سەرمایه و دراو. بە بۆ ئەو هەیی لە خۆی بۆ، چۆتە ناو گەرووی پوولەو و قووت دراو و لە باسی لەوەرە پێو هیچ کەلکی پێو نەماو و لە باری لەبیر چوونەوێ عینسانەتی، دەگەڵ سوونی دەستەملانە.

۳- کابرای هەر خۆیی دەبینی عێرفانی رووت بە حاستەم سەری لووتی خۆی نەبۆی چی نەدیو و مەوێ بۆ نرخ زانیو، ماشین و سەرمایه داری و لاساری حوکمی کرێکار، تەنگەیان بە ژینی ئازاد هەڵچنیو، وازی لە هەرکان هانیو. دەتێ بنیادەم لەو زياترە خۆی بە پر و پووجی غەیبی و دەوڵەت و سەرۆک پەرستی عەبیدار کا؟ ئازاد هاتوویتە دنیاو ئازاد بۆی! لەبری روانین بۆ نەدیار و لە جیات کۆیلەیی مالدەر و پرۆلیتەر، ناغای خۆت بە!

بەلێ ئەم بیرى خۆناسی و ئازاد ژینه زۆر بەنرخه؛ بەلام ئەویش بە تەنیا بی دەردی ژیاڤ دەرمان ناکا. وا گریمان خۆم لە دین و یاسای سەرزه مین رزگار کرد، ئەوسا چ بکەم؟ گرتووم لە زیندان دیمە دەر؛ بە چی بژیم؟ چۆن بژیوی خۆم پەیدا کەم؟ بچمە لای کێ؟ لای دینداران؟ دەبێ لە نەدیاران بدویم. واتا: دەبمە

كۆيلىدى خۇدا. بىمە ئامپاي كرىكاران؟ ئازادىم كوا؟ گەرەكە كۆيلىدى رابەر بىم. دەچمە لاي سەرمایەداران. دەبىم بە كەرى بىگاران و كۆيلىدى ماشىن. دەى چار چىيە؟ مامۇستاكانى ھەرخۆي پەرسىكىيان بۆشە و پرسیارانە نىيە. تەنیا دەلئىن: ئازاد بۆى و ئاوى بىنە دەستان بشۆ. ئىتر نالئىن ئازاد ژيان بى بەرنامە، سەرگەردانى سەرەنجامە. وا دەبىنىن زۆر لەوانە بەتال-ھەتال، لە نىپال و دۆلى خەبەر، لە پنچە بەنگان دەگەرپىن. لە جىياتى خۇناسىنەكە، خۆيان لە بىر بردۆتەو و ھەر دەلئى لە سەر دنيا نىن!

ئەگەر سەرەنجامى كارمان ھەر خۇ لەبىر چوونەو بى، چ ئەمە بى و چ ئەو بى، فەرقى چىيە؟

ئەنجا رەنگە لە من پرسى چارە چىيە؟

بە پرواى من دەبى ئىمە لە عىرفانى دوور لە كزى و لە سوسىيالىستى بىگەزى و ئازادىخوۋى زانايان بەھرە بەرىن؛ ھەر سىكىيان تىكەلاو بگەين. چوارچىوۋى بەرنامەى ژىنمان لەو تىكەلاو لىك بەدىن. چونكە ھەرسىك زۆر پىويستىن؛ بەو مەرچە دەگەل يەكتەر بن.

ئەوينى بۆ راستى گەپان -كە عىرفانە راستەكەيە- بزوئەرى مېشك و دلە؛ كە بىر لە خۇ، لە خوا و خۇكرد بگەيتەو. مافى خۇت لە بەرانبەرى و ئازادىدا -كە لە لاي خۇداش پەسندە و پىت رەوايە- بىخەينە دەست. بەرانبەرى كە پۇژاۋايى پى دەلئىن سوسىيالىزم -كە لاگىرى ھەزارانە و دژى بەردى زۆردارانە- تا بلىتى باشە و لە چەرخى نۆزدە و بىستەما بۆتە ھۆى زۆر راپەرپىنان كە ئىستىعمارى راوناو و بەشى بى بەشانى داو؛ كە عىرفانە بى خەوشەكەش لاي پەسندە. ھەرخۆي كە ناوە ئوروپايەكەى «ئىگىزىستانسىيالىزمە» كە لاي وايە ئازادى مافى مۇقە، بىرىكى راست و دروستە و عىرفان و يەكسانى ژيانىش بى ئازادى بىر و باوەر ناتەواون. ئەگەر ھەرسىك پىكەو بىن، ھەرىكە لەوان ھەم ئامپايى، ھەم ئازادى، ھەم عىرفانە. ھەرگا ئەو سىيە يەك بگرن، گەندەلى پىر لە تەنبەلى و سوسىيالىزمى سەرزارەكى و پىر لە گزى و ئازادى قالۇنچەبازى و

بەنگ کیشی و لە ژیان وەرپەزی، پێدزە دەکەن؛ کووزوو دەبن و بۆی دەردەچن. ئەم سێ چوکلە راست و تیزە بە دادراوی، هەر یەکەیان بۆ ئەویدی دەبنە پەرژینی چوڤلاوی و پاسداری لە یەکتەر دەکەن.

جا ڕەنگە هیڤدێ کەس بڵێن: پەکوو لەوێ ھەلامەتی! جاکوو ئەو سێ دۆزە قۆزەت لۆ لێک دەدرێ؟ کێ ئەو ماشەرە ئالۆزە یە کلا دەکا و پساوەکە ی بۆ تێک دەخرێ.

من بۆ وەرانی ئەوانە ی ئەم چون و پەکووانە دەلێن، دەلێم:

ھەرسێک ڕۆژێک لە ئیسلامی راستەقینەکە ی پێشودا لێک کۆ ببوون. لێت تێک نەچێ! گوتم ئیسلامەکە ی پێشوو نەمگوت ئیستا. نیازم ئیسلامی قورعانە؛ نەک ئەوەی ئیمە ھەمانە. کە ئێوانیان عاسمان و ڕێسمانە. ھەر کەس وەک ئیسلامی پێشین بڵێ ھەر قورعان ئیمامە و کەسی تر نا، زەرە موسولمانی ئەمڕۆ بێ شک بە کافری دەزانن. ئیسلامی راست نە ئەوەیە کە باوکە خوالێخۆشبووەکان فێریان کردین بێن بە شیعە، بە سوننی و دەسەر و گوێی یەکتەر بەریبن. دەتوانم بڵێم تاوێستا کەسی وامان تێدا نەبوو، خوا -وێک لە قورعاندا ھەیە- بە مەردمی بناسیت.

عیرفانی قورعانی دەلێ: «ئەم زەمیین و بەرزاییانە ی لە سەرتانە، ڕۆژی ڕووناک، شەوی تاریک، بەلگە ی خاوەن ئاوەزانن کە بە پێوە یان لە جێوە لە سەر پشت یان لە سەر تەنشت پال دەکەون و داناکەون. بێر لەو کردە سەرسوڕپێنە لە وەستا واقوڕمێنەکە ی دەکەنەو و دەلێن: خوا یە! تۆ ئەمانەت لە ھیچ نەخستۆتە ڕوو».

عیرفانە وشکەکش دەلێ نابێ دەس دەکاری خوا دە ی. نابێ بڵێ ئەم بایە لە کام کونرا دی؟ ئەو بارانە چۆن دەبارێ؟ بێر کەنەو لەو شتانە بۆ دین و دنیا زیانە و بەھەشتە کەت لە کێس دەچێ. دەشێن دنیا ھیچە و پووجییەکە ی وەک بلقی ئاوە و بێر لی کەنەو ی بلآو.

قورعان دەلێ: «عاسمان و زەوین و ھەر چی لە ناو ئەو دووانەدان ھیچمان

له پووچێ ساز نه‌دا. ئه‌وی به پووچێ ده‌زانن کافره‌کانن.» ئیستا به‌و پی‌ودانه‌ی، وشکه‌مه‌لا -وه‌ك جوی فه‌قیڕ- هه‌ر دوولایان له‌ ده‌س چوه‌.

خوا‌ی فه‌رموویه: «ئیمه‌ پێژمان له‌ تۆره‌مه‌ی ئاده‌م ناوه‌». بزانه‌ ده‌لێ: ئاده‌می، ئالێ مه‌رجه‌ سپی پێست یان موسوڵمان یی. ئه‌م ئایه‌ته‌ هه‌موو توخمی مرۆ، له‌ په‌ش و بۆر و زه‌رد و سوور و گه‌نم‌په‌نگ و کال و چاوشین ده‌گرێته‌وه‌. گاور و گاپه‌رست و جووله‌که‌ و بابی و به‌هایی و عه‌لیه‌للایش به‌ر ده‌که‌ون. خوا فه‌رموویه: «که‌سێ گیانیک بێ سوچ و تاوان بکوژێ، وه‌ك هه‌موو مه‌ردمی کوشتبێ وایه‌. یه‌ك له‌ مردن‌پزگار کردن، وه‌ك نه‌ج‌ات‌دانی گش مه‌ردم له‌ مردنه‌» «ئێی مه‌ردم! ئیمه‌ ئیوه‌مان له‌ نیڕ و میوێک خسته‌وه‌. کردیشمان به‌ چه‌ندین په‌گه‌ز و تیره‌، بۆ ئه‌وه‌ یه‌کتر بناسن. کێ له‌ کاری نا‌په‌وا به‌ پارێزتره‌ له‌ کن خودا به‌پێزتره‌.»

پێغه‌مبه‌ری خوا ده‌فه‌رموێ: «مه‌ردم وه‌ك ددانه‌ی شانه‌ وانه‌. ئه‌گه‌ر چه‌ن دانه‌ له‌ وانه‌ نزم‌تر یان زی‌ده‌ زه‌ق بن، وه‌شانه‌ هه‌ساو نا‌کریه‌». خوا و پێغه‌مبه‌ر هه‌ر فه‌رموویه‌ مه‌ردم. نه‌یان‌فه‌رموو ئه‌شێ سوننی یان شیعه‌ بێ؛ نایژن دانه‌ی سپی شانه‌ له‌ دگانه‌ی په‌ش خاسترن. پێغه‌مبه‌ر نه‌یوت عه‌ولاد له‌ خه‌لکی دی له‌ پێش‌ترن. سا با بزانی‌ن داخۆ کام زانای زه‌مانه‌ ده‌رباره‌ی لی‌تۆژینه‌وه‌ی ئه‌م زه‌مین و عاسمانانه‌، ده‌رباره‌ی به‌رانبه‌ریه‌تی تیره‌ و چینه‌ن، ئازادی بۆ بی‌ر کره‌وه‌، هی‌ژاتر له‌مانه‌ی هه‌بووه‌؟

به‌لام با له‌ بی‌رمان نه‌چێ، گوتمان قورعان و پێغه‌مبه‌ر، نه‌مانگوت مه‌لا و موشته‌هید، ئاخوند، مفتی، شیخ، کتیبی‌ پیوازی و په‌رزه‌رد. نه‌مانگوت می‌زه‌ر به‌سه‌رێ که‌ به‌ تۆزێ زی‌ر و کوتال، ئوبال بۆ زالم ده‌کی‌شی، هه‌قی هه‌ژاران پامال کا.

ئه‌گه‌ر ئیمه‌ موسوڵمانی به‌راستی‌ن و جیا له‌ خودا نا‌په‌رستی‌ن، ده‌بێ وه‌ك سو‌پنده‌که‌ بی‌ژین: خودا یه‌که‌ و نابێ به‌ دوو. باش ده‌مانا‌که‌شی بگه‌ین، نه‌ سو‌ژده‌ بۆ بتی به‌ردین، یان به‌ ردین و جبه‌ و می‌زه‌ر ده‌به‌ین، نه‌ بۆ شا و می‌ر و وه‌زیر و

نە بۆ تاغا و کوێخا و گزیر کړنۆش دەکەین. لە خوا نەبێ لە هیچ کەسی تر ناترسین. لە ڕۆی فێر بوونی زانستا، لە سووچی حوجرە واز دێنین؛ دەچینه چین؛ وەکوو پیغەمبەر فرمویە. بۆ سەر بەستی چینی بن دەست، بە گژ داگیرکەردا دەچین. بۆ نازادی بیر و باوەر، نالێین چونکە ستالین و ئەنوەر خۆجە، مەلای چاوەرەش، شێخی سەرشین بریویانە، بێدەنگ دەبین.

هیندیک دەلێن موسولمان بەرانبەر یەزدان، هیندە خۆی بێ نرخ دەکا، کە بۆ پایەى مرۆ ناشێ. خواشیان هیندە لا بەهێزە کە نیشانی دامای خۆیان دەردەخەن.

واتا: «فویرباخ»^{۱۳} گوتهنى: «خوای لاوازان لە خوای سازان بەهێزترە؛ چونکە ئەوان زەبووتن. بۆ خۆیان دەستیان ناچتە کار. ناچار یەخەى خودا دەگرن. ئەوى لەزەوى پێى ناگەن، لە خوای عاسمانى دەخوازن».

ئەم دەستە ڕەخنەگرانە لە سەریکەوه هەقیانە؛ چونکە ئیمەى ئیسلامى ئیستانیان دیوه کە وەك مەیمون لاسای هەلپەڕێنەکەمان، چەشنى تووتى قسەى فێرکار دەکەینەوه. فێرکار و هەلپەڕێنەکەش یان زۆر ساویلکە و نەزان، دە هیچ ناگەن؛ یان فیلەباز و دەسبەرن؛ نایانەوى بۆرەپیاگ تێگەیشتوو بێ. ئەگەر ئەو توانج‌دەرانە تەواو شارەزای ئیسلام بن، تێدەگەن بە هەڵدا چوون.

بەلێ ئیسلام خودا بە گەوره دەزانێ و لە بەرانبەر بەرزى ئەودا خۆى زۆر بە نزم دەزانێ؛ بەلام بەرانبەر بە خەلکی هەتا بلیى سەرفەراز و بێ نیازە. بۆ خوا سەر دەنێتە سەر خاک؛ بەلام بۆ کەس لە سەر زەوى نەوى نابێ. دەلێ خوايه! بە بەزەى خۆتەم بسپێرە؛ بەلام لە ڕوى بێ بەزەبیان مێرە، شالابەرە، شیرە. دەکری بلیین ئەوانەى خوداپەرستەن، پایەبەرزیشن؛ نەویشن. خۆیان بە هیچ حەساو ناگەن؛ هەر خۆشیان هەموو شتیشن. لە دەمیكا خۆ لە خۆ جودا دەزانن. هەر ئەو کاتەش خۆیان بە خودا دەزانن. ئەم نەریته تایبەتیه هەر بۆ خواناسانى راستە و بەراستى جیى سەرسۆرمانە. ئەگەر نەلێن شەریعەتى لایەنگرى مەزەهەبیکە -هەر چەندە

۱- فەیلەسووفی گەورەى ئەلمان (۱۸۰۴-۱۸۷۲ز) لە لاندسھۆت لە دایک بووه.

و هككو بیستوومه تاوانی لایه نه گیریم و هپال ددهدن!- عهلی که شه باش دهناسم
بۆ نمونه دههینه مه وه:

عهلی هه رسیك ئاكاره له باره كانی باسمان كردن تیدا هه بوو. پامان بۆ خودا
و کرگاری هینه کاری لیکردبوو که زۆر جار ان ده چوو چۆلان، دهیگالاند و
دهینالاند و له خۆ ده چوو. ئیمه نه زان لامان وایه گلهی له و ئازاره بووه که
مه دینهیی داویانه. یان بۆ گوندی فهدک^{۱۴} بووه. به راستی له راستی دوورین!
تینی ئاگری شهینی به خواگه بین تینی داوه و به رهو ساری پرتاندوو و تا نزیک
خودای بردوو. شه به باری عیرفانه کهی. بۆ هاوبهشی و پڕوای ئازادی چۆن بووه؟
ئیمام عهلی فه رمانپه را له سه ر هه تیوی زۆر لیکراو، له سه ر ژنیکی جووله کهی
ئازار دراو، وا دیته جواو که سوسیالیستان بۆر ددها. هاوار دهکا: من شه میر بم
و فه قیریك زولم و ناههقی لی کرابی. شه گهر به و داخه وه بمرم، کهس نابیی
سه رکۆنه م بکا. شه و درده هینه به ژانه پیوا ده کوژی. بۆ ئازادی بیر و باوه، له
فه رمانی خودا به دهر، گوپی به واتهی کهس نه داوه. ته نانهت له سه ر شه ههقه،
برای خۆشی لی پهنجاوه.

من دهمه وی وه عهلی بین. هاوبهشی و ئازادی و عیرفان لیک وه کو کهین.
بیکهینه به ردی بناغه و کۆمه لگامان وه کوو پیشوو له سه ر شه هیمه هه لچنین.
شه وسا ده کری بلیین خزمه تمان به گهل کردوو و شه رکی خۆمان پیک هیناوه.

۱- گوندیکه له حیجاز نزیک خهیه ر، ۱۶۰ کیلۆمیتیری مه دینه له سه ر رپی شامه.
له جهنگهی شه ری خهیه ر، له سالی هه وتی کۆچی (۶۲۸ ی زایینی) دا، هیندیك جوو
به پیغه مبه ریان راگه یاند: نه یانکوژی و نیوهی مالیان بۆ خۆی به ری. له و دا به شه فهدک
به پیغه مبه ر برا. شه ویش دای به فاتمی کچی. دوا به بابه کری خه لیفه فهدکی کرده
به یه تولمال. بۆی له کتیبان پڕوانه تا به دریزی بیزانی. وه رگپ

دایه! باه! کی خرو؟

خوشک و برا کورده کانم!

وا چواره مین نامیلکه یه که له دوکتور شه ریعه تی وهرده گیپریم. ته گهر به وردی و ژیرانه باش سهرنجت نه دایته سی نامیلکه کانی پیشو، بۆت ههیه گله بکهی و به سهرمدا ببۆلینی: ئهری کاو رای کوردی نووسی به چکه سوننی! تو چیت داوه له م شه ریعه تیه شیعیه و بۆچه وازمان لی ناهینی؟! به لام ته گهر تی گه ییشته بی ته لی چی، نه که ههر گازنده م لی ناکهی، بگره په سندیشی ده که ی. با بزانیسن چۆن؟

له وهتا دنیا دنیا یه و زهوی له سهر پشته گیاه، ههر دهستور و پری و شوینیک که پیاوچا کانی مرۆدۆست هیناویانه و ویستوویانه پراییی گهل له سایهیدا به خته وهر بن، زۆر پی نه چوه مرۆخۆرائی حیل به باز - بۆ رووتاندنه وهی هه ژاران - چه رخیان داوه و کردوویانه ته دارده ستیک سهری نه یارانی خۆیان پی کوتاوه.

ئهو که سانهی پیغه مبهه بوون بۆیه هاتوون، زۆلم و زه لالهت نه هیلن؛ نامه ی پر له عه داله تیان له عاسمانه وه هیناوه. که چی ههر له پاش ماوه یه که گزیکاران به لای خۆیاندا هیناوه و بۆ گهل خواردن و خۆبواردن له مافی چاره به شان و

بىيەشان، دەکارکراوه.

مىژووى مەسىح بخوینەوه! کە خۆى چۆن بووه و چى ئەلئى؟ لە مىژووى دووھەزار سالەى خاپەرستىش وردەوبە! تا بزانی پاپ و کەشە و کاردینالان چۆن بە ناوى تەعلیماتى مەسىحەوه، بوونە گورگى ورگدەر و دە بەستەزمانان پروو هاتوون؛ ملیان لە تالانیان ناوه! چەند ملیۆن کەسیان کوشتووه و چەند پرووبار خوینیان پشتووه.

یان بروانە ئەو ئىسلامەى کە بەرنامەکەى قورعانە، دەگەلا ئاکارى ئەوانەى کە نزیکەى چارەدە چەرە بە ناوى موسولمانەتى حوکم دەکەن پىکی بگرە! تا بزانی تا کوئى یەکتەر دەگرەوه؟! هەر لە دەورانى ئەمەوى تا سەفەوى، تا دەگاتە ئەم پرۆژگاردەى کە بۆ خۆمان تیا دەژین، چەند خاوەن زۆر و هەزارخۆر -بە ناوى دین- خواردوویانین و دەمانخۆن. هەر ناکەسێک و تەرەسێک دەستى رۆشست، بە زۆرى کۆتەک و قامچى، خۆى ناو دەنێ راسپاردەى عاسمان و بەرپۆبەهرى قورعان و بەرانبەر بە ئارەزووى خۆى، مانای ئایەتان دەگۆرێ و خۆ بە سەر موسولماناندا دەسەپینێ. کى دەوێرێ هاوار بکا؟ کى زات دەکا لە دەست زولم بنالینێ؟ هەر دەسبەجى ئایەتێکى بۆ دیننەوه و بە کۆتک لێى حالێ دەکەن کە: هەر بێژێ لەل، کافرە و پەوايە خوینی برژین.

شەرىعەتى دەستى ئەو دەستە دەسبەرەى خویندۆتەوه؛ مانای قورعانى زانیوه؛ تیگەيوه ئىسلامى پىشین زۆر لە میژە بە میژەر و تالەپیشى دنیاپەرستان خنکاوه؛ لە خواش نەبێ لە هیچ کەسێک نەترساوه. زۆر بە راشکاوى وێراویە شوشەى ئاورووى گزیکاران لە بەردێ دا و پشتى زۆریان لە هەردێ دا. لە راستیدا من ئێرەبى بەم بوێرەبى دوکتور شەرىعەتى دەبەم. جا ئەگەر خۆشم ئازا نیم، لە پیاوی ئازا خۆشم دێ. پێم خۆشە ئێوەش وەکوو من ئەو مەرد ئازایە بناسن. خوا بکا هەر ئازا و پرزگار بن.

هەزار

له وتارییژی وەرەزم؛ هەزم لێیە مامۆستا بۆم. لە سەر ئەم بێر و برۆایە،
دووشەوی بپاری خۆم دا: چیتەر نەکەومە ناو کۆری هەشامات بۆ وتارییژی؛ هەر
چیە کیش لەم دواییانەدا لێیان دواوم و ئەوەندە لە بێرم ماوه، کۆی کەمەوه و
سەرۆبەری لێک دەمەوه و چەوت و لاری راست کەمەوه و بێخەمە سەر چەند
لایەنێک، ئیتەر چیتەر زانست لە بەر با شەن نەکەم!

بەلام ئیوه، ئیوهی بەرێز، ئەوەندە بە دەورەما هاتن و پتر لەوهی کە
هەڵدەگرم خۆشەویستیتان دەربری، لە رووم نەهات لە رووتان وەرگەرێمەوه. وا
ناچارم بۆ جاریتر لە بپارەکەم واز بێنم و دلی ئیوهی تینووی دەنگ و پەنگی
خۆم نەشکیێنم.

بەر لەوه بێم لە دڵما بوو لە بارەوی عەلیەوه بدویم. بلیم عەلی تاکێک و هەزار
هونەر بوو. بەلام وه بێرم هاتەوه: پارەکش هەر لەم بارەوه لە ژێر ناوی «عەلی
وهک قارەمانی چیرۆکان» وتارم دا و دووپاتە کرناوهی ناوی. وا ئیستا لە
نیازمدا بە لەم پێچی مالاواییەدا، دەربارەوی مەبەستێک بدویم کە مەودای هەودای
ژیانی ئەمڕۆمانی پێوه بەندە؛ نەکا تازە هەلیکی وام بۆ نەرەخسێ کە ئەم
نامۆزگاری و پەندە بە هاوڕەوشتەکانی خۆم رابگەیهنم.

جيهانيك له ناو كولانيك

تييمه ته مړه - كه خومان ناو ناوه ديندار - سوور دهزانيڼ چيني خوښندهواري تازه، به تاوانبارمان دهزانن؛ تيز و تمشهرمان تي دهگرن. لايان وايه ثاوه زمان پارسهنگي دهوي و نايينداري، كومه لي پي پاش دهكوي.

جا با بزانيڼ هو ي تهو كاره كارساته و چاري هم دهر د و نازاره و دهرچوون لهم تووشي و نه هاته، چييه و چونه و برينه كه مان چنه كونه و تهو هه ودايه له كويوه سهر ي هه لدايه و چهرمه سهره و كيښه و گيره پيسيري كي دهگريته وه؟

تييراني چين؟

به شي زوريه ي هره زوري ئاپوري ولا ته كه مان موسولمانه؛ تهو يش چتو موسولمانيك؟ له كوي ره دتي چه پهك و پهروه بگره تا دهگاته گوند و شاره دي و شاركو و گه ليك له باژيري قه و غاش، ههر هيڼده له دين دهزانن؛ نويژان بكه ن، رزووان بگرن، ببه په پره ي ئاخونديك هه ست و نست و شل و خهستي ان بهو بسپيرن؛ ههر چي فهرمووي گفتي خوايه و به مو لادان له فهرماني، بو دين و دنيا به لايه.

ئاخوندي ختوي تهو خه لكه بش كاروباري بويته تهو له سهر مين بهر قوت بيته وه، دنه ي هم په مه كيانه دات كه هه تا زور بگرين كه مه. با به گه ل بچنه كه ره لا. كي دهوله مه نده بچيته هه ج. زهكات و سه دهقه بدن. پينج يه كي داهاتي ساليان بو سهي دان بي؛ دهيه كيش بو ناگوزوران به خت بكه ن. واز له باسي دنيا بيتن؛ ههر باسي قيامت بخوينن؛ جيا له به هشتي دواي مردن، دهه يچ شتيك رانه مي تن.

تهوانه ي بي ئاخونديشن دهب به دهر و يش و سوفي لاي پيراني سهرشين و بهر يش و بي تيش. نه غد و پوختي دنيا كه يان دهني نه ناو له پي شيخ و تهو يش گفتي به هه شتي مفتي پاش مهر گيان ته نيته مش.

دیاره له کومه لگای وادا، بیر و بر وای تیځرپای ټاپوره وه که. لوان، پیران، هاوسا و جیران، تاوماډ له گوند، له ههواران، له هه موو ټاواپی و شاران، خویش و غهواره و په مکه کی، دوکاندار، جووتکار، دهشته کی، کس کاری دهرباره ی باری دینداری به کم ناگرئ. کس پلار و تهوس و توانج له سهر شم شوین و ټاکاره هه موانیه ده کهس ناگرئ. به ته وای بیر و هزریان ټاسووده. لایان وایه شم دنیایه گشتی هه شه وای ټیدا یه که شه وان پیوه ی خه ریکن. واتا له ټاوه ز و فکر هه موو پیکه وه شه ریکن. له دنیای به دهر له خو یان، له بیر و بر وای نامو یان، دور و بی ټاگا و ته ریکن. هه زار ساله و بگره پتریش به و بی خه به ریه ده ژین و که شککه سلا وه تیان ده وئ.

هه زار و شه ونده ساله شم هه شامات و ټاپوره زور و بوره، وان له م حاله و وان له و چاله و له و سهرپهت و سنگه ماون و به م گولټیخه دا کو تراون. تا مردوون و له ناو چوون و له ژیر په رده ی خا کا ون بوون، هه روا ژبون و به موو چیه نه گوړاون. به ته ماشن هه وه هاش بن؛ گوړانیان به سهر دا نه یه.

جا شم پیگه که له پیتدا کویره ی بو، هینده ی پیدا هاتوون و چوون، بوته کاروانه پری هه راو. نه کوسپیکه، نه که ندیکه، نه گیریکه، نه به ندیکه، هه زیپکیشیان وه بهر نایه؛ هیچ سل مبه بره دهشته و دوامین قوناغت به هه شته! شه گهر له پرسه ی حوسیندا چهنه فرمی سکیک هه لوه ری نی، ټاخوند له خوت نه په نجینی، له پیتا ک دان نه بولینی، شه و چهنه کوشکیک ده ستینی گشتی یاقووت و زمرووته. شه گهر شیخ و خه لیغه و دیوانه تی ر که ی، شه گهر نه و سی چنوک ی مفت ه خور کویره کی، هه له م دیوه ی بستووی ژیان چووی به و دیوا، پروباری هه نگوین و شیر و باغی هه نار و هه نجیره و خوری زوره و که یف و رابواردن مشه یه. شه گهر له شه قام کلا بی و له فره مایشتی شیخ لا بی! له دنیا به خته وهر نابی و له ولاش جیگهت جه هه نده مه!

راست ده وئ هه کهس، هه تیره، هه کومه ل، ټاوه ها بی چه قه و کیچهل وه کوو کیسه ل له ناو قاپیکی قه پاتدا بی خه م بژی و بیر و مژی به گاله و هه را

تال نه‌کا و سه‌رى به پرس و په‌رسقى لاپه‌سه‌ن و دژه‌پروايان قال نه‌کا، هي‌ند په‌حت و ئاسووده‌يه ده‌بى ئيره‌يى پى به‌رى و بي‌ژى: ئاى خوزگه به خوى کات. به‌لام بۆ من، بۆ که‌سانى هاوده‌ردى من که خواناخوا له‌م جه‌غزوکه کلابوه، به‌ره‌و دنيای پر له هه‌راى ئوروپا، رۆژاوا چوه، هه‌ستى به‌وه‌نده کردووه نه‌مپۆ سه‌ده‌ى بيسته‌مينه، گوئ ئاخين و چاوپۆشين و خۆپه‌رگرتن له بارى و پژه و زانستى به دانسته‌ى دژه‌دين و پرايى خه‌لکى سه‌رزه‌مين، کارى دژوار و هه‌سته‌مه، ده‌بى چى بکا؟ ده‌بى ده‌ردى چەند گران بى؟...

بابايه‌کى خۆم ئاسايى که بۆ خويندن چوويته‌ ناو کۆمه‌لگای نوپى ئوروپايى، هه‌موو پۆژى، هه‌موو شه‌وى، بگره هه‌موو کات و سات و ژەم و ده‌مان، ده‌گه‌ل زانايانى نامۆ، ده‌گه‌ل کتيب و نووسراوى پياوى خاوه‌ن‌يى بى‌پير پروبه‌پرو بى؛ باسى کفر و خوانه‌ناسى کاسى بکا. ئه‌ويش به‌ نياز بى که دينى باب و کالى بپاري‌ژى؛ بکه‌ويته مشتومر و دمله‌دم‌نانى ئەم و ئەو، جوابى هه‌موو پرسيارکارىک ئاماده‌ کا. پرس و پرسياريش به‌بار بى؛ يه‌ک ناله‌بار، يه‌ک له‌بار بى. بچته هه‌ر کوئ بيته به‌ر گوئ. قسه‌ى بى‌تام گفتى به‌توئ. هي‌نديک زۆر سوير، زۆرى بى‌خوئ. منيک ياخۆ من ئاسايى له‌م ناوه‌دا چۆن گير ده‌خوا و ئەشى چى بکا؟ چۆن شان و پيلى کاکيله و زمان و چه‌ناگه‌ى نه‌سوئ؟ ده‌ى سا له کوئ ده‌توانى بي‌ژى ئاسووده‌م؟ چۆن بووز ده‌خوات و بۆى ده‌لوئ و هه‌ک ئەو پياوه ساويلکه بى که سه‌ر و به‌رى ژيانى له ناو په‌راوى په‌رزه‌ردى به پياوازاو په‌نگ‌کراوى نووسراوى ئاخوندا ده‌ژى؟ لای وابى دنيای ئەمپۆکه‌ش هي‌ن هه‌زار سال له‌مه‌وبه‌ره و سه‌ر و به‌رى هه‌ر وه‌کوو خۆى سه‌رمۆر ماوه و جوړيک مۆميايى کراوه که نه‌ بۆن ده‌گرئ نه‌ ده‌پوئ و نه‌ ته‌پاييدا ده‌چۆرئ، نه‌ په‌نگ و بۆنى ده‌گۆرئ. هه‌موو ئه‌ركى گرانى هه‌ر ئەوه‌نده بى: به‌ ئۆرينه‌وه‌ى په‌وزه‌خوان ده‌ست بکا به‌ شين و گريان؛ جنپو بدا به‌ ئەبووبه‌کر و عومه‌ر و زۆر که‌سى تر له‌ ئەسحابان. ئيتىر ئاسووده‌ دانيشى و پالدا ته‌وه تا به‌ پالەپه‌ستۆ و مله‌ ئەيخه‌نه ناو به‌هه‌شته‌وه!

نەخپەر تەرك و دەرد و مەرگی ئیمەى خوینده‌واری ئەم پوژگاره زۆر بەژان و گرانتره له‌وهى كه بیری لی‌وه‌كەن. دەردە‌كه‌شمان دوو سەریه: هەم بی‌دین لی‌مان توورپیه، هەم دینداره ئاسووده‌كه‌ش...

بەشى زۆر له‌و ساویل‌كانه‌ى كه له‌ ته‌هى دڵ دیندارن، ئەوانه‌ش كه خاپینۆكن و پەنگی دین ده‌خۆ هه‌ڵده‌سوون، تانه له‌ من، له‌ خوینده‌واری من ئاسا ده‌ده‌ن كه فلائى! بۆ نازانئ پۆ و شوینی موسوڵمان چیه‌؟ بۆ هیچ ئاگات له‌ دین نییه‌؟ چیتە كراوات ده‌به‌ستى؟ بۆچ ده‌به‌ستى ریش‌تاشینی؟ بۆچ له‌ كاتى وتارى ئایینی دانا كه‌متر سالاوات لی‌ ده‌ده‌ى؟ بۆ جارێكیان ناوى ئیمام عه‌لیت گوت و «عَلَيْهِ السَّلَام» ت نه‌گوت؟ بۆ نه‌گەر ناوى زراوى ئەبووبه‌كر و عومەر ده‌لێتى، جوینی ناموسییان پى ناده‌ى؟! ته‌نانه‌ت هیندێك پیم ده‌لێن: له‌ كاتى وتار وتندا ئاو خواردنت - به‌رامبه‌ر به‌ فه‌رمایشتى فلان ئاخوند - نامه‌كرووفه‌ و له‌ ناو كتیپدا نووسراوه‌. ده‌وه‌ره‌ ئەو بار و كه‌ره‌ له‌و چەق و زه‌لكاوه‌ ده‌ركه‌! ئەم كاره‌ پوك و سووكانه‌ى لای ئەوانه‌ نیشانه‌ى له‌پۆ لادانه‌ و له‌پۆی دین و دینداریدا ته‌گه‌ره‌ى هه‌ره‌ گرانه‌ كه‌ هاتۆته‌ به‌ر دینه‌كه‌. رایه‌ل و پۆى شه‌ریعه‌تیان به‌م نه‌ختانه‌ ئالۆزاوه‌؛ به‌ كراواته‌كه‌ى ملی من ته‌واو سه‌ریان لی‌ شیواوه‌. ده‌بروانه‌! كورد گوته‌نى: كه‌ر له‌ كام جی هه‌ڵدێراوه‌ و كونده‌ له‌ كوێوه‌ دراوه‌!

من تاوانی نه‌خوینده‌واره‌كان ناگرم؛ به‌سته‌زمانن؛ هه‌ر ئەوه‌نده‌ى لی‌ ده‌زانن كه‌ مام مه‌لاگیان پێى گوتوون كه‌ ئەوانه‌ له‌ كتیپى كۆندا نووسراوه‌ و دانه‌رى كتیپه‌كانیش موخته‌هید و ئایه‌توڵلای پایه‌به‌رز و به‌ناوبانگن! به‌لێ به‌ گوێره‌ى كتیپى په‌رزه‌ردى چاپخانه‌ى به‌ردى، ریش‌تاشین و بۆ جل پۆشین لاسای دین دوژمن كردنه‌وه‌، سه‌لام بۆ عه‌لى نه‌نوسیسن، جوین به‌ ئەبووبه‌كر نه‌دان، گوناھى گه‌وره‌ و گران.

ئەو ئاخونده‌ش كه‌ ئەم جوړه‌ كتیپانه‌ بۆ خه‌لك ده‌خوینیته‌وه‌، خوا خۆى هینده‌ ساویل‌كه‌ بێ ته‌واو بروای پێ هێنان، یاخۆ ده‌سپێ و فیل‌باز بێ و نیازى وا بێ فریبیان دات، دیسان ناشی لۆمه‌ى بكړئ؛ چونكه‌ بیچاره‌ دووكان و كونی نانه‌كه‌ى

ئەمەیه. کسپ و کاری لە سەر نەزانی و سادەیی ئاپۆرە ی نه خویندەواری بەربار
 بپەویکی هەیه. پارە ی کفن دەس ئەو کەوێ، مردوو سەد جار گۆرپە گۆرچی! بە
 بیشزانێ ئەو ئەو دەیلێ راست نییه، هەر نایەوێ نان دەرە بێ ناگایە کە ی
 خەبەردار کا و خوانە خواستە پۆژێک دابی باری لار کا و هەلتۆزینی. کەس نایەوێ
 ئاژەڵ گوان بە شیرە کە ی بازەڵە بێ و لووشک باوێ و شیر دانە دا.

هەر کەسێ خاوەن بیڕ و ژیر، زوو تێدەگا کە ئەو شیوەن و گریانە ی مە لا
 دەلێن بۆ حوسینە و لە رای دینە، لە راستیدا بۆ بەرژەوێندی خۆیانە و بۆ ئاو و
 گوشت و تیکوشینە و بەرلەو لە رای خودا بێ، بۆ خورمایە. جا ئەو نەغدینە و
 سەرما یە بۆیە نابێ بە خۆپایی لە کیس خۆی دەن.

نالیم هیچی بۆ خوا نییه و گشتی فیلە، بەلام ئەگەر ورد بینەو، باری دنیا و
 ئابوریە کە زۆر لە کۆتەرە ی دینداری و قیامەتە کە یان زلتەر و ئەستوورترە. دراو،
 پلاوی پەوزە، دەلە دووی داها ت و زەکا ت، خەرجی سەفەری عەتە بات، نەزری
 تەکیە، هەقی نوشتە و دۆعا خویندن، قوربانی و سەدە قە و خیرات، میرات بەش
 کردن و ئیسقات و هەزاران جپو جۆنگی وا، چۆن هاسان لە دەستی بدن؟

هەتا وابێ و دنیا کە لە گۆریان لابی، کاری ناخوند و مە لاکان - کە وە
 دالاش لە شوین کە لاکان هەلۆە دان - ساز و تەیار و لەبارە و هەر بە لەباریش
 دەچتە پێش. دلێ دەرویش لە خەیاڵی خۆری بەهەشت و بەریکی شیخ و خەلیفە و
 مە لا و ناخوند، لە سەرانی ئەوان پەرە و گش لا بێ ئەندێشە دەژین و بە دەردی
 کاورا گوته نی: مێشە کەرە و بێ مۆز و مێش دەلە وەرپێن. بەلام بۆ ئیمە ی کلۆلی
 تازه خویندەوار دەلێن چی کە هەزاران کێشە و هەرا وە ک مێشە نگوینی هارووزاو
 پزژاوە تە سەر و چاومان؟

لاوە کانمان کە دەچنە لاو و بۆ خویندن، واتا بە فەرموودە ی ناخوند پروو
 دەکەنە کافرستانی، یان ئەو کە سەنە ی لە ئێران دەرسی لاو کە ی دەخوینن و لایان
 وایە خۆ لە کوێران هەلداوێرن، دەبێ کام خاک بە سەردا کەن؟

کتێبە غەیرە دینە کە پریە لە شتی جۆرە جۆر: بەرھەلدا یی بیڕ و باوەر،

تۆژینهوه له ماکی ژیان و مردن، وێژه و میژووی کۆن و درهنگ، کر و هونهری هه مه پهنهنگ، بێ پروایی به خوا، به دین به پیغه مبه، گالته کردن، به زیندوو بوونهوه و مه حشه، بێ ههستی و ماده په رستی و ههزار شتی وه های تریش که ده گهل په وشێ ههزار سال له مه وه بهرمان ناخویننهوه.

جا ئه و لاوهی له و ناوه دا قهتیس ماوه و ههول ئه دا ئیمانه که ی بهر ئه و لافاوه نه که وێ و ده گهل فیروونی زانستی تازه بابته له دینه که یشی بنه وێ و بیه وێ پرزگاری بکات، ناچار ده بێ مه له فیرو بێ؛ تا له و چۆمه وه بیه پرینی و نه هیلێ گۆم بیخنکینی.

ئه و لاوانه له کن پیاوی کۆنه په رست دهرس خویندنیان تاوانه. لای تازه پینگه یشتهوه کانی ته واه له ژیان نه که یشته ووش، پارێزگاریه که یان له دین، نه نگه و تانه ی سه رچاوانه. ئیتر به هه موو باراندا نامۆن له جه رگه ی یاراندا و بوونه که پچاری روال و منالی ریش سپی و ساوا، له هه موو گوند و شاراندا. به راستی لییان قه و ماوه.

کێ تاوانباره؟

براکانم! له بهرتان ده پارێمه وه. ته گهر ته مشه و قسه کانم تامیان تۆژیک تفت و تال بێ، لیمی مه گرن! چونکه گهره کمه به راستی نامۆزگاری دلسۆزتان بم. بۆ ته م دلسۆزیه ش ناچارم زمانم به حق بگه پێ. پێشینانیش گوتوو یانه: هه رچی هه قه تاله و په قه. ته وانه ی له و تارداندا هه ر به نیازن دلخۆشتان که ن و تامی ده می دل و حالتان به فیشال و درۆ خۆش که ن، لیتان پروون بێ زمان لوس و قه سته سه ری چاره نووس و دوا پوژتانی. ته وانه دۆست نین، دوژمن؛ کاله خۆر و بیستان رن. به لای من نامۆزگاری راست، وه ک بژیشک و هه تار وایه بۆ نه خۆشان. ئه و بژیشکه ی که ده زانی نه خۆشینه که گرانه و که و تۆسه ناو قهیرانه وه، ته گهر به نه خۆشه که ی خۆی بیژێ؛ گوێ مه ده ری! هیه چت نییه و ته نانه ت پارێزیش مه که و ته نیا دراوی من نه بێ هه رچی ده خۆی نوژی گیانت، ئه و بژیشکه

پیاوکۆڭڭیکە نەخۆشەکە بەرەو گۆڤر شۆڤ دەکاتەو. بژیشکی باش ئەشی بلی:

رۆلە! تۆ زۆر پەڕیشانی و ئەگەر زوو فریا نەکەوی و لە نەخۆشگادا نەخەوی و

دەرمان و هەتوان و تۆزێ بۆت دەنووسم دەکار نەکەوی و زوو نەخۆشیەکت چار

نەکەوی، لەوانەیه لەکیس بچی.

من کە ئیستا لەم سەر بەرزەکە وێستاوم و ناوم لە خۆم ناوێ پەندبێژ، ئەگەر

راستی پادەدی دەرەکەتان نەلێم، وێژدانم ئازارم ئەدا.

بەلێ ئەم ھاوولاتیەکم! بابە! دایە! دادە! کاکە! بە ناشکوری خودا نەبێ بە

داخەوێ دەبێ بیژم زۆر نەخۆشی و ژانت گران و هیلاکە. شێرپەنجە میشکی

تەنیوی، پەنجە لە بنج و بنچینە پنجی بیردانت ھالاوێ. تا ھەل ماوێ و

ترووسکایی ھومیدیک بە چابوونەوێت دەنارادا، دەرەفت لە دەستە خۆت مەدە و

گۆی بۆ پەند و ئامۆژگاریم شل کە و خۆت لە دادۆشی دەم و پل پەلی زۆربێژی

کاویژکەری کای کۆن کل کە! بە لەو ئازارە ڕزگار بێ. ڕەنگە پەندی ڕەق و تالم

بتئیشینێ و ەک برین بر بە نەشتەر ئازارت بەدەم؛ بەلام ئەگەر گەرەکت بێ

دەردت چایی، دەبێ وابێ و نابێ بلی بێ ئیش و ئۆف چارم بکە. دەزانم لێم

توورە دەبی، بەلام وێژدانم پێم دەلی راستی دەرەکەت پێ بلیم و من سەرپێچی

لە وێژدانم لە ڕقی تۆ زۆر بە دژوارتر دەزانم.

جا بۆ ئەوێ باش بزانی من نیازم لەم قسانە تەنیا خۆشەویستی تۆیە و

تەنانت بەرژەوێندی خۆم لە ڕای تۆدا بەخت ئەکەم، دەبا ھیندیک لە چیرۆکی

دێرۆکی خۆم بۆ بیژم.

بە منداڵی لە لادی بووم. تا بوومە لاو، لە ناو کۆمەڵی دەشتەکی دڵپاک و

بێگەڤدا ژیاوم. تینگەییوم ئەوان چۆن دەژین؛ دەربارە دی ن چەند خاوەن بێر و

باوەرێ و چەند خاوەن؛ چەندیان ئیمان بە خوا و قورعان و ئیمان توند و بەھیز

و پتەو. دەگەڵ بەچکە مسکینانی ەک خۆم، ھەژار، نۆرسکین و گوریس

پسکینەم کردووە. پێکەوێ چوونە لای مەلا، ئەلف و بێتکە و سپارەمان بە

حیجە و سایە خوێندووە. لە فیڕگی سەرەتاییشدا لە پەنای ئەوان ڕۆنیشتووم.

واتا زۆر باش له چۆنیهتی حال و بالی چینی هه‌ژار تیگه‌یشتوم؛ به‌ره- به‌ره- پیگه‌یشتوم. له دانشسه‌رای به‌رای به‌رای دامه‌زراوم. بوومه هاپراز و هاوکاری شه و بنیچه هه‌ژارانه‌ی به نه‌داری له شارۆکه و دیهاته‌وه -هه‌لوه‌دا به شوین خویندندا- هاتوونه‌ته گه‌وره‌شاران. له ته‌مه‌نی هه‌ژده سالییم بوومه فی‌رکار. چوومه‌ته قوم. له هه‌زه‌ی عیلمیه‌ی قومیش ده‌رس‌خوین بووم. زانسته ئایینییه‌کانم به ده‌رس خویند. شه‌وسا به‌ره‌هل‌دای دنیا بووم؛ ئوروپا چووم. پاش چه‌ند سالی‌ک خویندنی خۆم ته‌واو کرد و هاتمه‌وه و بوومه مامۆستا. واتا من هه‌ر له رۆژگاری کالیمه‌وه تا کولام، له‌وساوه که مندالی‌ک بووم تا ئیستا که پاتالی‌کم، به بی‌وچان و پشوو‌دان له ناو رهودای جو‌ربه‌جو‌ر لای هی‌ندیک گه‌لی بی‌هیز و هی‌ندیک دیوی بنیاده‌م‌خۆر، رام بواردووه.

زانستی رۆژئاواییانم له که‌وه داوه و له په‌ناوه‌ی باری ئابووری و ئازادی و بیر کردنه‌وه‌یانم دیوه و به وردی لی‌ی ورد بوومه‌وه. زانیومه له پیشه‌سازی، له هونه‌ردا، له وی‌ژه و می‌ژووی کۆن و نو‌ی، چه‌ند شاره‌زان. تیگه‌یوم که ده‌رباره‌ی دین، دینه کۆنه‌که‌ی خۆیان و دینی ئیمه و هه‌موو ئایینی سه‌رزه‌مین، بیریان چۆنه؛ چۆن ئایینداری له لایان که‌لله‌ی کۆنه و ناب‌ی تازه‌ی بژیته‌وه.

هی‌ز و پی‌زی‌شیان ده‌زانم هه‌تا کو‌ییه. ده‌شزانم له سه‌ر شه‌وه‌یه‌یه جه‌ه‌نده‌می‌شه چه‌ند به گزی و چاو‌چنۆکن و له سه‌ر نیازی قووت‌دانی گه‌لانی لاواز، شه‌وه و رۆژیان ده‌رباز ده‌بی. لی‌ پراون تا گشتی شه‌م سه‌رزه‌مین -خوا له‌باره‌ی بیر و پروا، خوا له‌باری ئابووری‌یه‌وه- نه‌خه‌نه ژیر چۆکی خۆیان واز نه‌هی‌ن.

سوور ده‌شزانم شه‌وه‌ی شه‌م‌پۆ ئیمه‌ ناومان ناوه‌ دین و په‌وشت و پ‌یگه‌ی راست، هی‌نده لاواز و بی‌هیزه که نه‌ک له‌به‌ر شه‌م لی‌شاوه به پ‌تاوه‌ی رۆژئاواییانه خۆ ناگر‌یت، بگره له‌به‌ر چۆره‌چۆری گو‌یسوانه‌ی کاتی بارانه‌ش، داته‌لیسی و تی‌ک شه‌ته‌پی و به تۆزه‌هه‌لم‌یکی که‌م‌تین -وه‌ک به‌فری پار- ده‌تو‌یته‌وه.

- بو‌چی؟

- چونکە بە ناشکوری ئالێم، بەرلەوێ ئەوان تێی ڕۆبێن خۆمان دینمان لە دەست داو. ئەوێ ئێمە ئیستەکانی ئاومان ناوێ دین و بڕوای ئیسلامەتی، دەگەڵ ئیسلامی راستیدا بە سەد هەزاران گوریسیش ناکەنە یەک. ئێمە ئەگەر وە دەم خۆمان ئێژین وەخێر موسولمانین، لە سەر شوێن و رای قورعانیین، بوختان ئەکەین. وەک باسەم کرد، من قورعانیشم خۆیندوو؛ لە ماناکەشی تێدەگەم. دەزانم قورعان دەلی چی. دەزانم ئیسلامی بەراست ئەبێ چۆن بێ؛ ئەشی چی بکا. دەزانم کە پیغمبەر و یارانی ئەو چۆن ژیاون و چۆن داوان؛ ڕەشت و ئاکاریان چی بوو.

جا ئەم دینە وەکوو لە سەرەتا هەبوو، ئەگەر دەگەڵ ئەمە ئیستامان -کە خۆمان دەئێین ئیسلامە -بەرانبەر کەین، تێ دەگەین ئەم جووتە یەک نیین و بگرە هەر بۆرەخزمیش نیین. ئەوسا باش روون دەبێتەو ئەم دینە ئیستا هەمانە لە راست ئەویان گوریسە لە ناو هەمانە و میراتیکی میراتی شەر و شەرۆڵە کە لە بابیرەوێ بۆ باب، لە بابانەوێ بۆ ڕۆڵە بەجێ ماوێ و هیندە بوزگور و یخراوێ و هیند پینە پێدا گیراوێ، کرووک و بنچینەکە خۆی ئاسەواریشی نەماوێ. هیچ بیر لەو ناکەینەوێ دین بۆ چیه؟ چەند پەییوەندی دەگەڵ ژیاانی دنیا هیه؟

بەرلە ئیسلام، لە زەمانی نەزانیادا، دنیایەکی هەرچی و پەرچی، یەکی تێر هەزاران برچی، ترس و ئاژاوێ و پشیوی، بەرەلداوی و سەربزیوی، یەکتەر کوشتن و خوین ڕشتن، زۆر کەس فرزەندی خۆی دەکوشت کە ئەوێ لە برسان بمرێ؛ کێشیان زیندە بە چال دەکرد تا نەبێتە کەبانووی مائی غەوارێ و ئابرووی سووریان کال کاتەوێ؛ سەدەنێ بتخانە و کاهین، پاپ، ئەسقەف، موبید و موغ، بێکار، تەنبەل و تەوێزەل، دەژیاان بە ژیاانی شاهانە؛ چونکە دۆعاگوێ شاهان بون. دام و دەزگای بەرە قەیسەری ڕۆمانی و شاهەنشاکانی ساسانی، شیشابوونە خوین و مائی گەلی ژێردەست و پێپەست و هیچ کەس جگە لە خۆیان و لەوانە بۆیان ببوونە ڕاکەر لە هەژار گرتندا، بەشی لە ژیاانی خۆش نەبوو.

پیغه مبهەر هات؛ قورعانی بۆ هات به خهلات. خوا رایسپارد که باری دنیا بگۆرێ؛ زولم و زهلالهت نههیلێ. جیاوازی له ناو چیناندا لهناو بهرێ. بستی بهردینه و گۆشتینه تیکشکینێ. کرووسانهوهی کهس بۆ کهس، ههر توخم و تووشی نهمیێ. جگه له خواى تاك و تهنیا و پاك و بى پاك نهپهرستن. ڕهش و بۆر و زهرد و سوور و سپی پێست و گهنم ڕهنگ و خانزاد و بهچکه گاوان و دارا و ههژار وهکوو یهك تواشا بکری. کێ بههره ی بۆ گهل زۆرتره، کێ له خراپه لاتره، بهرپزتر و لهسهتر بێ. پیغه مبههری خوا فهرموویه: «بۆیه هاتووم ئاکاری چاک نیشانی خهڵکی دنیا دهه».

خوا فهرموویه: «ئهی موحهممهد! به ئۆمهتهکهی خۆت بلی: منیش کهسیکم وهك ئیوه بنیادهمم؛ فهرمانی خوا له منهوه به ئیوه دهگا». پیغه مبههر قهت نهیغهرمووگه من له خهڵکی تر زیاترم. نهیغهرمووگه کوپ و نهوهم ههلبژاردهی بنیادهمن.

پیغه مبههر و هاوڕێکانی بۆ گهشه دان به تایینی ئیسلامهتی و بۆ ڕێ نیشاندان به مهردم، دايم له ڕیزی پێشهوه دهبیندران؛ سنگیان بۆ بهلا سپهر بوو. تهنبهلا باشی و خۆ پهنادهر، مقته خۆری بێ سووده و بهر، خان و ئاغا و میر و بهگلهر، مهلا و ئاخوندی به میزه و جبهله بهر و کارنه کهر و ههر وهها گهلی ههژاری خا که سههری هه می شه چهوساوه و نۆکهریان له ناو نه بوو.

سا له سایه ی ئه و چوونیه کی و یهك دلیه وه توانیان دنیای پر له تاریکی و بێ باری وهگرپینن؛ ههزاران له مپهری دژوار بپه رپینن. بهشی زۆریه ی دنیای ئاوی ئه و رۆژگاره له ژێر ئالای خوا وهندی تاك په رستنا و براههتی و بهرامبههری بهره ی مرۆ، په نا بدهن.

خوا فهرمووی موسولمان بران. خوا فهرمووی ئیمام قورعانه و لینی لامه دهن. پیغه مبههری خوا فهرموویه: «موسولمانان وهك شوره ی بهردی دا پێژراو له ڕووی دین دوژمنانیاندا سهف ده بهستن».

دهبا بزانیین ئه مه ی ئیمه ناومان ناوه ئیسلامهتی، دهگهلا ئه وه ی موسولمانان

لە پېششودا پەيپەوى بوون، لە چى دا وەكوو يەك دەچن؟ ئىمە ئىژين موسولمانىن؛ بەلام ھەر ھىندە دەزانىن كە باوك و باپىرەى ئىمە چەيان كرد ئىمەش وا بكەين. ئەوان محەررەم ئەگريان؛ ئىمەش ئەگريان. ئەوان بى ئەوھى لە قورعان - كە ئىمامە و فەرموودەى خوداى تەنبايە - ھالى بىن، ھاتوون و چوون؛ ئىمەش با وەك ئەوان بژين و بىئاگا لە قورعان بمرين. بەراستى ئىمانى ئىمە دەمەلاسكەى باپىرانە و ھىچى تر نا. ئەم ئىمانە بە برۆاى من وەك سىمانە دەقاپىلكى سەر و كەللەمان كراو و بە خەرافات ئا و دراو تەبۆتە بەرد. ئىتەر جىگەى بىر كوردنەوھى لە ھىچ لاوہ بۆنەھىشتووین. تۆ برۆانە لەم جىھانە ھەراوہدا چەندسەد مىليۆن مۆھەيە ناوى خۆيان ناوہ موسولمان. بەلام لە شادە و ئىماندا نەبى - كە وەكوو يەكتەرى دەلەين - لە سەر ھىچ شت پىك نەھاتوون. گورە و ھەرايە و چەققەيە؛ شەرە، لىكدانە تەققەيە؛ جىئو و چنگەپرچەيە؛ گازگرى و لوشك و لەققەيە. خۆبەخۆ دەگژ يەك راپچووین؛ بىئەوھى دەخۆمان بگەين يان ھەست بكەين بىبەش لە دىن و دىنا بووین. دىن دوژماننى رۆژاواش وا بەھىز و گور و ھەراش، وا دلقرپۆك و چاچنۆك، بەو ھەموو كەرستە زۆرەى بەرى ھونەر و زانستە، بە دانستە و بە بىوچان و پشودان، ھەر خەرىكەن خۆمان و ئايىنەكەمان رادەمالن و تەواو بە سەرماندا زالن.

جا ئەگەر خەلكى رەمەكى نەخویندەوار، يان ئاخوندى ئاپۆرەخۆر، ئەو ھىرشە دپندانەيان لەلا بايە و ھىچ مچوپركيان پىدا نايە، منىك يا خۆ من ئاسايى كە لە دىنە پاكەكەى خۆى شارەزايە و لە گزى دىن دوژماننىشى بە ئاگايە و نيازى وايە خووخەوان وە خەبەر بىئى و لەمەر دىنى ئىسلامى راستەقىنەوہ بىاندوئىنى و بۆ بەرگرى لە بەلا و دەردى دوژمان بىانجوولئىنى، چۆن دەربەرئى؟ كەسىكى وا لە لايەن خۆيى و ھاومالان، بەر پلار و جوئىن ئەكەوئى و دلئسارد و ناھومىد دەژى ھەتا دەمرئى.

دهردى سى سهره

ئه مړو له ناو ئه م كومه لگايه ئيمه دا كه سانيكى من ناسايى كه زانستى تازه بابا به تيان خوښدوه و ليش براون پاريزگارى ئيسلامه تيه كهى خوځيان بن، تا ملان دهقور گيراون! چون ئه و چينهى به خو ده لئين پړوشنبيرى دنيای تازه و له ئه وروپا هاتوونه وه، يان ئه وانهى كه ليږه وه ده رسي پړواوايى فير بوون، وه ها شهيداي زه رق و به رقى پواله تى ته رزى ژيانى شارستانى پړواوا بوون، لايان وايه هه رچيه كه له ناو ئه واندايه به جى و باشه و هه ر كه س وه كه ئه وان بير نه با، له ژيانيدا سه رناكه وئ و ئاوه زى پارسه ننگى ده وئ. واتا ئه مانيش هه ر وه كوو سؤفيلكهى ساويلكهى خو مان، ده مه لاسكه ده كه نه وه و ئاوړ له خو ناده نه وه. له تيكول كړه - كړپانه و كاكل به سه ر ناكه نه وه. ئه و ئوروپا گه راوانه هه ر كه دينه وه ناو خو مان، بؤ ئه وهى خو هه لا وږن و به خوځيان بلين پړوشنبيير، باسى ديندارى و خواناسى له بير ده كهن. خو ئه گه ر له تويى دلياندا هيشتا ئيمانكيان مابى، ده رپرپينه كهى ناوږن و خو ده بوږن.

كابراى نووسه ر، كابراى وه رگيږ، فلان زانا، فلان دوكتور - بؤ قه در و پږ پيدا كردن - نووسراويكى ئوروپايى وه رده گيږي ته سه ر فارسى و ناو ده رده كا؛ هه موو كه س به زانا و دانا ناوى ده با و به حام پينى ئه لئين مامؤستا. خو ئه گه ر ئه م پياگه خاسه زمانه زگماكه كهى خو پړكات له وشهى بينگانهى پړواوايى و وا نيشاندا كه زوانى دايك و باوكى خو لى له بير كردوه، ئه وه هه ر مه پرسه تا كوئ پايهى به رزى بالا ده چى! به لام گه ر خوښنده واريكى ديكه، كه ئه وروپاشى ديتبى و له و تازه پړوشنبييرانه ش پتر زانستان فير بووبى، هه ر ئه و نه ده له تيكول وازى هيئابى و شارستانى ئوروپايى وه به ر مه حه كى بير دابى و هونه ر و پيشه و كارچاكى و بى فته رى و فيل و ناپاكى له يه كتر جيا كرديته وه و بنزيلى لى توور هه لدا بى و ساغه كهى به لاوه چابى، ئه وسا له دينى ئيسلامى راسته قانيش به وردى بتوژي ته وه و له ماناى به نرخى قورعان شاره زابى و نيازى وابى خه لكيشى لى شاره زاكات، بينى كتيبيك بنووسى و ئاموژگارى خوا و پيغه مبه ر ده گه ل

ئاکاری بە کاری ڕۆژاوايي بەرانبەر کا و هەرکان لەبەر یەکتەر پانی، بە کەللەیی کۆنی دەزانن و بە نامۆیی لێی دەروانن. دەلێن بە خوا حەیفی فلان چوبووه ئوروپا شت فیڕ بێ، کەچی هەر وەک خۆی نەزانە. لاوه‌کان گالته‌ی پێ دەکەن؛ مامۆستای فەرەنگی مەعاب، وەبەر تیر و تانەیی دەدەن؛ وەکوو بەسەر خۆمیان هینا. لەم بەینانە یەکیەک لەو ڕۆشنبیرانە -کە هەوالتی چەند سالتەم بوو- لە ڕۆژنامەیی تاینده‌کان دەربارەیی منی نووسیویو: «فلانە کەس ئەگەرچی زانا و داناشە و پیاوی باشە، بەلام -بە ناشکوری نالێم- پووش و پەلاشی خەرافات، خشت و خالی تایننداری -کە لە باب و کالیه‌وه بۆی بەجێ ماوه- ئەوه‌نده می‌شکی تەنیوه‌ پرزەیی بی‌ری ڕووناکی‌یرانەیی یریوه، خەون و خەیاالی بی‌ه‌ووده کە بە تەلقی فی‌ری بووه، وای چاوی دل دادووریوه کە بە داخه‌وه کو‌یر بووه و هیچ نادینی!».

گازنده‌ی ئەم ڕۆشنبیره‌ هەر بۆیه‌ بوو کە من ناچم نووسراوی سارتر و مارکس وەر‌یگێرم؛ چووم کتییەم دەربارەیی ئیسلام نووسیوه‌ یان لە سەر بە‌رزەک و‌یستام و دەربارەیی ئیسلام دوام.

هیندیکی دیش لەو کەسانەیی کە مامۆستای بە‌ناوبانگ و لە زانستی لاوه‌کیاندا تۆه و دارمال و شەش‌دانگن، کاتی دەمینن وا سوورم لە سەر دین و لە سەر پیکه‌ینانی ئەم و فەرمانی قورعانی و خۆم بە موسولمان دەزانم، بزیکیی تال گۆشەیی لی‌ویان دە‌بزوینی و لایان وایه‌ منیش هەر خۆیان ئاسایی ڕۆشن‌بی‌ری بی‌ئیمانم؛ بەلام بۆ ماستاو کردن و کلکە‌سووته‌ی مە‌لا دەستە‌لات‌دارەکان ئەم ڕوالە‌ت‌سازیه‌ دەکەم و پە‌نگی تاینن لە خۆم دەدەم و دە‌مه‌وی لە‌سای ڕووبینی، نان و دراوم دە‌سکه‌وی. واتا بە دوو‌رووم دە‌زانن.

ئە‌م‌جار با بزاینن مە‌لاکان چیم پێ دە‌لێن؟

«ئە‌م کاروا س‌میل تاشراوه‌ی شە‌پکه‌ لە‌سه‌ره‌ی بی‌فەرەیی مل بە‌ پە‌تی کافرا‌نه‌ بی‌چراوه‌ ک‌ییه‌؟ ک‌ی ڕیی داوه‌ دە‌ست دە‌کاری ئی‌مه‌ وە‌ردا؟ چۆن پیاو کە‌وای شۆ‌ری نە‌بی و بە‌ لانی‌کە‌م ناوی حوججە‌تول ئی‌سلامی لی نە‌رابی، رای دە‌که‌وی بی‌خود

وههسر مینبهر کهوئ و تهوهی ئیمه تهبی بیکهین، ثم ههروا سهربه خو بیکات؟
ثم تازه گی له کافرستان هاتوتهوه؛ ئیمانکهی دۆراندووه. گهره کیه تی باجدهره
مسکینه کانمان فریو بدا و له رڼ دهر کا و نه هیلی به گویمان بکهن. ثم
ناژاوه چیه کافره، فره شووی لی هه لکیشاوه؛ پیویسته له ناوی بهرین».

لیم پروونه خوشتان ده زانن که من له سۆنگهی ثم ریگهی بو خۆم
هه لباردووه، چه ند پته پته تی پی کراوه و چه ند جوین و تهوسم خواردووه. هه
پۆشنییرانی به ناو، هه تازیه پیگهیوانی لاو، هه پیرانی میشکپواو، منیان
ناوئ و له کۆمه لگا دهرم داوین. به قسهی تهوان وه جوی هه ژار له هه ردوو
دونیا بی به شم.

قسهی ئیستام

وامن باری دنیای خۆم بو ئیوه پۆشن کردووه و تیم گه یاندن که بهری
کردهوه کانم خوینتالی و بی حال و مالی نه بی، نه بووه. جا ئیستاکه نیازم وایه
بتاندوینم، بۆیه م نییه که خۆم له بهر چاو رابینم و وا بنوینم و تاربیژیکی له زه برم.
بۆیه ش نییه که زۆره کی - وه زاناکانی به روالته - خۆ به سهر گه لدا سه پیتم.
نامۆژگاری دلخۆشکه ره ی ئاخوندانه وه لۆرینم. وا بکه م که ئیوه به زانا و
مامۆستای گه وره م بزائن. نه خیر، زۆر له خوا سوپاسگوزارم که هیچ کاتئ له
دریژیایی ته مه نمدا، نه به ناوی دینداریه وه نه به ناوی پۆشنییری، نانم له
مه رد م نه دزیوه و ناشی دزم.

هاتووم له جیاتی تهوانه ی ناویان چینی پروناکبیره، تهو گه نج و لاوه تازانه ی
خوینده وارن و له دینه که مان بیزارن، بتاندوینم و به تاوانبارتان دهرینم. واتا
بی تهوهی که لاوان بمکه ن به دم راستی خوین، خۆم بۆیان بوومه دهم راست و
ده مهوئ راستی و دروستی له مه به ستا - هه رچۆنیک هه س - بی پیچ و
پووده رواستی بخریته پوو. خوا له قورعاندا فهرموویه: «مزیگینی بی لهو
عه بدانه م که بو وتاران گوئ دیرن و به شوین راسته کهیدا ده چن. تهو که سانه له

لای خواوە شارەزاییان پێ دراو و خێوی دلی تیگەیشتون».

دەبا بزانیسن ئەو لاوانەیی کە ئێوە لێیان نەبانن و بە بێ ئیمانیان دەزانن و ئەوانیش بە ئێوە ئیژن گیژ و بێ مێشک و کەللەپوک، تامی دەم و پلیان چییە؟ هۆی بیزاری لە یەکتەر و لێک نەبانی لە کام کانییەو هەڵدەقوێ و شینلەگەکی لە کامە دەراودا دراو؟ وای من لە زمان کێژیکی خۆیندەوارەو روو ئەکەمە دایک و دەلێم: دایەگیان دایکی دڵسۆزم! من کچی تۆم. تۆش ژنیکی زۆر بەدینی. بۆچی وای ناکە بێ مبینی؟ بۆ نامدوینی؟ بۆ ناپرسی چیم لە دلدا؟ ناخ تا کە ی رۆڵە و دایک لێک درەدۆنگ بن؟ قروقپ لێک مۆر بێنەو؟ تۆ بەرلەو من بە کافر و بێ ئابروو نازراو کە، وەرە بزانی ئەلێم چی؟ وای پکە بزانی ئەلێم چی؟

یا خۆ لە حیاتی کۆریکی تازه لاوی پێگەیشتوو لەباری دنیا گەیشتوو، باب بدوینم: مام سۆفی گیان! خواوە ئیمانی مەرومۆچ! تۆ بۆچ بەرلەو گۆی بگری کە ئەم کۆرەت لەبەرچی لە دین بیزارە، چۆن پەلاماری دار ئەدە و دەتەوێ شاربەدەری کە؟ نازانی ئەم توندکێشانه لەوانەییە نێوانە کە بە یە کجاری بپەرچینی؟ ئەو ئەوانەیی کە خۆ بە دیندار دەزانن و دەزانم چی لێ نازانن! ئەو ئەوانەیی کە بە مێزەر و کەوای شۆر خۆتان لە مەردم گۆرپو و لەسەریان بوونەتە کوێخا و لاتان وایە نابێ هیچ کەس بە بێ ئێوە قامک لە ناو ئا و پابکا! ئەگەر وەک بۆ خۆتان ئیژن بۆ دینەکەتان دڵسۆزن، ئەگەر بەراست گەرەکتانە ئەو ئیمانی کە لاتان وایە هەتانه لە ناو نەچیت، ئەگەر گۆی بە قورعان ئەدەن کە فەرموویە: «خۆتان و خێزانەکەتان لە ئاگرێ بپارێزن»، وەرن تۆزێک وەک پیاوی ژیر، بەراو تەگبیر، دوور لە هەرا و چەرە و گۆرە لە کۆرپێکدا کۆ ببنەو و بیریەک لە خۆتان، لەوانەیی خزمەتان بکەنەو. سەرۆبەری لێک دووریتان لە برادادا، گلە و گازندەیی دووراودوور لە یە کتیری، بە زانیایی لێکدەنەو. دانیشن بە لەسەر خۆیی -نەک بە درەدۆنگی و نامۆیی- گۆی لە گەفتی یە کتەر بگرن. هەرکەس بۆ لای خۆی نەکیشتی. لە سەر ئەو بێر و باوەرەیی کە لە باب و باپیرەو فیڕ کراون، پێ دامەگرن. کوێر کوێرانه دەست بە کلکی خەلکی گرتن، پیاو دەخاتە کەندال و

قۆرت و چالّه وه.

به‌ئێ وا من ته‌م‌رۆ هاتووم پیتان بلیتم: گری ئاگر له هه‌موو لا ده‌وری داو. زوو فریای خۆتان نه‌که‌ون، تیدا ده‌چن؛ دینه‌که‌شتان له‌ناو ده‌چی.

ئێوه له خه‌یال پلاوان وا بلاون پێ ناهه‌سین دوژمنانی زانای ئیمه خه‌ریکی چین. به چهند هه‌زار ته‌پکه و ته‌له‌که‌ی شه‌یتانی ده‌وریان داوین. ئهم دنیایه‌ی رۆژه‌رۆژ، بگره سات‌به‌سات به هه‌نگاوی زل و به‌له‌ز به‌ره‌وپیش به‌له‌سه بووه و سه‌رده‌که‌وێ و گه‌شه ده‌کات. به‌لام به داخه‌وه ئیمه -بۆیشم هه‌یه به‌یژم ئێوه- پینجسه‌د ساڵه تۆزکالێکیش نه‌جوولان. خۆ ته‌گه‌ر بزوو تیب‌یشتن، به‌ره‌و پاش گه‌راونه‌ته‌وه. به‌ئێ هه‌ست ده‌که‌ن ژێرده‌سته‌ن؛ پیتان زانیوه زه‌بوون؛ به‌لام ده‌خۆرا نابینن ده‌س هه‌لێن. ده‌گژ دوژمن راچوونتان هه‌یج، می‌شیش له خۆتان ده‌رناکه‌ن! هه‌موو هه‌ولێ پێشکه‌وتنتان، چه‌کی به‌رامبه‌ر دوژمنتان، هه‌ر پارانه‌وه له خوايه و ده‌تانه‌وێ خۆتان له ماڵ پال ده‌نه‌وه و خوا هه‌موو شتیکتان بۆ بکا. جا له سایه‌ی ئه‌و ته‌نبه‌لیه که ناوتان ناوه «ته‌وه‌کول» له باتی به‌ره‌و پێش‌چوونتان به‌ره‌و پاش ده‌گه‌رێنه‌وه. بوونتان له‌سه‌ر بایه‌ک به‌نده که دوژمن بۆتان هه‌ل بکا. مه‌سیح ده‌لێ: «موو له چاو خه‌لکا ده‌بینی؛ کاریته له چاوی خۆتدا هه‌ست پێ ناکه‌ی!» ئه‌مه له ئیمه رووی داوه.

رۆژانه بیست تا سی نامه‌م بۆ ده‌نووسن. زۆربه‌یان پریه له جوین و تیر و تانه و سه‌رکۆنه و ته‌وس و پلاری خوینده‌واری تازه کووره. ده‌لێن به باسی دین کردن کۆمه‌ل به‌ره‌و مردن ده‌به‌ی؛ زیان له پێشکه‌وتن ده‌ده‌ی؛ پیسی و بی‌ویژدانی ده‌که‌ی! هه‌یندیکیش له‌و کاغه‌زانه هه‌ین سه‌رسۆفیلکه‌ی ساویلکه‌ی خه‌رافاتی و کۆلکه‌مه‌لای که‌له‌ک‌بازه. به‌رتشه‌ر و توانجم ئه‌ده‌ن، که تۆ هه‌یج له دین نازانی؛ که‌چی ده‌می تی‌وه‌رده‌ده‌ی!

بۆ نمونه‌ی بۆم ده‌نووسن: تۆ چۆن ته‌لێی: «پێغه‌مبه‌ری خوا که دیتی موسوڵمانان به بی‌شه‌ویش یه‌کیه‌تی راته‌گرن زۆر دل‌خۆش بو؟».

یه‌کێ ئێژێ بۆ له وتاریکدا باسی موفه‌رکی به‌رده‌مۆر ناکه‌ی؟ بۆ نایه‌ژی

«مفتاح الجنان» کتیبی ژور پیرۆزه و هەر کهس نه یخوینی کافره؟ جا من کهوا لیم قهوماوه و له گش لاره له پروو ناخۆشی بهولاره بهشم نییه، هیچ گوئی نادهمه ئهوانه ی که به قسه ی خۆیان دیندارن و له سه ر باسی بهرده مۆر و کتیبی میفتاح نه کردن لیم بیژان. چونکه دهزانم نهزانن؛ ناشترسم که نانم بپرین. خوا شوکور نانی دین ناخۆم؛ له سایه ی میژهر و جبه ی فش و فۆله وه نه ژیاوم؛ میحراب و مینه بهرم نییه؛ مرید و مه نسووی گیژ و پولدار و شیردهرم نییه. به لām پرته وبۆله و گله ی پۆشنییران لām گرینگه. هەر له وان دل نیگه رانم چونکه دهزانم ئهوانن هه وساری دوا پۆژی گهل و سه ره په تی چاره نووسی ئه م ولاته یان به دهس بچ. نووسه ر ئه ون، بیربهر ئه ون، وشیار ئه ون، بژیشک و ئه ندازیار ئه ون، گورج و چالاک و پته ون. میشک و دلّیان باش کار ده کا. پیاو بۆی ده کری بیاندوینی؛ تیّیان بگا و تیّبگه یه نی.

هۆی ئه مه سه که من هاتووم ئه مشه و لیڤه وه زمان ئه و پۆشنییرانه بتاندوینم و پیتان بیژم:

ئهی له دنیا بی ناگایانی ساویلکه! سه ر هه لپر! چاو داچرن! که می له خۆتان بروان! تا بزانی هیچ شتیکیان بۆ نه ماوه. پۆژ له پۆژیش پتر دهم له پووش ئه کرین و له ناو ده برین. به فه رموده ی ئیمام عه لی - درودی خودای له سه ر بی - «دوژمن به فیل و ته له که خه ریکتانه؛ هەر تاوه ی هیندیک له ئیوه ی بی ناگا تاق ده کاته وه و ده تاندزی. ئیوه نه ک رقتان هه لئاسی، بگره هەر به خۆش نازان».

هاتووم له زمان ئه وان هه و بتاندوینم که زیاتر له مه لاکانمان به رپلار و جوینم ده دن. ئه لّین: تۆیه کی پۆشنییر، خوینده واری تازه بابته، ده ست و قه له می خاست هه س؛ کهس نازانی خه ریکی چی؟ ئه م باسی ئایین کردنه ت خه یانه ته به کۆمه لگا و تۆبالی دّیته گه ردنت. تۆ ئه بوايه پّینموونی بیر و برۆای به که لک بای؛ چیت له م کۆنه په رستیه؟

نووسه ریکی زانا و سه رناس - که پۆژیک شاگردی خۆم بوو - لای دۆستیکی

من فەرموووی: شەریعەتی ئەگەر هیڤە لاگیرى مەزەب نەبوايه، دەبوايه
پۆشنیبرانمان وەکوو بتيك بپه‌رستن.

من ئەگەر دڵخورتیم هه‌یه، بۆیه نییه که نەمتوانی ببه‌مە بت و بمپه‌رستن؛
خۆم به توندی دژی بنیاده‌مپه‌رستیم. تەنیا لەمە نیگه‌رانم که ئەم هه‌موو
پۆشنیبره‌ زیت و ژیره‌ له‌ ئایین دوور که‌وتونه‌وه و هه‌ر دوورتریش ده‌که‌ونه‌وه.
ئەگەر ئێوه‌ی به‌ خۆتان ده‌لێن ئیماندار، وەک هه‌میشه‌ به‌ که‌تره‌خه‌می رابوێرن و
خۆ له‌و به‌لا‌ مالوێرانکه‌ره‌ ببوێرن و هه‌ست نه‌که‌ن له‌ ده‌وره‌رتان چی ڕوو ده‌دا و
دوژمنانی دژده‌دین و دژه‌ژینتان به‌و هه‌موو زرينگی و زۆلی و زانسته‌وه،
گوێ‌قولاغ و له‌سه‌ر هه‌ست بن که‌ کيسی خۆتان لی‌ بێنن، ده‌تانخۆن و
ئيسکيشتان ده‌کروسيننه‌وه. به‌ فەرمووده‌ی ئیمام عه‌لی -دروودی خودای له‌سه‌ر
بی- «وا نه‌یاری گزيکاران لی‌تان خه‌فتاوه‌ بتانبا. یه‌که‌- یه‌که‌ ڕاوتان ده‌کا به‌
بی‌ئوه‌ ئاگا به‌که‌ن. سویند به‌ خودا کۆمه‌ل‌ ئاوا لی‌ک‌ بلاو بی‌ و هه‌رکه‌سه‌ تاوانی
شکان بخاته‌ سه‌ر که‌سیکی‌تر، ژیر ده‌که‌وێ و له‌ناو ده‌چی». به‌راستی خه‌می
ئێوه‌مه‌؛ ئەگینا من گوێ ناده‌مێ. با مه‌لا جوینم پی‌ بدەن؛ با پۆشنیبر لی‌م
تووړه‌ بن. من ڕیگه‌ی خۆم گرتۆته‌ به‌ر و ئەم ڕیگه‌یه‌ش به‌ حق ده‌زانم. هه‌قیش
ره‌قه‌ و ته‌قه‌ و ره‌قه‌ی له‌ دوو هه‌یه. به‌لام لی‌برام هه‌ر چۆن بی‌ بیه‌مه‌ سه‌ر؛ یان
سه‌رم له‌ ڕیدا بچی.

من بۆ نمونه‌ی پیاوچاکی، بۆ وینه‌ی ده‌ست و دڵپاکی، ئیمام عه‌لیم کردۆته
مه‌حه‌کی ئەزمون. لام وایه‌ هه‌ر موسوڵمانێک هه‌موو ئاکار و کرده‌وه‌ی وەکوو
ئیمام عه‌لی نه‌بی و به‌ موو له‌ ڕیی عه‌لی لادا، له‌ ڕیگه‌ی راستی لاداوه‌. جا ئەم
ئەزمونه‌ دژواره‌ش هه‌روا سووک و هاسان نییه‌؛ هه‌ویره‌که‌ ئاو زۆر ده‌با!

ده‌با بزاین له‌ دنیای ئەم‌ڕۆی ئێمه‌دا، کامه‌ ئیمام، کامه‌ تاخوند و
موخته‌هید، کامه‌ شیخ، کام مه‌لا و حاجیت ده‌س ئەکه‌وێ که‌ سه‌د یه‌کی ئیمام
عه‌لی له‌ خوا ترس و پارێزگار و موسوڵمان بی‌؟

ده‌یسا کاتی که‌ من گوتم: هه‌رکه‌س هه‌موو ئاکاری وەک عه‌لی نه‌بی، به‌

موسولمانی نازانم، چۆن ئەوانەى بە دەم ئەلێن ئیمە لە شوێن عەلى دەپۆین و بە کرداریش هەزار فوسەخ لە ئیمام عەلیەووە دوورن، وا هاسان لە من دەبوورن و لە قسەکانم توورە نابن؟

هەر من وا نیم. بەرلە منیش بە درێژایی میژووی ئیسلام، هەرکەس وەك من بە بێ پروبینی و مەرابی لە سەر دینی راستەقینەى هاتۆتە دەنگ، گزی ساز و ریاوازن تەنگەیان پێ هەلچنیووە و بە کافریان ناو بردووە و زۆر زوو لە ناویان بردووە.

من دەلێم: میژووی ژیاى ئیمام عەلى بـخویننەو؛ ئەو چۆن ژیا، ئاکار و رەفتاری چۆن بوو، ئێوەش وا بن. ئەوسا دەلێم ئێوەش وەك ئیمام عەلى خواپەرستن. کەچی ئێوە بە بێ ئەمە تۆزکالێک وەك عەلى بچن، خوداشتان لە بیر چۆتەووە و هاتوون عەلى دەپەرستن. پەرستنى سەرزارەکی و لە ئاکار و رەفتاریشدا پەپەرەى ئەمەوێهەکانن و لە نەهەرەوانیان پیسترن. من دەلێم عەلى پەرستن دەگەڵ پەپەرستیه‌کەى پێشودا وەکوو یەکە.

جگە لە خوا کەس شیای پەرستن نییە. پەپەرەى لە ئیمام عەلى واتا خواپەرستی بەراست و لە فەرمانى خوا و قورعانه‌کەى لانه‌بوون.

قسىكى خۆش: پاره‌که‌ چووبوومه‌ مه‌که‌ تا له‌ کۆنگره‌ى ئىسلامى بيمه‌ به‌شدار. وتارىکم ده‌باره‌ى ئىسلام نووسىبوو، ويستم له‌وى بىخوینمه‌وه. کاربه‌ده‌ستانی کۆره‌که‌ وه‌ریان نه‌گرت و پێ نه‌درام قسه‌ بکه‌م. گوتبوویان ئەم شەریعەتیه‌ له‌ شیعەتیدا زۆر خەستە و قسەکانى لە مەپ ئیمامى عەلیەووە گشتى درۆ و هەلبەستەیه‌ و لە جیاتى خوداپەرستى ئیمام عەلى دەپەرستى. کەچی وەك خۆشتان دەزانن، لە ئیترانه‌کەى خۆشماندا بە تۆمەتى سوننى‌گەرى بە گژمدا دین. واتا بانیکه‌ و دوو هه‌وا. لای سعودى شیعەى گه‌ر و لای ئیترانى سوننى بێ‌فەر! من به‌م جوین و بوختانانه‌ سلّ نابم و له‌ پێگه‌ى خۆم کلا نابم. خوانه‌خواسته‌ ئەگه‌ر ئەم پێگه‌ى گرتوومه‌ راستیش نه‌بێ، دیسان خۆم زۆر پێ له‌و کەسانه‌ باشتره‌ که‌ هەم له‌ توور ده‌له‌وه‌رێن هەم له‌ ئاخوڕ.

سور ده زانم که تا له سهر دنیا موم، نه دهمه خاوهن مینه بری میژهر به سهری پیاوکه رکهر، نه ده شهمه ماموستاکه ی بتناسایی پوښنییران بمپهرستن. به لآم هیشتان دلم خوښه که پیم وایه له سهر ههم و پیاو له سهر ههم هرچی به سهر بی قهیناکا.

مه به سستی گرینگ ته مه یه: چینی تازه خوینده وارمان، چینی کهون به کونه پهرست ته زانن و به قیژه وه لپی دهروانن. ته م قیژ و بیژه که م که مه گه شه دهکا تا وای لی دی دینه که شیان لی ده بیته ملوزمی که و به میراتی کونه پهرستی ده زانن و ته و او لپی ده سله مینه وه. ته وان ده لپن: نیمه چی له و دینه بکه یین که پریه تی له فرق و جیاوازیه تی چینی چه وساو و چه وسینه و ههر زالم تیا له سهره و ههر هه ژار په نجی پیوه ده.

له م باره وه نیوه خوتان زور له من باشتر ده زانن که کاره که تا کوئ گهنده و هه روا به ره و گهنیش ده چیت. کوپ و کچتان که نارووتاننه مه دره سه و توژیک له دنیا گه یشتون، چهند ده گه لئاندا نارپکن. چو هیم ده یه کتری ناگهن. له هیچ سنوران پیک ناگهن. به لآم ههر گیز بیرتان لی نه کردو ته وه ته م دردو نگی و له یه کتری موپ بوونه وه له چی رایه و له بهر چییه؟

به بروای من هوئ ته م دژایه تی و سلیه چهند هه لیه کی نیوه یه که وه ته له تپی که و توون و بهرتان نادا. بو نمونه:

۱- له خو پازین:

باوک و دایکی ته م پوژگار هه زاره یان له مناله کان کی شوه: ته ی خوا هاوار! جا قهت بووه عه ولاد له قسه ی باوک و دایکی ده رچی؟ په ندی باوک ده گوئ نه گری و پینگه ی پیچه وانه بگری؟ دیاره نیوه لاتان وایه: ههر که س سالی که، مانگی که، پوژیک ته مه نی به ره ژووتر بی، له که ته مه ن زاناره. جا چونکه دایک و باب له کوپ له کچ زووتر هاتوونه دنیا وه، ته شی ته م کوپ و کچانه چاویان بپر نه ده میان و گوئ شل کهن و ههر چی ته وان نه یانگوت نه یکه ن. جا با منال له دانشگاشیان خویندی و دای و بادیش هه ره له بر نه که نه وه و نه زانن خویندن یانی چی.

۲- نیر له سەر میوینە زالە

لاتان وایە پیاو هەر چونکە نیر خولقاو، ئەگەر ئاوەزیشی نەبێ، ئەگەر لە کەریش کەتر بێ، گەرەك لە ژن لە پێشتر و لەسەرتر بێ! با ئەو ژنەش لە هونەر و زاناییدا نموونە بێت. ئەوی نیر بێ - با زۆریش خوێری و بێ خێر بێ - فێر کراوە کە ژن بە گوناحی مێ بوونی ئەشی بە زەبوونی بژی. قژی درێژ نیشانەی کۆتایی ئەقڵە. کار گەشتۆتە رادەیهك ژن هەر چونکە میوینەیه، رێگەی نادەن لە مزگەوتیش بۆ گۆی گرتن لە دام و دەستووری تاییین - کە مەلای تاییین دەیخوینێ - لە ریزی نیران پۆنیشی. ئەبێ بچیتە پشت پەردە؛ پەردەکەش ئەستور و پەش بێ. کابرایەکی چەقال - بەقالی بێ میشکی هیچ نەزانی پەزاگران هەر چونکە بە نیر خولقاو، رێگەی هەیه لە مزگەوت ریزی پێشەو داگیر کا. کار بە پشت پەردە چوونی ژن نابڕیتەو. ژنێك با لە خویندەواریدا هەزار ئەوئەدی مێرد بێ، با دوکتور یان ئەندازیار بێ، ئەگەر دڵی بکورکینێ بچیتە ناو ریزی ژنان بۆ گۆی گرتن لە باسی دین، گەرەك مێردە نیرینە کە - جا با وەك گۆلکی گێژیش بێ - رێگەی بدا. بێئیجازە لە مێردە کە گۆی گرتنی لە ناخوندیش ناپەرەوایە.

جا با جارێ لە سەر ئەم دوو باسە برۆین

باوک چونکە نیرە و پیرە، دیارە لە زارۆڵەکانی - کە زۆر لەو کەم تەمەنتەرن - لە ژنە کەیشی - کە نیر نییە - پتر ژیرە! دەیسە نە منداڵ و نە ژن ناشی بە بێ پرس و رای ئەو تەنانەت ئاو بخۆنەو. گەرەك قروقەپ دانیشن؛ گۆی بۆ فەرموودە ی ئەو شل کەن و مافی وەراندانەو هشیان لەو بخوازن.

بۆ نموونە: فلان حاجیاغای نەمەد مال، یان فیسار مەشەدی بەقال، کورپی کەرەلایی زەینال، پیت و لەتی نەخویندووە؛ خەبەری لە دنیا نییە؛ با تووی کەر و باینجان لێك ناکاتەو؛ تەزبێچیکێ سەت و یە کدانە ی لە دەستا، بۆ ژمارە ی سلاوێتان. یەك - دوو وێرد و زیارەتنامە ی - بێ مانا زانیین - لەبەرە. هەموو هونەر و جەوهەری لەسەر بنریش هەڵدانەو و حیساب بە چۆرت لێ کدانەو

دهبرېتهوه و ثاوی بېنه و دهستان بشو. تهوسا کورې، کچی، ژنی- بابلېه
دکتوراشیان بې- مافیان نییه بیر و پروای دلّی خوځیان ناشکرا کن. له سهریانه
گوئ له نېره پییره بگرن و ههرچی تهو فهرمووی تهواوه. بوچی؟ چونکه هم
تهمهنی زوره، هم تمهنی زورتری دهباخه لدايه.

۳- عهقلی پوول

زوربهی زورتان لاتان وایه عهقل نۆکهری دراوه و جیگهی له ناو گیرفاندایه.
زورم دیوه زور کهس لهو میژر زلانهی که به زانایان دهزانیسن، کاتې دهگه
چینی نویدا قسه دهکا، ههقیان دهدا و خوئی دهکاته پووشنبیریک لهوان ژیرتر.
بهلام که دهچته ناو بازار له سهر دووکانی فلان مهشه دی دهوله مهند داده نیشتی،
یان که دهرواته سهر مینبهر و دهزانی چهند کهربه لایې دهوله مهند لهو کوپرده
ههن، هیترش دهباته سهر لاوان و تاوان دهخاته سهر بیړی تازه بابتهی زانایان و
سهر بهندی وتاره کهیشی بهسته یه کی گریانای دهخاته سهر تا پاره داری گه پرکه و
خاوهن ئیحتوباری بازار، لیی رازی بن و گوشه ی چاویکی بدهنی.

من نازانم له کام کتیبدا نووسراوه، له کامه زانا بیسراوه، تا داری ته مهن
کونتر بې، بهری زانست پتر دهگری؟ یان که ی دراو وه کوو کتیب بؤ پیاو
خوینده واری دینی؟ فلانه حاجیاغا ههیه، نه خوینده یه؛ پاره ی ههیه. هه موو روژی
تیلا به دهست چینیک و دوان دهمندالان دهره وینی. کوپ و کیژی بهسته زمانیش
که ناچارن خهرجی روژانه کی خوځیان لهو وهرگرن و بیانکری بجنه مه درسه، به
مل که چی له بهر دهستی راده وهستن؛ ئیش و ئازار قبول دهکن؛ ههر ناویرن
ئوفیش بلین. ته گهر بتوانی حاجیاغا و روژله کان له بهر یه ک راگری و سهرپوش
له سهر هوښیان داگری، دهزانی تهو مندالانه له چاو تهو باوکه چهند زانا و دانا و
زړینگ و وشیارن. خو ته گهر جارنیک له جارن یه کیک لهو به چکه حاجیانه سهری
زمانی بسووتی و به دلسوژی بللی باوه! فهرمایشتت نابه جییه و چونکه
خوینده واریت نییه نازانی دنیا چ باسه، من له دانسگا خویندومه و زورم کتیب

خویندۆتەو؛ لە تۆ پتر شارەزای ژین و ژیارم و زۆرتەر لە دنیا دەزانم، دەبێتە قیرپەى حاجیاغا؛ ئەى ھاوار ئاخر زەمانە! نیشانەکەى ھاتۆتە دى. منالیکى دەمرووت و ھەرزەکارى خۆم، کە دوینى دەپال خۆى دەمیست و خۆم ناومەتە بەر خویندن و ئیستاش بە نانى من دەژى، لە پروم وەرەگەریتەو و لایشى وایە ئەو لە من ئاگادارتەر. ئاخر ھەى داد و ھەى بێداد! کى دیویەسى کەسێک نە ریشى ھاتبى و نەپوولى لە باخەلدا بى، داواى عەقل و ژیری بکات؟

باوکى بەرپز!

پیت خوش بى یان لات گران بى، زۆر ھەلەى و لە تەلەى ھىچ نەزانیندا گیرۆدە بووى! بەلێ کورپ یان کێژەکەت لە سەرەتا منالێ شلک و ساوا بوو؛ ھەرچۆن خۆت دەفەرموى وابوو. دەستت گرت بە دارە-دارە فێرى بەرپۆتە چوونت کرد؛ تیت گەیاندا تارەت گرتن و دەسنوێژ ھەلگرتن چۆن ئەبى؛ ھەرچى دەربارەى زیارەتى ئیمامزادەو دەترانى بەویشت گوت. واتا بە قەد خۆت زانات کرد. بەلام ئەم کێژەت، ئەو کورپەت، لە فێرگەى سەرەتاییرا تا ناوەندى و تا چۆتە پلەى دانشگا گەلێک شتى وا فێر بوو کە بۆنیشت نەکردوو.

منالە ساواکەى دوینى ژان پۆل سارتر، برشت و پۆسۆى ناسیو. نووسراوەکانى دیکارت و مارکس و ھیگل و ئینگلز و کى و کىى خویندۆتەو؛ دەزانى دنیا چ باسە. تۆ گەرەکتە بێخەیتە ناو کوولەکەو و دەمى بگرى و ھەر خۆت فێرى تارەت و مردوو شۆردن و سەرقسنى ئیمام بردنى بکەى؟ ئەتەوئ تەنبا کتیبى «طوفان البکا» (گێژاوى گریان) و «محرق الفواد» (دلسوتین) تماشاکا و ھىچى تر نەخوینیتەو؟ خۆت ھىچ لە ھىچ تى نەگەیی و لاشت وایە تیگەیشتووى. دەتەوئ پۆلە زاناکەت لە زانست بتەکیتەو و بەرەو پاش بگەریتەو و بپیتە توونى بەستەزمان؛ ھەرچى جەنابت پیت خوشە فێرى کەى، ئەویش بۆتى بلتەو. دیارە لە گوێى گادا نووستووى!

ئیستا ئەگەر منالە خویندەوارەکەت لە دارى دەست نەترسى، یان لە ترسى

مووچه‌ی رۆژانه نه‌مانی خۆی کړ نه‌کا و شهرمی له پروتا نه‌میښی و بتوانی وده خۆی گهره‌کیه بتدوینی، راست پیټ ئیژی: باوه! ته‌وی تو ناوت ناوه دین و به شتی زور باشی ته‌زانی و پپی دلخوشتی، به لای منه‌وه گه‌میه و نه‌گهر دیانه‌ت نه‌میه که تو هه‌ته، پروپوچیکی بی‌نرخ و زیانباره. پیغه‌مبه‌ری خوا فهرموویه: «دنیا مه‌زرایه بۆ قیامت». خوا فهرموویه: «که‌سیک له ژینی دنیایه نابینایه، رۆژی بساتیش ههر کویره». سا ته‌گهر به‌م حیسابانه بی تو تا ئیستا نه‌ هیلیکت شیو برپوه، نه‌ تلپاتی ته‌رت دیوه. واتا دنیات له ده‌س داوه و به‌شیشته له‌ولا برپوه.

تو که ئیژی خاوه‌ن دینم، من ده‌تبینم مه‌ودای ته‌مه‌نی ژیانته ههر بۆ ده‌می پاش نه‌مانه و ترس و له‌رز و هه‌لچۆقانت له ترسی داغی دۆژه‌هه و هیچی تر نا. تو ده‌فهرمووی ئیمانم ههر بۆیه ده‌وی له گیان‌کیشان فریام که‌وی؛ له گۆرپیچه‌ی ته‌نگه‌به‌ردا، له بن به‌ردا - که پیمیردم دینه سه‌ری و وه‌به‌ر پرسیارانم ده‌دن - به سه‌ر راستی په‌رسقیان لی وه‌گهرینم.

به‌لام منیك که‌له سایه‌ی خوینده‌واری و ناگاداری چاوم پروونه و می‌شکم له کار نه‌که‌وتوه و دل و هۆشم نه‌خه‌وتوه، گهره‌کمه له مه‌زرای دنیا تو بجپنم؛ ده‌س له‌سه‌ر ده‌س به هیوای مه‌رگ و پاش مه‌رگ دانه‌میتم.

تو له‌و دۆژه‌هه ده‌ترسی که پاش مردن تووشتی ده‌بی؛ به‌لام هیچ بی‌ر ناکه‌یته‌وه که وا ئیمه‌ی موسولمانی هاوئیمانته - که خوشت یه‌کک له ئیمه‌ی - ده‌ناو دۆزه‌قی به‌تینی زولمی زالمدا سووتاوین و بوینه قه‌قه‌س. جه‌نابی ئیمانداریشته بۆ زړگار بوون له گۆره‌وشاری ناو قه‌به‌ر ده‌نالیښی و ده‌بارپینی و زۆر-زۆر ده‌گری و فرمیسک داده‌بارپینی.

دایه! باوه!

من گهره‌کمه ته‌و ناگره وه‌کوژینم که هه‌ژارانی بیچاره ده‌سووتیښی. من ده‌مه‌وی له‌م دۆژه‌هه‌ی که دوژمنانی دینه‌که‌م بۆ من و ئیویه‌یان نیل داوه زړگار

بیین. سا ئەوساکە بە ئازادی بیر لە سازوبەرگی مەرگ و وەرانی ئەنکەر و مەنکەر بکەینەو. ئەو بەهەشتی بە خەیاڵتان سازتان داو، لە پێی ئازادی بەولاو هێچ پێگایەکی بۆ ناچێ.

باو! دایە!

زۆر جارێ خۆم لێ مات داوێن کە خزانەتە سووچێک و لەسەر بەرمان گریان و کرووازەنەو. خوا و پێغەمبەر و قورعان و ئیمامان و هەموو خۆشەویستانی خواتان هەڵپێچاو و لەبەریان پاراونەتەو: خوایە لە گوناھم ببورە! خوایە! خۆش و منالێشم نەخۆش مەکە! خوایە پەس و پۆزیم زۆر کە! قەرزەکانیشم بۆ بدەو! کورە کەمان چۆتە سەفەر بە خۆشی بگەرێتەو. لە شۆڕ بوونەو دەم بەرەو گۆڕ فریام کەو! نەوێ شەیتان بمپێنێ. دەرگای ئاگرم لێ داخ! لە بەهەشت بەرەم بۆ پاخ! کەیف بکەم. دەبروانن لەم هەموو پارانەو، جیا لە خۆتان هێچ کەسێرتان لە بیرە؟ تەنانت ناوی کورپشتان دەگەڵ ناوی خۆتان دینن. هەر من، هەر من! خودایە! فریای من کەو! ئاگات لە خزمانی من بێ! کورە کە من کامرەوا کە! کێژە کە من بەختەوەر بێ. بەلێ هەر خۆتان لە بیرە و کەسێرت نا. واتا لە بات خواپەرستن، خۆپەرستن. هەر خوریلە خۆتان خۆش بێ، کەیفو تەختە و بە ئێو چی کە خەلکی دی قەرەبەخت و ژیان سەختە؟

دەیسای من ئەم دینەم ناوی کە هەر بە چاوی خۆینی خۆ ببینم. کارم بە هێچ کەس نەدای.

من لە دووی ئیمانی و ئێم کە گش کۆیلە و دیلی ئەم سەرزەویە پزگار بکات؛ هاریکاری بیکەسانی هەزار بکات. لە پێگە ئاوا ئیمانی ئەگەر خۆم و کور و کچ و هەست و نستم بەخت کەم، شانازی دەکەم.

من لەو ئیمانە دەگەرێم کە پیاویکی خوا فەرموویە: «ئەو خودایە! هەرگا ئیرادەت وەهایە بمخەیتە ناو ئاگرەو، ئەندامم هێندە زەلام کە جەحەندەمی پێ کاتەو تا جێگە بۆ کەس نەمێنێ بێتە ناوی.»

دایه! باوه!

ئەو خوای ئیوه به ئاره‌زووی دلّی خۆتان سازتان داوه، ئەشی بیسر و کار و بار و ئەرکی سەرشارنتان له ژیندا له سەر ئەوی و خۆتان تەمەل و تەوه‌زەل پال دهنه‌وه و دەس بۆ ره‌ش و سپی نه‌به‌ن. جا بۆ ئەوه‌یش خوادا‌که‌تان -وه‌ك خۆتان ئاره‌زوو ده‌که‌ن- هه‌رچی ئیوه داوا ده‌که‌ن پێکی بێنێ، گه‌ره‌كتانه به به‌رتیل و دیاری و زمان لووسی و پیاکاری نه‌رمی بکه‌ن و لاتان وایه خودای گه‌وره‌ش -وه‌ك کاربه‌دهستی ئەم ده‌وره- چاوچنۆکه و به‌پاره هه‌لده‌خه‌له‌تی و به‌رتیل، به‌ردیش نه‌رم ده‌کا. ئەم پێوی و ته‌له‌که‌بازی‌ه‌ی بۆ پێکه‌ینانی کار خۆتان ده‌گه‌ل خه‌لکی دنیای ده‌که‌ن، وا تێده‌گه‌ن ده‌کرێ ده‌گه‌ل خواشی بکه‌ن.

باج و پیتاکی ده‌وله‌تیو هاتۆته سەر. ده‌تانه‌وی بنلیچی دهن و خۆشتان له سزا رزگار که‌ن. به‌رتیل به ده‌ست و پێ ده‌ده‌ن؛ تەکا‌کاران په‌یدا ده‌که‌ن؛ کلکه‌سووته و پیا‌بازی له لای کاربه‌دهستان ده‌که‌ن. زمانی لووسیان لێ ده‌ده‌ن تا خۆ له ئەرکی سەرشارنتان بدزنه‌وه. به‌لێ هه‌ر تۆ باوکی ئیمان‌داری به‌رپێز! ده‌ستی مه‌ردمت برپوه؛ مائی دزیه‌تیت کړپوه؛ به‌ردی ته‌رازووت نو‌قسانه؛ هیشتا ده‌ستی لێ ده‌نگیوی. کووتاله عه‌نباره پۆکه‌ت به گه‌زی ناهه‌ق ده‌پێوی؛ به وامی به سووت و سه‌له‌م مائی هه‌زار موسو‌لمانت به سی چه‌پی قور گر‌تووه. سوور ئەزانی له فه‌رمانی قورعانی پیرۆزی خودا خۆت بواردووه و گونا‌ه‌باری؛ ئیستا گه‌ره‌کته به گریان، به شله‌ی زه‌رد به شینه‌وه، چه‌ند تیکه نان به پارسه‌ك‌دان، خوا فریو ده‌ی؟! په‌شایی گونا‌ه‌کانت یه‌که‌جاره‌کی بشواته‌وه و ئازا به سه‌رت کاته‌وه؛ له دنیا ئاسووده بژی و هه‌رکه مر‌دی بتخاته ناو به‌هه‌شته‌وه و گه‌له‌خۆری ده‌ورت به‌ده‌ن! به راستی خه‌یالت خاوه و نیشانه‌که‌ت نه‌پێکاوه.

به‌لێ باوکی خۆشه‌ویستم!

من له‌و ئا‌کاره‌ بی‌زارم که تۆ ناوت نا شوینی دین. نامگه‌ره‌که فه‌ندوفیل له خوداش بکه‌م. خوا به به‌رتیل خۆر نازانم. ده‌شزانم خودای بانی سه‌ر له پیاوی

تەنبەل و بیکار خۆشی نایە. بە تەماش نیم -وێ کوو جەنابت گەرەکتە- تەنیا لە
خودا بخوازم لە شەیتان دەربازم بکا و لە گۆردا جوابی پێمێردان بدەمەوه و لە
سەر دنیا تەنبەل و بیکارە بژیم.

تۆ دەفەرمووی: دنیا بەهەشتی کافرانە و بۆ موسوڵمانان زیندانە و ئەبێ بە
زیندان خوو بگرین. باوێ! من زیندانم ناوی. من ئەمەوی دنیا بۆ هەژارانی گەل
بەهەشتی کامرانی بی. من نامەوی ژێرچەپۆکە دیگیڕکەر و خاکەسەر و
دەردەدار بم؛ ئەمەوی ئازا و پزگار بم. من ئەمەوی بە هۆی باهۆی بەهیزی
خۆم -کە خوا پێمی داوە- بژیم؛ نەک پیاپیمەوه و بگریم. ئەمەیه بێر و برپای
من. جا تۆ هەر جوینم پێ بدە و بقێرێنە و بنەڕێنە و لە داخم کەف هەلخێنە و
تا دەتوانی خۆت بە دار و بەردا بدە و شەکت ببە!

باوێ! داوێ!

ئێوه سەیرن! چاوتان لە ناو زگتان داوێ. هەر ناشزانن باوێرتان بە چی هیئاوه.
هەر نازانن پێگهی خواناسین کامەیه!

بۆ نمونە: قەزا و قەدەرتان بیستوو و لاتان وایە مانای وایە: هەرچی لە
دنیا ڕوو ئەدا، هەرکێ دەژی، هەرکێ دەمرێ، هەرچی ئەبێ و هەرچی ئەکرێ،
هەر قامچییهک زالم لە مەزلوومی دەدا، هەر بێگوناھ و تاوانێک کە بە ناھەق
ملی بە پەتەوه دەکرێ، هەر مایێک بە تالان ئەبێ، هەمووی لە ڕۆژی بناوان
دانراوه و خەت دراوه و لە چارەنووسمان نووسیاوه. هەر کەس لای وابێ
دەتوانێ خۆی لە قەزا پزگار بکا، بێ ئیمانە و بەتاوانە. کەوابێ بە گەشتی ئێوه
پیاوی خراپ ناتوانێ خراپە نەکات. زۆر لێکراوی بەستەزمان ناشی شکات لە
دەس زۆرداری لاسار و بەدکار بەریتە لای دادپەرستان. کورتە و تار: ئەوی بە
پێسی گووراوه، لە دەستی نایە پاک بژی. هەرکەسێش پاک پالێوراوه، هونەر
هونەری خۆی نییە؛ هەرچی هەبووه و هەرچییهک دەبێ، لە دەستەڵاتمان بەدەرە
و هەمووی هەر قەزا و قەدەرە بۆی داناوین. بەم پێیە بێ، نە پیاوخوا و خەتابارە،

نه ماف خوراو هه قی ههیه گازنده له مافخوږ بکا و نه هه ژار ده بی لای وایی به هه ولدان و ماندوو بوون نان و پیڅوږ پهیدا ده بی، نه تالانکراو بو ی ههیه داوای ماله کی خوی بکا و نه دارلیدراو هاوار بکا. ته گهر ده سولات دارانی دلږه ش و ملهوږ و لاسار، گهلانی بی هیژ و نزار، نارپهوا قه لاچو ده کهن، خوینی بیچاران ده رږښن، نان له دم برسی ده رږښن، تاوانکار نیس؛ فهرمانی قهزا و قه دهره پیکی دین.

داوای تو لهی خوینی کوژراو، دادپرسینی تالانکراو، رزگار کردنی ته سیران، له به ند و کوټ و زنجیران، ده بنه گونا هی زوړ گه وره و پیچه وانهی قهزا و قه دهر.

به لی فهرمووت ریوایه ته: هه رچی ده کری و هه رچی ده بی و چی له م دنیا به پروو ددها، هه ر له رږژی سهره تاوه له ناو ته ته له نووسراوه و خروپری دیته گوږی و به کهس تو زقالیک ناگوږی.

به رامبه ر به م حیکایه ته - که تو فهرمووت ریوایه ته - نیمه، من، تو، خه لکی دیکه، هیچ کاریکمان له دهس نایه. ته گهر روحمه، ته گهر پیسی و ناپاکیه، ته گهر پیاو تهی و چاکیه، به ر له هاتنه سهر دنیا مان، له ناو چاوانمان نووسراوه و موړ کراوه. نیمه چین؟ نیمه نیمه نیس. هاتووین وه کوو له یستوکیک به دهس منالوکیکه وه هم دیو نه و دیومان پی ده کری. وه ک چووی په لین؛ چهق و ته فمان له دهس نه ودا و چو نمان هه لخته وه وایی. به پروای تو قهزا و قه دهر وه ک چه په ریکی ناسنه؛ موړی تیدا قه تیس ماوه و دهره تانی لی براوه و ناتوانی خوی لی رزگار کا. هه رکیش بلن من و ده کهم، یان و ده چم، کافر ده بی و دژی نه و چاره نووسیه که خوا قه له می لی داوه!

دهیسا باوه! من وا بریاری خو م داوه خو م نه خه مه ناو نه و قه فسه ته نگه وه و له ناچاری و بی ټیختیاری دهر بچم. بیر و پروای من نه و دیه که ده بی چاره نووسی خو م به دهس خو م بی. ریواریکم له پروباریک ده په رمه وه. گهر که بو بوار بیرسم. یان هیچ نه بی قولایی تاقی که مه وه و نه و سا پرؤم. ته گهر بوارم به دی

کرد و چوومە ئەوبەر ئافەرین بۆ ھۆشی خۆمە. خو ئەگەر پێبازم گۆمە و دەمخنکێتی، دیسان تاوان لە بێھۆشی و نەزانیمە. من لام وایە لە سایە ی کار و کۆشش و زانیئەو پیاو بۆی دەکرێ بەختەوەر بێ و لە سۆنگە ی تەنبەلێشەو نەگبەتبار و قوروەسەر بێ. باشە، ئەگەر ئیستا بە فەرماشتی تۆ ھەرچی بەنی ئادەم دەیکا، خوا پێی دەکا و ناتوانی بە موو لیتی لادا، کەوابوو تۆ ھەفت چییە لە کافر بوونم توورە بی و بە سەرمدا بپۆلێنی؟ ئەگەر خراپە ئاکارم، بەدرەفتار و چەوت و لارم، ئەگەر دزی و حیزی دەکەم، ئەگەر مال بە فیڕۆ دەدەم، ئەگەر خەلک لە دەستی من بە زالەییە، ئەگەر کاکلەکەم تالەییە، تۆ ناشی لە منی بزانی. خوا یە بەمیلیدا سەپاندووم. دەستی قەزا پای تەکاندووم. ھەرچی دەیکەم ئەو پێم دەکا.

چەند جار لە خۆتم بیستووە کە پیغەمبەر فەرموویەتی: «بێبەختان و بەختەوهران، ھەر لە ناو سکی دایکاندا مۆر کراون و بۆ ئەو کارانە گوراون کە ئەبێ لە دنیا بیکەن!». دەیسە من نا، تۆ خۆت بیی لێ بکەرەو و تۆزی ورد لێکی بدەو: ئەگەر ئەم فەرموودەت راست بێ، مرۆقاییەتی، بەزەیی، زولم و دلۆھەقی، خەزا چوون لە پای خودادا، کافری و موسولمان کوشتن، ھەمووی خودا لە ناو زکی دایکماندا بۆی دانایی و ناچار بین لە ژياندا وایین، تۆ قسە ی ھەسائیت چەییە؟

ئەگەر تۆ پرۆای تەواوت بەو زگنامە ی دایکە ھەییە، چیتە بە عەلی ھەلدەلێی؟ کە زۆر ئازا و زانا بوو. بۆچی بۆ ئیمامی حوسین دەگری؟ دەلێی زولمی لێکراو. بۆچی جوین بە شمر ئەدە ی؟ ئیژی بێ فەر و گلاو.

وھەسائی زگنامە ی تۆ، حوسین بۆ کوشتن خوڵقاو و شمر ھەر بۆیە گورواو بێتە بەندە ی یەزید و حوسین بوگژی. نە حوسین بۆ گریان ئەشی و نە شمریش بۆ جویندان دەبێ. ئەگەر پروداوی کەربە لا نالەبارە، ملی قەزا و قەدەر بگرە. شمر و حوسین بێ ئیختیار ھاتوون ئەم دەورە ببینن.

ئەگەر وردتری کەیتەو، تێدەگە ی کە تۆی بێ خەوەر، خواش بە خەتابار

دهردینی. ثم بیر و پروا بنشرهت بۆ پیاگی خراپ و زالم سهرمایه‌یه کی گه‌وره‌یه و تهنیا پیاوی وهک یه‌زید و شمیری بی‌فهره به‌هره لهم دینه ده‌بینن.

باوکی به‌ریز!

وا من له داخی ئەو می‌شکهت - که پریه‌تی له پروپوچ و خه‌رافات - به‌جیم هیشتی. ئەو خه‌ته‌شم کوژانده‌وه که له ناو زگی دایکمد له ناو چه‌وانم نووسرابوو. چوومه سهر بروای هه‌رخۆیی (وجودی) که لای وایه چاره‌نووس به ده‌ستی خۆته. چیت به‌سه‌ر دی، سه‌رکه‌وی یان ده‌به‌رکه‌وی، نه‌ویایه‌تی، به‌رزایه‌تی، خوشی، تالی له ژياندا، به‌سته به کار و کۆشش و هۆش و زیستی و چاپکی و چالاکی خۆته. بروام به سارتر هی‌ناوه که گوتویه: «به بروای من ئەو مرۆیه‌ی که هه‌ر زگم‌اک شه‌پله‌داره، ئە‌گه‌ر نه‌بی‌ته پێ‌شه‌نگی مله‌کاران له غار‌دانا، تاوانی له‌ستۆی خۆیه‌تی».

ده‌بروانه‌ی ئەم بروا له‌بار و جوانه‌ چۆن دهنی بنیاده‌م ئە‌دات که کار بکا و نازاد بژی و هیچ خه‌تاش ناخاته سهر خوا. هه‌ر چه‌ند ئە‌گه‌ر ناگات له قورعانی‌ش هه‌با، ده‌ترانی خودا فه‌رمویه: «مرۆ هه‌رچی به‌ کۆشش و ده‌ده‌س خۆی نه‌خا، تووشی نابێ».

ئێستا تۆ به‌ بروای سارتر ئێ‌ژی کفر و بنه‌هستی په‌ستی و بی‌هه‌ستی و لاهه‌زه‌بی؛ به‌لام به‌و ته‌نبه‌ل‌بازاریه‌ی که خۆت هه‌ته ده‌فه‌رموی خودا په‌رستی؟!

باوه گیان!

تۆ له‌ په‌ند و ئامۆ‌ژگاریت بۆ دینداری، هه‌ر وشه‌ی «نه‌که‌ی» ده‌زانی. من و خوشکم له‌و رۆ‌ژه‌وه که گوێ له‌ فه‌رمووده‌ت ده‌گرین، سه‌روبنی فه‌رمانه‌کانت هه‌ر «نه‌که‌ی» ده‌. نه‌که‌ی بچییه‌ فلا‌نه شوین! نه‌که‌ی ده‌م له‌ فیسارشت بده‌ی! نه‌که‌ی بی‌گانه‌ بدوین! نه‌که‌ی هه‌رامه‌ بخوین! نه‌که‌ی تماشای نامۆ که‌ی! نه‌که‌ی! نه‌که‌ی! به‌لام هه‌رگیز تا‌قه‌جاریک پێت نه‌فه‌رموم: بۆچی نه‌که‌م؟ ئە‌گه‌ر ئە‌و کاره‌ی

دەتەوئى نەكەم، بىكەم، چى پروو ئەدا؟

ئەم نەكەيە و تەخوون مەبەت لى بۆتە خو؛ لاشت وايە دىندارىيە. وا من لە نەكەنكى تۆ و لەو نەكە و مەكەيە ھەمىشەت خۆم دزىيەو. گويم بۆ ئەوانە گرتوۋە كە پيم ئەلئىن: بىر بكەو! زۆر بخوئىنە! بخوئىنەو! ھەول بە تى بگەي! كۆشش بكە ئايندەي خۆت دابىن بكەي!

بە گەفتى كاواراى كىتەبنووس: ھەزار بەلام لەو دىنەدا كە «نە»ى لە «ئارى» زۆرتر بى.

كىتەب بخوئىنە و تى مەگە!

تۆ پروات بە قورعان ھەيە؛ مەبارەكە. دەوەرە جارەك پيم بىژە چى تىگەيوى؟ تۆ سەرى خۆت ھىچ ئەزانى چى تىايە؟ لىم پروونە، نا. تۆ پەشخوئىن قورعان دەخوئىنى و بۆ ماناكەي دادەمىنى. منىش ھەر بە ھەمانى تۆ نەموئىراو ھەمانى ئايەتان پىرسەم. كە وابوو: منى لادىن و توى خاوەندىن لە نەزانىنى قورعاندا وەكوو يەكىن. تەنيا لەو ھەدا لىك جىايىن كە من ھىچ كارم پى نىيە و شتىك كە نەزانم چىيە و چى ھاتيا، خۆمى دەگەل مەندوو ناكەم. بەلام تۆ كە تىشى ناگەي، ھەرە بۆى شەكەت و مەندووى. دەبەرگى پەشمىنەي دەگرى؛ ماچى دەكەي؛ لە بەرزتر شوين دايدەنپى. ئەگەر گوئى لىي بى دەيخوئىن - بە بى ئەو ھىچ دەماناكەي بگەي - دلت گەرم دادى و دەگرى. ھەرگا تووشى ژان و برك و ئازار و تىشى و رگت بووى، دەباوھشى خۆتى دەگرى. ئەگەر باوھرەيت پى نەكەن سوئىند بەو دەخۆى. ساتى لە مال دەردەكەوى، كاتى دوكان دەكەيەو ھەيان دايدەخەي، لە بن لىوان ورتە - ورتىكت لىو ھەي؛ پاشان قەللەكە فوو ئەدەي. گوايە ئەمەش ئايەتەكە دژى دزە و بە بى زانىنى ماناكەي وا ناكەي دز پىت بزانى. نوشتەي مەلا بە سى سووچى دەمىو دەگرى؛ بە بەر ياخەتەو دەدرووى؛ كە تووشى نەخۆشى نەبى. تەنانتە مىلى گاكەشت نوشتە و ئايەتە تىدايە؛ كە لە چاوى بەد بە دوور بى و ھەر بەھىز و مەلئەستوور بى.

بهائی ته گمر بمزانیاییه چی تیایه، له باشیه که ی حالی ددبوم؛ به شوین په ند و نامۆزگار یه که دا ده چوم. تۆش له زانستی قورعاندا زۆر له خۆم کۆله وارتی. حه ی ته لالا چاو دهنو قیخی، خۆت و بهخت دهیکه یه وه. یه که م روپه پر، یه که م پرسته ی لای دهستی راست، له یه که م دیپری سه رپه ری ته و او وک شه مۆله ی ژنان. چی تیابوو، به خه یائی به تائی خۆت مانایه کی بو ته تاشی. له و سارد و سه ودا یه کردن به هره ت جه ند وه ده ست ته که وئ؟ کارای هاوسات بو ته دۆستت یان له

ژێرەو دوژمنته؟ فلان بێوژن بخوازی یان واز لەو دلداریه بێنی؟ بە سەفەر بجی
یا نهچی؟ باغ بکری یان تۆ بچینی؟...

باوی بەرێز!

ئەگەر جارێک تۆ ئیماندار کتێبه‌کانی دەرسی من - بە دەردی قورعانی
پیرۆز - بەری و بیانکەیی بە فال گره‌وه‌ی خۆت، توورپە دەبم. چۆن لات وایه‌ ئه‌و
خودایه‌ی که قورعانی بۆ پیغه‌مبەر به‌ خه‌لات نارد، لیت ناره‌نجی که تۆ
بیکه‌یته‌ فالنامه‌؟!

من له‌ فالنامه‌ ناگه‌ڕێم. بروام به‌ راست و دروستی شه‌مۆله‌ی ژنانه‌ نییه‌. که
تۆ کارێکی وا ناکه‌ی له‌ مانای قورعان تی‌بگه‌م، په‌نا به‌ کتێبی‌تر ده‌بم که
پیاوانی خاوه‌ن ناوی زانا و دانا دایاناون؛ پر کراون له‌ ئامۆژگاری و په‌ندی باش
و واش نووسراون که به‌ سانایی تێده‌گه‌م.

تۆ هه‌ر بۆیه‌ له‌ من قه‌ڵسی چونکه‌ شتێک ناخوێنمه‌وه‌ که تی‌ی ناگه‌م.

باه!

ئەتبینم نوێژ ئەکه‌ی؛ دایکیشم وه‌ک تۆ نوێژ ده‌کا. رۆژی پێنج جار وەرزش
ده‌که‌ن. شتێکیشی به‌ نووزه‌نووژ تێدا ده‌لێن بێ‌ئهو‌ی مانای بزانی؛ بێ‌ئهو‌ی
لێتان حالێ بێ که نوێژ کردن بۆچی ئه‌بێ و ئه‌بێ چۆن بیت.

وا من که وه‌ک تۆ نوێژ ناکه‌م، هه‌ر له‌ خه‌و هه‌ستام به‌یانی، وەرزشی سویدی
ده‌که‌م. وا تۆ چهند عه‌یام و ساله‌ وەرزشی نوێژت کردوه‌؛ وا منیش هه‌ژ-نۆ-ده‌
ساله‌ وەرزشی بێ‌دینان ده‌که‌م. ده‌سا وه‌ره‌ با له‌ په‌نایه‌ک راوه‌ستین و خۆمان
له‌به‌ر چاوان رانیین: جه‌نابت یه‌کی زگ‌زلی قاچ‌باریکی مل به‌ لۆچی کووره‌پشتی
خوار و خێچی ته‌نبه‌ل و به‌ هانکه‌-هانک پشووسواری. له‌شی منیش بێنه‌ به‌رچاو.
ناو قه‌د زراو، سنگ‌ داچه‌قاو، مل‌ئه‌ستوو و باسک به‌هێز، ئه‌ندامی‌کی شل و
به‌پێز و پرکیش و لنگ و له‌ته‌ر سفت و بێ‌گری و رێک‌وپێک، ئێژی به‌ قه‌ڵه‌م

کیشراوه. تهوژمی خوینم تهواوه. ههناسه دانم تهیاره.

له کاتی وهرزش کردنا پپچی رادیو دهکه مهوه. دهنگی موسیقی گیانپهروهه، شیعهر وناههنگی دلخۆشکهه. پهردهی گویم دهلاویننهوه؛ وهکوو گول دههگهشیننهوه. بهلام پیاو له ههق لانه دا تو له سۆنگهی دهسنوژدهوه، دهست و پاش پانییهت قهلشیوه و تا بشلین زۆر سوژده دهبا، که مرهیهک وا به تویتنهوه که من له م دوانه بی بهشم!

ئیستا وهره با سهرمه یان و زیانی خۆم و خۆشت لیکدینهوه:

تو دههفرموی نوژ کردن خودا دواندنه و تووی ناخرهت چاندنه. من قبوولمه و ئیژم راسته. بهلام ههر له خۆت دهپرسم، بۆرهپیاگی له گهله یهکی پایه بهرزتر له خۆیا وتووژ کا، ئەمما نه زانی چی ئەلی - مینا تووتی چهند وشهیهک که واتاکهشیان نازانی - ئەویش به سرکه و دلخورتی و ترس و لهرز له پرووی کابرای پایه بهرز بدرکیتی، بترسی نهک ری ههله کا، نهک «ض» و «ز»، یان «ص» و «س» چی بگۆرن و ئەو مانایه ی که نایزانی له چی بجی، چهند گالته و گهپیکی خۆشه! تو نه زانی به سهروهی خۆت چی ئەلی، چون نه زانی ئەوی عهرزی نهکه ی باشه یان نا؟

با باسی نوژ و خوا نهکهین؛ ههر خۆت ئەلیم: نهک په نجا سال، ههر دوو مانگ، سی مانگ کاو رایهک گش رۆژی پهنج جار بیته لات، به سهرکزی و له بن لیوان قسه بکات. بهلام نه زانی چی ئەوی و چی له جه نابت گهره که. تو چی نهکه ی؟ چی نه دهیتی؟ جا نه خوازه ئەگهر بۆشت پروون بیتهوه که ئەم کابرا پروو قایمه، به بی ئەوه ی بزانی چی لیت گهره که، لیتی بۆته خو، رۆژی پینج جار یه خهت بگری و به چهنه - چهنی خۆرای گیژت بکا، چیت به سهه دی؟ تووهره نابی؟ له پیستی خۆت ناچییه ده ری؟ ئەگهر به پالنه په ستۆدان ده ری نهکه ی لانی کهم جوینی پی دهده ی. خودای مهزن، خودای بهرز و به دهسه لات که ههر له خۆشتم بیستوه ئیژی له تهحمهق تووهریه، لهو نهزان و گیلۆکهیه که نازانی چی گهره که و هه موو دهم به ریبنگی دهگری، ده بی چی بکا؟ چون ههر له یه کهم

ړکاتدا - پښت به ړو وگه - به شه قېک هه لېنادیرې و نایهاو پته ناو هم دنیای
 سیږه موه که وه چوارې له بهر دهستی نیستعماری ړوژه لاتی و ړوژاودا بار
 بکیشی و ډرک بخوا و سواس بؤ خوی له ده مدا بې و به ته ما بې له پاش
 مردن نیشی باشه! ته گهر نیستا سه رزه مینی جه حنده مه و له سه ریه تی به دیلی
 و ژیردهستی و پهستی و دووره ههستی گوزهران کا و خوی بیته بووله هب و ژنی
 دارکیشی دۆزه بې، له پاش مه رگی له سایه ی ټو نوږانه وه - که ماناشی نه
 ته زانین - دای ده کهنه ناو به ههشت و له ویش له وهر سیوهریه!

باوه گیان!

تو هره وه کوو گای کولوبیر، له وه تا بیرت بر دوه به دهوری خوتا سووړ
 نه خوی، ناشزانی بؤ دبی و بؤ ده ړوی. خوت کز ده که ی قروپ بې هه ست و چریه،
 له کوژبنیک کروشمه ته. چاو ده گلوفی تاته رایې لی پیدا که ی؛ گوايه ده گری!
 له خواردن و خواردنه وهی خوش به پاریزی. هم نه دوینی و له سووچ کروشمه
 کرده و کهم خواردنه و نه خواردنه، ناو ناوه سو فیگه ریه تی.

وا ده شبینی ړوژه لاتی و ړوژاوايي کافری خاوه ده ست لآت، وه ک گورگی هار
 ده میان ناو هته نیسلام و ناویان ناوین دنیای سیهم. کال و کولیومان ده پینن؛
 پیشه مان داده کرمینن؛ خریکن له بنه مان دینن. که چی تو ی سو فی ممبره ک
 هر مته قیشت لی نایه. له سهر مه زلوم نایه یته جوار. چون لات وایه ده نگ
 نه کردن یاخو شوکرانه بژاردن له سهر ټو نه حواله تاله، به رانبر به ره زای خواجه؟
 ټوه کام خواجه فهرموویه: ته گهر زوریشان لی کریا و ده ده نگ مه یه؟!

باوه گیان! تو بت په رستی

تو پیاوړکی ده ست و دل و داوین پاکي؛ زور نوږ ده که ی. به گفتی خوت
 خوی خوتی تیدا ده دوینی. ټو خواجه ش که ده یه رستی - وه که له جه نایتم
 بیستوه - له عاسمانه. ده سا من لام وایه ټیوه (توش و دایکم) گیره تان له

دهشته بیلله و هیشتا دهخوتان نه گه یون. ته گهر تۆزیک به سهرنجدان له خوتان و دهوروبه رتان بکۆلنسه وه، تیده گهن که نویژه کانتان بۆ بتانه. بتیش زۆرن: سهرمایه دارى هه ژارخۆر، پاشا و خونکاری خاوه ن زۆر، مه لا و شیخی عبا له بهر و شال به سهر و زۆرى وای له راده به دهر. تۆ له سهرته ملت بۆ هه موویان کز کهى. ناشی هیچ کامیان عاجز کهى. هه رکامیکیان لیّت برهنجین، دنیا و قیامه ته که ت ده چی.

بتی پيشو له بهردى رهق ده تاشران و بى زاد و تیشو ده مان و دهم و ددانیشیان نه بوو. به لām به ته کانى ئیستا وه ک خومانن؛ زوان زانن. بهرگ و پۆشاکیان گهر که. خانوویان دهوئ بۆ ستار. خواردنیان دهوئ به ته غار. هه وهسیان ههس، ژنیان دهوئ. زیڕ و جه واهیریان دهوئ. هه رچی ئاره زووئ نه وسنه، گهر که دهستیان بکه وئ.

- له کى؟ له تۆی بهسته زمانى به ئیمانى دڵ ساویلکه که لات وایه ئه مانه گزیری خودان له سهر زهوى. ته گهر دهقورعان بگه ییای دهترانى خوا نه گزیر و نه وهزیر و نه باجه ستینیکى هه یه.

رۆژوه کانتان:

مانگیك ره بهق، تۆش و دایکم پۆژوو ده گرن. له بولیلله ی به یانه وه هه تا تهنگى نویژی شیوان هیچ ناخۆن و ناخۆنه وه. له تینوان لیوتان ده مژن و له برسان ههر وهخته بمرن. به لām هیشتا حالى نه بوون ئه وه خواردنه بۆ چیه؟ ههر ئه وهنده ی لیده زانن ده مى ژهمى قاوه لتى و شیوتان گۆپاره و هیچی تر نا. له ماوه ی ئهم پۆژوانه دا کام برسى و هه ژارتان تیر کرد؟ زمانتان به چاکه فیر کرد؟ تۆبه تان کرد که ئیتر بى فه پرى نه کهن؟ بهرله رده مه زان چو ده کرد، به رده مه زان ته رکوه نه کرد. به هره ی زگ هه لقرچاندتان ههر هینده بوو مانگیك ده مه تیشو ده کانتان لى هه لوه شا و مانگه که ی تر هاتنه وه سهرده قى پيشو. به لām له سائى ئه و ژهم و دهم گۆرینه تان تووشى نه خو شیش هاتوون و هیندیکیشتان توون

بە توون چوون.

منى بىڭ پۆژوو چى ئەكەم؟ جار-جار سەر لە دوختۆر ئەدەم. ئەگەر گوئى
چەورايى لە لەشتا زۆرە، تەوژمى خويىت بالايە -وەك خۆى رېگەم بۆ دادەنى-
رژىم دەگرم؛ خۆم لە نەخۆشى نايندەم دەپاريزم.

حەجەكەتان

باو! دايە! منيش لەگەلتان هاتمە حەج^{١٥}. باوە حاجى! زۆر باش چام لى
بوو چىت كرد. بە فرۆكەى بۆينگى حەوسەت و حەوت هاتىە مەكە. هەر كە لە
فرگە نيشتەو، دەستت برد لە تەنیشتەو حەجنامەيەكى پەريپوتت -كە
نووسراوى چەند پياوى گەورە و بەناو بوو- لە خورجینەكەت دەرینا و ملت لى نا:
«هەرگا گەيشیتە مەكە و لە سواری وشتەر دابەزیت، لاقى راستت بەر لە
چۆپەت بخە عەرزى!» وشتەر لە كوئى و بۆينگ لە كوئى؟ لە حەجنامەكەتم
روانى؛ لەم پەر تا ئەو پەر پشكنیم؛ گشتى باسى چوونە حەجى چەندین سەدە
لە مەوبەرە و تا ئیستا تاخە پیتیكى نەگۆراو.

لەگەلتا هاتمە مەدینە. توش چووى دەگەل هەزارە زیلەى حاجیاندا بەرامبەر
بە رەوزەى پاکی پیغەمبەرى خوا راویستای. زیارەتنامەى ئێرانیانەت لىك
کردووە و دەستت پیکرد. گشتى باسى پەرستنى كەسانىك بوو كە هەر
نەشتزانیو كین؛ بۆچى شیاوى پەرستنن؟ ئەوى لەو زیارەتنامەدا زۆرى سەرنج
را دەكیشا، جوین و نەفرینی بەبار بوو لەو كەسانەى كە حەجەكانى دیکە

١. پار لە مەدینەى پیرۆزدا وتارم دا كە من لە جىاتى ئەوانەى كە لیڕەن و مالى
كەبەش تەواف دەكەن قسە ناكەم. خۆم بە ناخوندی پيشەنگى مل بە زەنگى كاروانى
حەج نازانم. لەو بابەتە حاجیانەش نیم كە ئیو بە بیرتاندا دى. بۆیە هاتوم لە
لایەن چینی تازەو، ئەو چینیەى نە بە مەدینە نە بە حەج و نوێژ و پۆژوو، نە بە
پیغەمبەر و قورعان، نە بە برايم نە بە سمایل پروای ماو، بتاندوینم و لیئتان پرسم؛ بۆ
هاتوون لیڕە كۆو بوون؟ بەهرەتان چ دەس دەكەوئ؟

زۆریان له لا مېمارهك بوون. ئەو حاجیانەش خۆیان بە ئیسلام دەزانى و دەگەل
تۆدا ھاتبوونە ئەم شوینە پاكە.

وەختى نوێۆ ھات. دهنكى بانگى موحمەدى لە مزگەوتى پېغەمبەر دهنكى
دایه وه. كۆماى ھەجەج لووزەوى بەست: كاسبكار، بېكار، كاربەدەست، دارا و
نەدار و پرووت و كۆك، رەش و سپى و زەرد و سوور و كەو و بۆر و عەرب و
تورك و تەتار و ھىندى و پاكستانى و چىنى و ئەندونىزى و فېلېپىنى و
سەنىگالى و زەنگبارى و ئەفغانى و مىسرى و سوودانى و ھەزاران خەلكى
شوپىنى تر، رژانە ناو مزگەوتەو و بە بانگى «الله اكبر» پزىيان بەست و ئەتوت
مزگەوت دەربايە و لە ئيماندار شەپۆل دەدات.

لەو كاتەدا مەن خەيالىم دابوو سەر تۆ. دەمگوت ئىستا باوھە حاجيم - كە لە
ئيرانا ھاتوو و لە ئيماندا خۆى بە سەرتۆپى ئىسلامى دنيا دەزانى - بىلالى
ھەبەشى رەشى دهنگخووش و دەورانى خووش و نورانى پېغەمبەرى خوا و يارانى
كەوتۆتە بىر و دللى گەرم داھاتوو و حاللى جەزبەى لېھاتوو و دللى بەم حالاتە
خووشە. كەچى لە نەكاو دىتمى وەك جنۆكەى ناوى خوداى بەرگووى كەوئى خۆت و
چەند ھاومەزەبىكت بە پەلەپەل كەوش بە دەست و زاقاتان بەست. گازى لە يەكتر
دەكەن و بەسەر خەلكىدا باز دەدەن. پزى جەماعەت بر دەدەن و دەردەپەرن.

لېت دەپرسم: باوھ چ بوو؟ چى قەوماوھ؟ بەرەو كوئى وا تەنگەتاوى؟ بۆ لە
مزگەوت نامىنى و پراى ئەم گشت موسولمانە ريز بېستى و نوێۆ دابەستى؟
ئىژى: لاچۆ! ئىمەى شىعە دەگەل ئەمانە نوێۆ ناكەين. ئەبى لەم مزگەوتە
پاكەين. جەماعەت دەگەل ئەوانەى لەگەلمانا ھاومەزەب نىن ناپەوايە. ئىمەى
شىعە پېشنوێژى خۆمان جايە. ئەشى بچىنەو و ئوتيل بۆ نوێۆ كردن.

گويم لىيە موسولمانى تر كە ئەتانىنن وا دەكەن، كەوش بەدەست لە دەست
جەماعەت رادەكەن، بزەيان دىتە سەر لىوان و لە نىوان خۆياندا پىكەو و باس و
خواسيانە: ئەمانە ئەگەر ئىسلامن، بۆ لە مزگەوتى پېغەمبەر دەسلەمنەو؟
نەخىر وا ديارە ھەر بۆيە ھاتوونە ھەج تۆى دووبەرەكى بچىنن؛ بە ئاشكرا لە

پرووی موسولمانانى دیکەدا جینیوی پیس بە خیزانی پیغمبەر و یارانی هاوکاری بدەن.

باوە حاجی! ئەو شیرینکاریە تۆ ئەیکەى هەر بە کارى ئیستعماری پۆژاوا دیت؛ کە هەل بۆ خۆی برەخسینی و خۆتان لى پکا بە گوێرەکەى سامیری و تیکتان بەردا و قورپی دنیاتان وەسەردا. پیتان بلی؛ سوننى مەزەب ناسی و سەر بە عومەرن و دژ بە وەچەى پیغمبەرن. با سوننى مەزەبیش بیژی؛ ئەم رافزیه شیعیانە عەلى بە خودا دەزانن. لایان وایە قورعان دەسکاری کراوە و باسى خۆشەویستی عەلى لى دزراوە. لاشیان وایە کتیبى «مفاتیح الجنان» (کلیلەکانى بەهەشت)، بیلاتەژبى بە قەدەر قورعان پیرۆزە. ئەم حاجیانە بۆ تەوافى مالى کابە نەهاتگن؛ هاتوون لە دەوری مەرقەدى ئیمامەکان بوخڵینەووە.

باوە!

لە تەوفا چاوم لى بوو هەردووک شانى دایە حاجیت توند گرتبوو بەرانبەر بە مالى کابە، هەر راستە و پاستەت پى دەکرد؛ نەوەکا خودای نەخواستە بە قەدەر موو شانى خوار بى و تاعەتەکەى لى خەسار بى. دەلێى بۆمبا تەقاندنە ئەگەر سەرەسیمیک لار بى، یان ناتەقى، یان تەقینەرەکەى دەکوژى! کەچی هەر خۆشت دەتفەرموو: پیغمبەر بە سواری وشتەر حەجى دەکرد.

باوى بەرپۆز!

بەداخەووە هەموو ژینت بەم روالەتپەرستیه لە دەس خو دا. وەك کەرستەى ماشین دەچی دەبەر دەستی وەستاکیدا؛ هەر چوویت و پرسیت: چۆن بکەم؟ قەت نەتپرسی بۆ وا بکەم؟

تۆ لە لایەك هیندە موسولمانى چاکى کە ناتەوێ گۆشەى شانى خۆت و ژنت بە قەد موویەك لە بەرانبەر کابە لابی؛ کەچی هەر تۆى موسولمانى وا بە ئیمان کە پیت ئەلین: وا جوولەکە لە فەلەستین موسولمان قەتلوعام دەکەن، مال

به سهر ژن و منالدا ده ته قینن، ههر وه نازانی می شول هس به بن گویتا تی په ریوه. شانی بو هه لده ته کیښی و به بول هوه ته در کیښی: نا به من چی! جا کی ده لئی عه ره به کانی له له سستین - که هه موویان مه زه ب سونین - له جو له که خراپ تر نین؟ هه ی ده سستی جو له که خو ش بی؛ دها بول ه ی نیمام حوسیښی شه هیدیان لی بستین. گوړی گیانیان. نه وانه له وه عه ره بانه که فیلمی بی عه ده بانه دروست نه کهن؛ ټاپرووی ئیسلامیان بردو وه. با شیع ه بان تا بو یان به ته نگه وه بام!

حاجیه که له و حاجیانه ی ئیران ده یگوت: به تانییه کم گوم کړد بوو. هه رچی گه رام نه مدو زیه وه. چوم له بازاری عه ره فات به تانییه کی ترم کړی. چونکه ده لئین رپوایه ته: بی په توو بجیه عه ره فات خیری نییه. له بازار ده گه رامه وه. په تووه کی خو م به حاجیه کی ئیرانی دیت؛ ناسیمه وه. دیار بوو لی دزیووم. به لام چونکه ناشی له حج مالی ته قه ل درووت پی بی، په راو یزه چنراوه که ی له په توو هه لوه شان دبوو. واتا بهر شهرعی خستبوو تا دزینه که ی حه لال بی! ده سا وهره و به و کاره سهیر و سه مه ره پی مه که نه. له حج، له ئی حرام به ستنا که گویا خه زای گه وره یه و حه شر و نه شر و قیامه تمان بیر ده خاته وه، تو ی مام حاجی په توو بدزی و بو نه وه ی بو ئی حرام بشی، ته قه لی لی هه لوه شین و به خه یال ودهر شهرعی خه ی!

ره نگه بیژن: جا نه وه حاجیه کیش دز بوو، گونا ه ی حاجی تر چیه؟ ده ی بو نه مه ی تر ده لئین چی؟

له نیوان سه فا و مه روادا بو خو م دیتم جوو ټیک حاجی له حاجیه کانی ئیرانی له و جه نگه دا که به گورگه لو قه کړدن ده چونه ری و ته و او ته نگه نه فه س ببوون، یه کیان بانگی له وی تر کړد: نا های حاجیا غا! گو ی بگره. نه م پوژانه شتی کم بو در که و تووه زوړ گرینگه. حاجی گو یگر به هه ناسه سواری ده لی:

- ناده ی کامه؟

- نه م سونیا نه که دینه حج وه که خو مان نین هیچیان ته وافی ژن ناکه ن. خو یشته ده زانی ههر که سی که له م ته و افه خو ببو ی ری، حه لالی لی حه رام ده بی. جا

بەو پێیە ئەم سونبانه که باوک و دایکی هیچ کامیان لەم تەوافە بەشدار نەبوو، بۆ خۆت بزانە چی ئەلێم...

- ئاری ئاری. هەر ئافەرم بۆ ئەو عەقل و کەمالەتەت. واتا دەرەوی بفرموی ئەمانە هەموویان: ئاوا... هاها!

هەر ئەو پۆژە لە نێوان سەفا و مەرودا، دەگەڵ بئیشکێکی چازان بوومە هاوێ. دوکتور دەپگوت من لەمەوبەر لام وا نەبوو ئایینداری، بە تاییەتی زیارەتی حەج، تا ئەوەندە دلبزوی و گیانپەرودەر. ژيانى بۆ دراو ماندوو بوون لەبەر چاوی پیاو دەبێژی و لە تەماح و چاچنۆکی و ئارەزووی جانە وەرانه پزگار دەبێ.

کاکى دوکتور زیارەتنامەیه‌کى پى بوو، هەر تاوناتاو هیندیکى لى دەخویندەوه و بۆ هەموو رست و وشەیه‌ک مانای ورد و جوانی تازه‌ی دەدزیه‌وه و هەر لە پەستاش بە دڵگەرمی بەه به‌ه و ئافەرینى بوو. کەچی لەپەر لە خویندەنەوه‌ی زیارەتنامەدا گریی کرد و بە سەرسامیه‌وه لى پرسیم: شتی‌ک لی‌رەدا نووسراوه من لە ماناکەى تى‌ناگەم. تۆ پیم بلی!

کتیب دەلی: لەسەر پێپیلکەى چوارەمین وچان بدە و ئەم دوعایە -کە لەم پەرەدا نووسراوه- بخوینە؛ پوولت زۆر دەبێ! ئەمە چییە؟ سەرم گێژ بوو من لە جوابی ئەم پرسیارەدا بلیم چی؟ بابایەکی وا رۆشنییر و زانا و ژیر بۆ یەکەمجار ئایینداری بیته بیر و دلی بۆ حەج بکۆرکینى و لە مالى دنیا واز بینى و لای وایی حەج، دلی گەماری دنیاوار بە جارى مشتومال دەکا و لە خشتوخالى زەمینی بەتال دەکا. گیانفیدا بوونی سمایل، رۆڵەبەخشینى برايم لە رای خوادا، وهبیر مرۆ دینیتەوه. نومایشتى حەشر و نەشر و زیندوو بوونەوه‌ی شان دەدا. کەچی لەپەر تووشى شتى ئەوەندە نامەردانە بى کە کابرایەکی بى‌شەرمى پارەپرەستی ناپرسەن خستووێه‌ته ناو کتیبى حەجنامەوه. ئای لەم نەنگ و ئابروو چوونە. بە راستی زۆر شەرمەزار بووم؛ دەمم بوو بە تەلەى تەقیو. ویستم پینەى پێدا بگرم، گوتم: دوکتور گوی مەدری. ئەو وشە تورەهاتانە بۆ دەسپێنى

حه جاجان کتیبفرۆشانى مه که دهیخه نه ناو کتیبانه وه. مامۆستا زاناکانى دین هه رگیز به مانه پازى نین. دوکتور به زه ده خه نه وه زیاره تنامه ی پیکه وه ناو پشتى به رگه که ی نیشاندام. ناوی پیاویکی زۆر گه وه و به ناوبانگ و جی تهقلیدی زۆربه ی زۆری شیعه ی ئیرانی پیوه بوو. گوتی ته مجار چی ته فهرمووی؟ سه رسام دامام. ئاره قه ی رهش و شینم کرد. هه ره هیندهم له دهس هات راکه م و به جیی بیلم.

من نالیم پاره خراپه. به لام هه ی به ده م خواخواز و به دل شیته و هاری پاره! نه وه کاره؟ تۆ له جیاتى نه وه ی هۆشت له م شوینه م مباره که دا له سه ره خودا و پیغه مبه ره و مه رگ و زیندوو بوونه وه بی، بیرت له سه ره لی ره گیر بی و نه ویش له کو؟ له سه ره پی پیلکه ی چواره می سه فا و مه روه؟ گوايه له وئ پوول دهباری؟ دهک داوه شیئی!

مام ناخوندی موشته هید و پی شه نگی گه! به شه رفته - ته گه ره ته - سویندت ده ده م نه و پوول و ماله ی خۆت هه ته له کویت هی نا؟ په ره وانت نه یاندا یه؟ ده ست بۆ پان نه کرد نه وه؟ سوالت نه کرد؟ هه ره ساله و سال هاتیه هه ج و چوو ته سه ره پله ی چواره می سه فا و مه روا و دۆعات خویند و له عاسمانه وه بۆت باری و به خورجینی پر زی ره وه به ره و ئیران هاتیه وه و تا سالی تر له خزمهت دایه خانمدا گوزه راندت.

من ده زانم پوولت زۆره. تۆش ده زانی له پلیکانی سه فا و مه روا ت نه هانیوه. له و کیوه سه که لی نادهن. من ده زانم؛ تۆش ده زانی. نه و پوولانه ت له دالانی ناوه دانی خانووی به رزی له سه ره ته رزی ئیتالیایی و ته مریکایی ده سه که وتوه.

مامۆستا گیان! تۆ ده چی بۆ به سته زمانی هیج نه زانی ساویلکۆکه به رنامه ی هه ج له رووی کتیبی هه زار سال له مه وه به ره وه نه نووسیت. هیج بیرت بۆ ته وهش ناچی تۆز کالێک ده سکاری بکه ی و ده گه ل رۆژگار چه رخی بده ی.

ئیسته حاجی به سواری فرۆکه ی بۆینگ ده چنه هه جی. تۆ هه ره باسی سواربوونی و شتر ده نووسیت. به ره که تی راسته بازاری هه تاران ناخۆ چیه؟ پله ی

چوارەم لە نێوان سەفا و مەرۆایە بۆچی خەزینەی تێدایە؟
 تۆ ئەنوسی: ئەگەر لە ژێر لووسی کابە ئەم تووکە ی کە من نووسیمە دژی
 دوژمنت بخوین، خودا دەیکاتە قالدۆنچە! ئەگەر هەزار نەخۆشی و لەش
 بەباریت بێ، ئەم دۆعایە ی من بخوینە، هیچ خەش لە لەشتا نامیتێ!
 کابرای ساویلکە ی برواکار لای وایە ئەم نووسراوە ی تۆ لە سەرچاوە ی
 قورعەنەو هەلگیراوە و برۆای پێیە و دۆعاکانت دەکار دەکا. لە ئەنجامدا گەر
 کار نەکا و دوژمن نەکرا بە قالدۆنچە و باری لەشی گرانتر بوو، ئەگەر لەسەر
 پەلە ی چواری سەفا و مەرۆا پوول و پارە ی بۆ نەباری، چی بەسەر دێ؟
 لێم پروونە کابرا هەرچەندی گێژ و هور و ساویلکەش بێ، برۆای بە وێرد و
 قورعان و دووکانە کە ی تۆش نامیتێ.

باوی بەرێژ!

قسە کانت لەمەر دینەو هە یەک ناگرن. جارێک ئێژی: سامانی دنیا هیچ نییە؛
 هەژاری نیعمەتی خوا یە. ئێژی پێغەمبەر فەرموویە: شانازیم بە هەژاریمە.
 کەچی جارێ تر ئەفەرمووی: پیاو بچیتە زیارەتی فلانە ئیمام، فیسارە
 ئیمامزادە، دەس دەشوباکیان وەریتێ، ئەسرینان زۆر هەلۆەریتێ، فلانە دۆعاش
 بخوین، خوا پارە ی فرە ی ئەداتێ. من دەزانم تۆش دەزانی پوول بە گریان و بە
 زیارەت پەیدا نابێ. بەلام سەیرە کە لەمەدا زەق - زەق دیوتە هەموو دارایی
 ولاتت، هەموو کانگای پر لە نەوت و زێر و زیت، بەروبووی پێدەشت و کیتوت،
 لادین دەیبەن و دەنگ ناکە ی!

بە عەزەرت و ئاواتەو هە ی لەو سامانە ی لێتی دەدزن هەزار یەکیکت بدەن؛
 ناشت دەنێ. خۆت پرووت و ڕەجال و بەتال و پەریشان حال، چاری ناچار بە وێرد و
 دۆعا و نوشتەو هە فوو لە دەورە ی خۆکردن و نووکەنووک و گریانەو هە خەریک
 دەکە ی؛ تف قووت دەدە ی؛ دلخۆشی خۆت دەدە یەو؛ ئاھ چی لی بکەم؟ با دنیا
 جەژنی کافر بێ. کافر وەک دال و قالدۆن. لە کەلاکی بۆکەنی دنیا هالۆن. با

بیخۆن خۆ له دواى مردن له بهههشت و هۆرى و شیر و ههنگوینی پالایى بهشى موسولمان بى بهشن؛ بهخت پرهشن. تهوسا گزوفتيان ته دهين.

من تى ناگه چۆن دوو دژ لىك كۆوه دهكهى. له لایه پهسنى ههژارى و ههناسه ساردیم بۆ تهدهى. له لایه كیش به گریان و پارانهوه داواى پوول له خودا دهكهى. كامیان باشه؟ ههژارى یان پاره‌دارى؟ ته‌گهر ده‌لێنى پاره باشه، پاره‌ى كانگای ولاته‌كهى خۆت باشتیره وهرى گرى، یان تهو پووله‌ى له سه‌فا و مه‌روا ده‌بارى؟ بمبوره ته‌گهر پیت بیژم؛ گێژى و تاكات له خۆت نییه.

ده‌ى من كه لات لامه‌زه‌بم چیم پى باشه؟

به بروای من ئیمه‌ى موسولمانى هه‌ژار كه نامۆى خودانه‌ناسى داگیرکاری بى به‌زه‌بى ولاتى لى داگیر کردوین، گشمان یه‌كترى بگراین و ده‌س له ده‌س و قه‌وه‌ت له خوا، ده‌گزی راجین و داياچین و له ولاتى خۆمانى ده‌ركه‌ین و ئازاد بژین و به ئازادى سامان و بژیو په‌یدا كه‌ین. بۆ داگیركه‌ر ده‌ركردنیش گه‌ره‌كه‌ كه‌رسته‌مان بى. بۆ په‌یدا بوونى كه‌رسته‌ش ته‌بى ده‌رسى زۆر بخوێنین. هونه‌رمه‌ند و پیشه‌ساز بین. ته‌وى داگیركه‌ر ده‌یزانى خۆمان فی‌ر كه‌ین تا بتوانین ده‌رۆستیان بیین.

هه‌تا ئیمه‌ ده‌سمایه‌مان ته‌نیا پارانه‌وه و گریان له‌به‌ر گۆڤى ئیمامان بى، هه‌ر ژیرچه‌پۆكه و یه‌خسیری ته‌و زۆدارانه ده‌مێنین كه له خۆمان زاناتر و وریاترن.

كه‌ربه‌لا

باوه! تۆ چیرۆكىكت هه‌س، باسى حوسین و كه‌ربه‌لا. دايم و ده‌ره‌م به‌ سال، به‌ مانگ، به‌ شه‌و، به‌ رۆژ، كر‌دووته به‌ بنیشته‌ خۆشكه و ده‌يجوویه‌وه. ده‌گه‌ل چیرۆك گوتنه‌كه‌شا به‌ كو‌ل ده‌گرى و ده‌بارینى. من ته‌و چیرۆكه‌ نا‌زانم چۆنه، چونكه‌ خۆیشت هه‌یج له‌و باره‌وه نا‌زانى تا بۆمانى شى كه‌یه‌وه.

لێت ته‌پرسم: حوسین كى بوو؟ بۆچى كوژرا؟

تۆ دەفەر مووی: نەوێ پیڤە مەبەری خوا بوو، گیانی خۆی کردە قوربانی لە پیناو موسولماناندا.

- قوربانی دانی گیان چییە؟

- لە کەربەلا خۆی دایە کوشت تا لە رۆژی قیامەتدا تەکاکاری ئۆمەتی باپیرەیی خۆی بێ.

دەیسایا باوە ئەم جواوە تەواوە لە وێنەی وەرانی فەلەکانی خاچەپرستە لە سەر لەداردانی مەسیح. ئەویش دەلێن: بابە دەم سیوی دزیبوو، لە سەر دزیەتیە کە ی گراو لە بەهەشتی خوا دەرکرا و دەرگای بەهەشت لە خۆی و زارۆڵەکانی گالە درا و بریار درا ئیتەر نە ئادەمی سیودز نە بیچوولە و نەوێ کانی ئەو سیودزە - نە بە ئاشکرا نە بە دزی - تازە نایە نەوێ بەهەشت؛ مەگین قوربانی وا بەدەن کە خۆی گەورە لە بارتەقایی سیوی بەهەشتی بزانی و دایانکاتەوێ ناو بەهەشت. مەسیح بوو بە قوربانییە و خۆی بە جوولەکان بە کوشت دا و تاوانی سیو دزیە کە ی باوە گەورەیی بە خۆینی خۆی بژاردەوێ.

ئەگەر ئەم فەرموودەت راست بێ و ئیمام حوسینییش وەک مەسیح لە پیتی بەخشینی گوناھی موسولمانان خۆی کردی بێتە قوربانی، ئیتەر یەزید و یارانێ خەتابار نیین. بە قسەیی تۆدا جەنگی حوسین دەگەڵ یەزید بۆیە نەبووێ کە زوڵمی زالم نەمینی و بەرەیی زۆر لێکراوی هەژار لە ژێر دەستی خونکاری لاسار و کافر رزگار بکا و دادی بیچاران بستی. حوسین بۆیە خۆی دایە کوشت کە ئیمە بۆ گوناھ کردن بێ لە مەپەر بین؛ هەرچی کاری پیسە بیکەین. بەلام لە دەیی مەحەرەمدا بۆی بگرین و لە خۆمان دەین. ئەویش لە رۆژی قیامەتدا ئۆبالممان وەستۆ بگرێ و لە سزای خوا رزگارمان کات. ئیتەر باسی دنیا و منیا نییە. پوختەیی باسە کە وای لێ دێ: هەر کەس موسولمانی باشە و پەیرەوی ئیمام حوسینە، هەمووی حەوالەیی پاش مەرگە و پاداش لەو دنیا وەرەدەگرێ و کاری بەم دنیا یە نییە!

بە راستی ئەم فەرماشتەت بۆ ئەوانەیی دنیاخوڕن و خاوەن زۆرن و هەژاران

ده کړوسیننه وه، چاکترین دلخوښکهره یه و بؤ لاواز و لانهواز و لیقه و ماوان، به هیژترین ته زینه ری میښک و دله.

باوکی بهرېز!

من دهمه وئ له دنیا دا قاره مانئ وا هه لکه وئ ده هانام بی؛ دهستم بگری. زولئمی زورداری به دکارم له سهر لبا و مافم نه خورئ. هانم بدا له پښگه ی نازاد بونمدا به کژ داگیرکهردا بچم. بؤ پارېزگاری له ناموس، له ټاپرووی گهل، سهنگر بگرم و بؤی بمرم. وام ده زانی حوسین شه قاره مانه بوو که بؤ دیفاع له مافی چینی به شخړواو بهرنګاری یه زید بووه و له پای رزګاری هه ژاران شه هید کړا؛ کاره کیم زور به دل بوو. که چی وا تازه تیده گم که هیچ کاری به سهر کاری هه ژارانی بی په نا و بی ناوانی چهوسینراوی بی تاوانی ده ورانی شه مه وی نه بووه. شه جهنگ و خویه کوشته دانه ی هره بویه بوو له مه حشهره تا بؤ شه وانه بکا که محه ردهم بؤی گریان. ده یسا پیم بیژه کهره لا - جگه له قازانچ و بهره ی بؤ مام مه لا - کام دهردی من درمان ده کا؟

باوه! وه بیرت دئ جارئ له باره ی شه مه به سته وه عه رزم کردی کهره لا چؤن بؤ مه مانان - که له م رږژګاره دا ده ژین و سه ده زاران گری و گولئ نابووری و کومه لایه تیمان تووش هاتوه - بی بههره یه، تۆ له وهرامی شه قسم کتیبیکت پی نیشاندام، فهرموت؛ شه مه بخوینه وه تا ته و او ده مکوت بکا. کتیبه کم له تۆ وهرگرت. ناوی ثایه توللایه کی به ناویانگی له پشت بهرګه که نووسرابوو؛ که له شاری پیروزی قوم داده نیشتی و شه م کتیبه ی دهرباره ی خوینی حوسین و کاره ساتی شه ری کهره لا داناوه.

پیشه کیه کی بؤ نووسیوه به خوی هه لده لئ و خویمان وا پی دناسینئ که له زانستی ثابینی و نابووریشدا پسپوری هه ره گه وره یه.

له شوینیکي شه کتیبه دا نووسراوه: راپه رینی تیمام حوسین دژ یه زید، بؤ هه موو خه لکی سه رزه مین و به تاییه تی بؤ موسولمانانی ټیران خیر و خوشی و

خەنی بوونە. ئەم خەنی بوونەش دوو جۆرە: یەکە میان گەشە ی دەروونە و دوو هە میان هۆی پوڵدار بوونە:

١- گەشە ی دەروونی یەکە چۆنە؟ ئەگەر ئیستا کۆمەڵێک لە تۆژەرە و ژمارگە ی زۆر کارامە تێکرا بێن و سیایی ناوی ئەو هەموو ژن و پیاوانە، ئەو هەموو بێر و لاوانە، ئەو هەموو جووتە چاوانە کە لە پرسە ی تیمام حوسیندا گریان و لە سۆنگە ی ئەو گریانە و لە لای خواوە بەخشاوان و بۆ بەهەشت بەرپێ کران بگرنەو، بە بێ گومان لە میلیۆن و چی-چی لۆنیش تی دەپەرێ و هیشتا نیوەشی نانوسرێ.

٢- لە بارە ی نابوو ریشەو: هیندە بە بەهرە و گرینگە کە ئەشی لە بەرانبەرە ریا لۆرت و خاوەن سەرما یەکان، پسپۆرانی زانستی مال بە مالدان و سارد و سەودا و بازرگانی لە جیهاندا کړنۆش بەرن و بزائن دەستەوستانن.

من کە تا ئێرەم خویندەو، تەزویکی ساردم پێدا هات. یاخا خێر بێ. ئە ی بۆ منێک کە زۆر شتم لەم بارە وە خویندۆتەو تێنە گیوم کە بەهرە ی نابووری گریان بۆ حوسین و قازانجی چوونی کەرە لا لە چیدا یە و چۆنە و چەندە؟ وا دیارە من نازیرە کم. ئەو مامۆستا بلیمەتە ی ئەم کتێبە ی بۆ نووسیوین، لە زیرەکی و لیها تووبی شتی وای دۆزیو تەو کە بە بیری ئیمە ی سادە و تێنە گیشتوودا نایە.

مامۆستای زانا ئەم باسە ی شی کردۆتەو و فەرموویە: سەرنج بدەن! هەموو سالیێک ئەو هەموو خەلکی ئێرانە ی موسولمانە لە سەبزەوارە و بگرە تا قەزوین و دەورووبەری لە گوناباد و کاشان و یەزد و سمنان و کوردکۆی و موحەمەدئاباد و گش لا، لە سەرانسەری ئێرندا، گشتی دەچیتە کەرە لا بۆ زیارەتی تیمام حوسین؛ دروودی خودای لەسەر بێ.

هەریەک لەو زیارەتکەرانی بۆ باروینە ی سەفەریان، بۆ تۆشە ی را، کەلوپەل دەگەڵ خۆ دەبەن. لە کاتی گەرانە وەدا چیا ی پێ هەبێ دەیفروشن. ئەوسا بۆ دیاری و متفەرک و یادگاری، شت لە کەرە لا دەکرن و دەیهێننەو. ئەم کړین و

فرۆشتنه و مال به مالّه و که لویهل پیک گۆرینه وه، هه موو سالیك شه وهنده بازارى ئییران وه بره وه خا و هیینه قازانجى ئابوورى به ئاپوره دهگهیهنى كه له سه رانسهر دنیا دا هیشتا وینه نه دیتراوه .

ده تاخر چون پینه كه نم؟ ده یاخا نووسهرى گه وه رى سوالكه ر و چه وه رى ناره سه ن! مالت برمى بو كه ریه تیت! شه گه ر بو خۆت گیل و حۆل و مالتویرانى، خه لكى بو به كه ر ده زانى؟ من نالییم میشتك كار بكا؛ به لام هه ر چاوت كویر نه با و ده وروبه رى خۆت دیبا، ده تزانى كه شیركه تىكى زۆر چكۆله ی بازارگانى له ژاپوندا چه ند شه وهنده ی بینه و به رى ئالوگۆرى مال و كالاى تیدا هه یه . ته نه انت هه ر شاره زاییت له شارۆكیكى ئییران با - كه چه ند كالاى ده ره كى ده توینیتسه وه و ته رازووى هاورد ه و برده ی هه تا كوئ ده خوینیتسه وه - شه م فره مایشته قۆزانه ت نه ده فره موو. ته پله ی لبا د به سه رى كى شه كال شرۆلى دیه اتى به جه نابت خه له تاوه و هانت داوه سه فره ی كه ربه لا بكات. شه و پول و پاره ی هه یه تى خه رجى چوون و گه رانه وه ی دا بین ناكا. سوور ده زانى له وانه یه له نیوه ی رینگه په ك بخا و زیاره تى به نه سب نه بى. چارى ناچار په لاسىك، ته شكه به ریه ك، ته خته كوینىك، خو رچینیكى پر له پینه ده لا باره كه ی را ده كا. له كه ربه لا به عاره بیكى پابه تى، وه كوو خۆى رووت و نه گبه تى ده فره شیت و به و چه ند قۆشه و قروشه وه ده چته بازارى كه ربه لا، به رده موور و خۆلى ته یه موم كرن و ته زیبى ره شى گل ده كړئ و ده بكاته دیارى ده ستى خۆى بو هاوسا و ده ر و جیران و كه دخودا و مندا له كانى و بو ئاخوندىش پارچىك قوماشى كړیوه . ئیتیر چیتیر؟

ده ك یاخا له به غیلیانت سو مایى چاوانت دا بى! تو لات وابى شه م سارد و سه ودا یه زۆره و پر قازانجه، له سه رانسهرى جیهاندا هیشتا وینه نه بینراوه! وا بیبره رى تیر و ته سه لى ئییرانىان به سه فره ی كه ربه لاوه به ستراوه .

هیچ به دووریشى نازانم بو دینه وه ی شه م بی ره قوول و ژیرانه ت ئیمام حوسین به منه تبارى خۆت بزانى. پیت وابى ئیمامى شه هید پیویسته سو پاست بكا كه

تۆی بلیمەت و زانا تیگەیشتووی شۆرش و خۆ بە کوشتدانی هەر بۆیە بوو کە تەزییح و بەردەمۆران وە برەو بخا و ئیترانی پێ دەولەمەند بن! ئەگەر ئەو شەهید نەبووبا و ئەگەر یارانی پاکی ئەو لە سەر خاکی کەربەلا خۆینیان نەپژایە، کێ ئەو هەموو بەردەمۆرە و قوڕە زۆرە تەزییحانی دەکردە تەنخوا و سەرمايە ی بازرگانی لە ئیتراندا؟

خوا نەیبەرێ نیو ئەوەندە ی ئەم ئیترانە تەزییحی گل و بەردەمۆر لە سەرانبەری ئەمریکا و ئوروپادا دەس ناکەوێ.

بەلێ، باوکی ئاییندارم!

گەورەترین سوود و بەهرە ی شەهید بوونی ئیمام حوسێن -کە بە راستی رووداوێکی دڵتەزینە و دەبایە سەرمەشق بوايە بۆ خواناسینی بەراست و فیداکاری لە رای هەقدا و سەردۆراندن لە پێگەی مافی پەوادا- لە لای خواوەنی کتیبی نووسراوی موحەتەهیدی قوم، کە بە ناوی «دیفاع لە حوسینی شەهید» ناو نراوە، بۆ بەرهەنگاری یەزید و ئەمانی زوڵم و لاساری بەرهی دەستەلاتدار نەبوو؛ دارژتەنی پڕۆژەییەکی ئابووری پڕ لە سوود و سەرمايە بوو کە بەردەمۆر و تەزییحی گلی کەربەلا بفرۆشرێ و ئیتران پێ ببووژیتەو.

با ئەوەشمان لە بیر نەهێ کە ئەو پیرە مامۆستایە ی خواوەنی ئەم فیکرە بیکرە، هەر لەو کتیبە جوانەیدا وێرایی باسی ئیمام حوسێن و پڕۆژە پرقازانجە کە ی، هەتا زمانی گەراوە و هەتا تەراپی لێ پراوە، جوین و سخیفی نارهوای بە ئەسحابە و موسوڵمانانی تر داو؛ کە لای وا بوو ئەویش هەر بەرژەوێندی ئیمانە.

هەر ئەو کابرا کتیبەنوسە -کە وەک وتمان لە شاری قوم دادەنیشی و ریشیکی پێشتی هەیه و بە قسە ی خۆیدا سەرگەلە ی مامۆستاگانە- دزی لێ تاشکرا بوو؛ چی کردوو؟ هیناویە قسە ی لاتانە ی ئەو نامەرد و چرووکانە ی کە دەربارە ی حوسینیە ی ئیرشاد دەیکەن و دەیانەوێ ئەو شوینە پیرۆزە سووک کەن

-بی دسکاری - به بی شه وه شهرم بیگرئ، به ناوی خوئی خستوویه ته ناو کتیبه کیه وه و خوینده وار وا حالی ده کا که ئەم درۆ و هه لبه ستانهش هی خوئی ته!

دهی من نالیم ئیوه بلین! پیاویکی وا درۆ و بوختان و قسهی پیس له پیاوی درۆزن بدزی و ناوی نامه رده کهی پیشووش وه بن لیچ دا و به دووسهره بیته دز، کی بروا ده کا راست بکا و تیمام حوسینی خوش بوئ و دزی وا چون رای ده که وی باسی تیمام حوسین بکا؟

باوه! دایه!

ئه گهر ئیوه لاتان وایه ئەم چند که سه ناکه سانهی درۆ هه لبه ست و بوختان کهر نابن به به لگه ی شوو ره یی بو ئاییندارانی دیکه و ده لئین چه م بی چه قه ل نابئ و ئەم باب ته کتیب نووسه زمان لووسه ش چه قه لئ چه می ئیسلامن؛ پیتان وایه کتیبی زۆر باشتتر هیه که پیاوه به ناویانگه کان نووسیویانه و هه رچی فه رموویانه راسته و گه ره ک شه وان بخوینمه وه، خاسه؛ به لام با بزانیسن شه که سه ی له دانشگا خویندوویه سی؛ بزیشکه یان ئەندازیاره یان ده رسیته ی زانکویه و له نابووری و کیمیا سه ری ده رده چی؛ به درێژایی ته مه نی خوئی هه ر کتیبی رۆشن بیرانی بیدینی خویندۆ ته وه؛ شاره زایی له سه ر وێژهر و وێژه وانی ئوروپایی ناموسولمان ده برپیتته وه؛ ئیستا شه گه ر دلئ بو ئیمان لی بدا و بمانه وی کتیبی خۆمان وه خوینی، چۆنی ئامۆژگاری بکه ین که کتیه کتیب زۆر باشه و له کامه یان به هره به ری؟ نازانم تو چی ته فه رموی؟ به لام من خۆم له م وه رامه داده میئنم. بوچی؟ چون ده بینم بو نمونه فلان کتیب زۆر زه لامه؛ ناوی پیاوی زۆر زلیشی له سه ر به رگه کهی نووسراوه. به چه ندین نازناوی ره نگین ده وری ناوه کهی دراوه. هه ر خاوه نی ئەم کتیبه به ناویانگه له سه ر مینبه ر ئامۆژگاری نه خوینده واری گه ل ده کا؛ ئایینداران ده گریه نی؛ گه وره و گچکه خوشیان ده وی. چه ند ئاخوندی زانا و دانش په راوێزیان بو شه و کتیبه نووسیوه و فه رموویانه:

هەرچی فەرموویە پەسندە و تەواو بەر ئیسلام دەکەوێ. کەسێک سەری لە مانای قورعان دەرنەچێ، چۆن دەزانێ کە هەرچی لەم کتێبەدا، لە قورعاندا نەنوسراوه؟ هەر هەمان مەلەش فەرموویە بۆ پیاوی پەمەکی ناشی مانای نایەتە بزانێ. واتا ئێمە لەسەرمانە بێ لام و جوم هەرچی لەو کتێبانەدایە بە فەرموودەى خوا و پیغمبەرى بزانیسن و نقە نەکەین!

جاریکیان لە خۆم پرسى: باوه! تۆ کامە کتیبەت زۆر پێ باشە بیخوینمەوه؟ ناوی کتیبەکەت برد و فەرمووت سەرتۆپی هەموو کتیبە تاییینیەکانی ئەمڕۆیە و کەس ناتوانی لە پرووی نووسەرەکیدە بکۆخیت. ئەو هانەدانەت هەلێنام پەیدای کەم و بیخوینمەوه.

سەردێری یەك لە وتارەکان وا نووسرابوو: «پیغمبەر لە سەرەمەرگا چۆن وەسیەتی بۆ عەلى کرد؟» بە خویندەنەوهی ئەم سەردێرە مەجپۆرک و تەزوم پێدا هات؛ لەشم وەسەر ئارەق گەرا. دەبێ پیغمبەری خودا لە لای عەلى -کە ئامۆزا و یاری هەرە بەرپێزی بوو- چى فەرمووبێ؟ لێم پوونە باسی رووداوی داهااتوی چەند هەزار سالی پێ فەرموگە. ئەم وەسیەتە هیندەى شتی پەر لە بەهرە بۆ موسولمانان تێدایە کە مەپرسە. داخوا دەربارەى ئەم دینە و دەربارەى ئەم سەرزەمینە چەند رازی نەپێنى و گرینگ بە ئیمام عەلى گوتراوه کە لە پاش کۆچی پیغمبەر ئەو بیزانی و کەسى تر ئاگای لێ نەبێ.

باوه گیان! ئیستا دەزانم تۆش بە هەڵپەى کە بزانی ئەم وەسیەتەى کە پیغمبەر بە گوێی عەلیدا دەچاند چەند گرینگ بوو؟

دەساوهرە با پێکەوه ئەو کتیبەى کە خۆت فەرمووت گەرەتەترین کتیبى مەزەبیمانە لێک کەینەوه و ئەو مەبەستە کە باسی ئەم وەسیەتەیه پێکەوه بیخوینینەوه و لە سەرسامی رزگار ببین. دەقى نووسراوی ناو کتیب لەو بارەوه بەم جۆرەیه کە لە خوارەوه نووسراوه: «پیغمبەر هەستى کردبوو کە زۆر لە دنیا نامیێ. ویستی وەسیەت بۆ خۆشەویستی خۆی (عەلى) بکا؛ لە دواى کۆچی دواى ئەو عەلى چى بکا؟ حەزى نەدەکرد هیچ کەسێک بەم کەین و بەینە بزانی.

تا رۆژێك هه‌لی بۆ ره‌خسا و دوور له چاوی چاونه‌زێران خۆی گه‌یاند هه‌لی. دوور له ته‌غیار و گوێدی‌ران پیغه‌مبه‌ر وه‌سیه‌ته‌که‌ی کرد فه‌رمووی: عه‌لی! زۆر ده‌می‌که دوو نه‌ینیم له دل‌دایه گه‌ره‌که هه‌ر به تو‌ی بی‌ژم چونکه له تو‌ خاتره‌م که پازی من له لای هیچ که‌س نادرکێتی. ده‌یسا به‌لێنم پێ ده‌ که ته‌م دوو پازه گرینگه به که‌س نا‌لێی. عه‌لی فه‌رمووی: به‌لێن ده‌ده‌م.

من که گه‌یشتمه ته‌و حانده باوه‌ر بکه‌ن هه‌موو له‌شم هاته له‌رزه ده‌بی پیغه‌مبه‌ری ئاخ‌ر زه‌مان له دوا‌روژانی ژینیدا کام دوو پازی زۆر به نرخ‌ی به نامۆزای خۆی فه‌رمووی؟ مامۆستای نووسه‌ری کتێب دوا‌ی ته‌و پێشه‌کیه به سامه، باسی وه‌سیه‌ته‌که ده‌کا و ده‌لێ:

«پیغه‌مبه‌ری خودا فه‌رمووی: من زۆرم نه‌ماوه بم‌رم. لێم پرونه هه‌ر له ماله‌ی تو‌ و له باوه‌شی تو‌شدا ده‌رم. جا هه‌ر کاتێک له کاتی گیانه‌لا‌ومدا سه‌رم وه سه‌ر سنگی تو‌ کرد، زۆر وشیار به! هه‌رکه دیت گیانی پاکم له له‌شم جو‌ی ته‌بیته‌وه، تو‌ هه‌ر له جێ ده‌ست به ده‌مه‌وه بگره و گیانم بۆ خۆت بقۆزه‌وه و ده‌سه‌ر و چاوتی هه‌ل بسوو؛ مه‌هێله له ده‌ستت ده‌رچێ! ته‌مه یه‌کیان. دووه‌مینیان هه‌رکه مردم گوز و گومبه‌ت ده‌ستت به‌رهو سیره‌تمی پێ دابی‌وشه که‌س نه‌بیینی. چونکه هه‌ر که‌س بی‌بیینی سۆمایێ چاوانی دادی و کۆره ده‌بی.»

وه‌سیه‌ت خه‌لاس! تو‌ به خێر و من به سلا‌مه‌ت.

جا ئێستا باوکی به‌رپێزم! هه‌قم پێ ده‌ده‌ی یان ناده‌ی؟ که من له‌و پێ‌بازه‌ت ده‌رچم و به‌رهو شو‌ینێکی‌تر باز ده‌م؟ وه شو‌ین چاره‌نووسم که‌وم و له زانست و خو‌ینده‌واری و هونه‌رمه‌ندی گه‌لانی دنیای پروناکی به‌هه‌ر به‌رم؟

تو پیت خو‌ش بێ و پیت ناخۆش بێ له جیاتێ ته‌و کتێبانه‌ی تو‌ ناوت نا‌ون مه‌زه‌به‌ی، من کتێبه به‌نا‌وبانگه‌کانی دنیا که پرن له نامۆزگاری زۆر به‌نرخ و پیاو به‌رهو پروناکی ده‌به‌ن ده‌خو‌ینمه‌وه. بۆ مه‌تالا: گه‌مه‌ی ئێو ته‌وین و مه‌رگ، شو‌رشی گه‌وره‌ی فه‌رانسه، با دارشکێن وه‌خه‌به‌ر بێ، سه‌ربه‌خۆ بوونی ته‌مه‌ریکا، پێشه‌وتنی پێشه‌سازی ئینگلیسه‌کان، چین له شه‌ردا، شه‌وی ره‌شی کۆیله‌داران،

پینجەمین سالی راپەرین لە جەزایر، چارەڕەشانی سەرزدەوی، بۆ ئەفریقا، ئازاوەی
 شەکر لە کووبا و شتی تەریش ھەڵدەبژێرم و مێشکی خۆمیان پێ دەسپێرم.
 تەمادارم بەم بۆنەو دەگەڵ پیاوێ گەرەکانی پایەبەرزی و فەیلەسووفانی جیھانی
 کۆن و تازە و ھەکوو: رۆمان رۆلان، مالرۆ، ئارن، مۆریس توریز، لوکاج، نەھرۆ،
 فەرھات عەبباس، فلانتز فانۆن و ئەبۆلکەلامی ئازاد و سارتەر و کەسانی تردا
 ئاشنا بۆم. پەند و ئامۆژگاریەکانیان بکەمە پێبەری خۆم و لەسەر شوینی ئەوان
 بڕۆم. تۆی بەسەزوان و ساویلکە، جگە لە باسی کەرەلا، ئەویش چۆن باسیک؟
 ئەوێ کە خێوی کتیبی پەرچنیوی مەلای قومی کە دەربارە باری ئابووری لە
 کاروانی کەرەلا نووسیویەتی ناخوینییەو، بە تەمای منیش وەکوو خۆت لە دنیا
 بێخەبەر بکە! بێھەست و خۆست چاوم لە فەرموودە تۆ بێ. تۆیش ھەر کتیب
 و نووسراویک ئاخذە نەتێ بێخوینەو، بە کفرنامە بزانسی و پێگەم نەدەوی
 تماشای کەم؟ ھەر زانایە لە دنیا دا نووسراوەکە بۆ گریانندی سەر مینبەر بەکار
 نەیت، بە گومراکەر ناوی بەری و فەرمان بەدی کە نەیناسم؟

پوختە و تار: تۆ گەرەکتە من چاوم لە دەمی تۆ بێ، تۆش چاوت لە دەمی
 مەلا، مەلاش چاوی لە رووپەری کەرەلانامە ھەلنەگرێ. دەسا باو! کە پەواوە
 و خوا ھەلنەگرێ تۆ خۆت ھیچ بێ و نەشەتلی من بۆم بە ھیچ؟

نا، باوێ گیان با خەیاڵت ئاسوودە بێ! بە سەری تۆ بە قسەت ناکەم. زۆرم
 مێشکی خۆم ھەلگۆشی کە لە پەرسە عاشوورایە و نووزەنووزی پەوزەخوین و
 سینگ کوتانی پەمەکیان و دەنگی واوہیلا و گریانێ شەوێن گێرانی کەرەلا
 بۆم، بە داخوہە حالی نەبووم. ناچار دەستم لێ ھەلگرت و کەوتوومە شوین
 زانستی وا کە تێی بگەم.

بابی به پښ!

تو لات وایه په نا بردن به خوښه ویستانی خدا - که ناوت ناوه ((ته وه سول)) -
کۆله کی دین و ټیمانه و له سهرووی هه موو کارانه.

له بیرته پوژیکیان فهرمووت: وهره بته به جیگه یه که یه کی که له پیاوانی
دینی زور دانا و زانا و بلیمهت و له زانستی کۆن و تازه دا شاره زان، نه ویش وه
تو و یارانې تو خوئی به پوژننیر ده زانی و قسه ی تازه بابته ده کا و ده زانم به
که یفی تو یه، له و شوینه دا وتار شه دا.

له گه لئا هاتم چوینه کۆر. ناخونده زور په سنده که ت له و دهمه دا باسی
به هه شت چوونی ده کرد. فهرمووی: «کابرایه کی زور گونا هبار که چه ندین قه تللی
کردبوو گهره کی بوو تو به بکا. ریگه ی که وته لای ناخونديک و لیتی پرسى من
پیاوکوژم؛ زورم خراپه کردووه. ناخو ده کړی ریگه یه کی وام نیشان ده ی خودا له
گونا هم خو ش بی؟ ناخوند گوتی: نه خیر تو جه هه نده میت و چاره ت نایه. کابرا
شیره که ی هه لکیشا و ناخوندى کوشت. سه ری له زور ماله ناخوندى دیکه دا،
نه و پرسیاره ی لی کردن و هه مان وه رامیان دایه وه و نه ویش هه به و دهرده ی بردن.
تا کار گه یشته راده یه که نه وه و نو سه لکه مه لای به شیر په راند. تا گه یشته
ناخونديکی که سه تی پی ته و او ده بوو. پرسیارى گۆرپینی لی کرد. ناخوند
ناوبانگی بیستبوو؛ سوور دهیزانی ته گهر فیلیک ده کار نه کا ناچار ده بی گیانی
دانئ. گوتی هه رچند بارى گونا هت گرانه و به پرواله تی پزگار بوونت زور
چه تونه به لام حيله شه رعیک هیه. ته گهر بی که ی زور هاسان ده تبه نه به هه شت:
خه لکی فلا نه ناوایی زور پاک و خاوه ن ټیمانن. هه ر چو ټیک بیت بچو له گه ل ته وان
بوی. هه رکاتی ته وان به کۆمه ل له بهر خودا پارانه وه و داوای لی بوردنیان لی کرد،
تو ش ویرای وان ده س هه لینه و پیاړیوه. به زه یی خوا به لی شاوه و هه موانییه. به
پانه وه به سه ر نزا کاره کانیدا ده پوژئ و که س نابویرئ و تا کتاکی لی ده رناویرئ.
ته وسا تو ش په گه ل ده که وى و له به شه به زه ت دهنه وى و پاک ده بیه وه.

کابرای پیاوکوژ - که به جگه له خه لکی دیکه سه ری نه وودنو مه لای له حيله

شهرع به دووری قرتاندبوو- ثم کلاو له سهرنانه ی خوای زور لی خوش هات. ریځگهی گوندی پیاوچا کانی گرت به ری. به لام له نیوهی ریځگه دا سه کته ی توسوش هات و سه کت بوو.

ده بوو به هه موو حیسابان به ناخر شه ری مرد بی؛ که چی تاخیشی خیر بوو. یه کیځ نهو کابرا پیاو کوژهی له خه ودا دیت. له به هشتا که یف ده کا و کاری سازه. لی پی پرسی ته تو و تیر ه چی؟ نا کا خه ونی به راوه ژووم پیوه دی بی؟

پیاو کوژی به هه شتی فه رمووی: نه خیر راسته و به هه شتیم و ته مهش به سه ره اته که مه: کاتی له نیوهی ری مردم، دوو دهسته فرشته ی خودام لی پیدا بوون. دهسته یه کیان پیلان کیشام بو جه هه ند مم په کیش کهن. نه وانی تر پریان دامی و کیشایانم گوتیان بو به هه شتی ده به یین. بوو به هه را و زه نا- زه نای مه لایکه تان لهو ده شته! چره و گوره و هه رایه ک بوو هه ر مه پرسه! ده تگوت کاسه ی قهره چی ناو بر دوویه تی. ثم ده مکیشی ده لی: ناوردووی دوزه قه؛ نه ویان له پیل دهنه وئ تیژی نه مامی به هه شته. منی بیچارهش لهو ناوه هه ر وه ختابوو جیقم ده ری و له بهر یه کچم. تیر سهرت نه تیشیم له پاش هه زار چه رمه سه ره و بیته و به ره و هه ره و وهره، ریځگهی چاره یان دوزیه وه. له ناو خویاندا پیځ هاتن نیوانی نهو دو گوندانه ی که ناخونده حیل به بازه که ی لی ده ژیا ده گه ل گوندی پیاوچا که کان له گه ز بدنه بزائن شوین لاشه که ی من له کام لاهه نریکتره. نه گه ر به لای مه لادا بووم نهوا بمبه نه جه هه ندهم. نه گه ر له مه لاش دوورتر بووم نهوا گوچی فرشته کانی به هه شتم.

گه ز و هه نگاو و بست و گوئل چونه ریوه؛ له هه ردو لاهه پیوایان. به ختم هیئای به نه ندازه ی گهی نه نگوستیک له گوندی ناخوند دوورتر بووم. جه هه نده میه کان دوزاندیان به هه شتی بر میانه وه و بی نه وه هیچ کهس لیم پرسئ چکاره یی و چکاریکت نه انجام داوه، هاوردو میانه به هه شت و خوینی نه وانه ی کوشتوومن به فیرو چوو).

به لی ته مه زانا روشنبیره که ت بوو که وا به سووک و هاسانی خوینی

حیلنه زانانی به فیرو دا و فیلی ته له که بازانی سه رخست که ریگهی ههق و ناهه قیان تیکه لآو کرد.

جاریکی تر دایک و خوشکیشم هاتبون گوئ له ناخوندی گه په کمان رابدیرن که له ماته می حوسیندا وتار ته دات. ناخوند وه سهر مینبهر کهوت؛ دهرباره ی گریان بۆ حوسین که چۆن ته بیتته تکاکار له لای خودا و چۆن گونا همان به و گریان هه لده وه ری. زۆری فهرموو له نیوان وتاره کهیدا ته م چیرۆکه شی گیراوه:

«له رۆژیکێ عاشورادا خه لکی شاریک له حوسینیه ی شاره که یان تۆپه ل ببون و ده گریان. له مالی خیره ومه ندیکیش هه ریسه و شله ی عاشورا لیندرا بو که بدری به شیوه ن گیران.

ژینک له و شاره دا هه بو، ته و او داوین پیس و به دناو. له شی خۆی به خه لک ده فروشت و به و پاره گلاره ده ژیا. ته و خو فرۆشه بی شه رمه هینده بازاری گهرم بو که هه موو رۆژگاری سالی -ته نانه ت رۆژی عاشوراش- بی کار نه بو. له و رۆژه عاشورایه دا چه ند پیاویکی هه رزه کاری گونا هباری ده پالدا بو. ژنه ی به که ل ده بوايه بۆ که له گا کان شیو لی بنی و ده فریای فراوینیان خا.

ناگر نه بو؛ ده بوو له مالی جیرانان ناگر بیت. مالی کابرای خیره ومه نندی ده و له مه ندیش زۆر نزیك بو. ویستی له موبه قی ته وان سه ره بزووتیک و ده ده س خات. ناگری بن به رۆشه کان دامرکا بو؛ بزوته کان به خۆ له می ش داپۆشرا بوون. ویستی به فوویه ک دوو پۆلوو وه گه شین، مشکێ و دوو که ل چوونه چاوی. چاو ناوی کرد، یه ک دوو دلۆپی لیوه ری.

له و ده مه شدا په روزه خوان له باسی حوسین گه یشتت بووه ته م مه به سته که ئیمام له ناو قولکه دا قه تیس مابوو؛ کافر ده وره یان لی دا بوو. خه نه جهریک به رملی کهوت؛ خوین فیچقه ی کرد. ئیمام بانگی کرد تینوومه؛ چۆرێک ئاوم ده فریا خه ن. له جیاتی ئاو له گش لاره نیزه و به ردی بۆ داباری. ئیمانداره کانی گوێگر دایاندا یه قولپی گریان. دوو تنۆکه ناوی چاوی ته و ژنه تیوه بی شه رمه ش له و کاته دا هاتبوه خوار؛ به

بێتەوه که گریایی و به بێتەوه هەر بیرى له عاشورای بێ.
له پاش چەند سالیك ژنه مرد. خەلك هەزار جوین و نەحله تیان بو نارد و
كەس نەیدەگوت ئیمانی برد.

وا هەلکەوت له شهوێکا ئەو بەدکاره هاته خەوی ئیماندارێک؛ چی بیینی!
ئەو سۆزمانی کۆنه جنده، ئەوەنده ساز و بەکەیفه خوا بزانی. له پلهی بهرزى
بهههشتا دهگەل ژنه بهههشتیه کانی داوین پاك تیكەلاوه و بهوپه پى خۆشیهوه
دهژی. خەون بێن هەر واقعی وپما. به سەر سۆرمانهوه پرسی تۆ چۆن گەیشتوویتە
ئێره؟ چۆن له بهههشت ری دراوی و ئەویش وا به قەدر و حورمەت؟

ژنه له وەرما گوتی: وهك دهزانی من ژنیکی بهدکاره بووم. پەلەى پیسی ئەم
شاره بووم. هەرکه مردم پەتەپەتینیکیان پی کردم، هەر وهختابوو له عەبیه تان
شیت و هار بم. دیتم تەرازوویان هینا؛ چ تەرازوو؟ جیا له وهی که سهنگی
کردهوه کانی دهخویندهوه، خەیاڵاتی پرۆپوچی دلێشمی له قەپان دەدا. خوا به
تورپهیی دهیغەرموو هەى واوا پیئکراوی گلاو! هەر ئەگەر به قەد تۆزکالێک، به
قورسایى میروولهی زەردی هەرهورد، چاکه یان خراپەت هەبێ، تەرازوو نیشانی
دەدات.

خۆ دەشزانی که من تا له سەر دنیا بووم ژنیکی تاک و تەنیا بووم. کەسم
نەبوو نان و ئاوێکم بداتێ. مایهی ژینم له داوین تەپى دەردهچوو. هەرزەکاره کانی
شارتان پیاوه گوناھبارە کانتان کەف و کوئی ئارەزووی ئارەوای خۆیان له لای من
دەنیشاندهوه. هەرگیز ناوی چاکه کاری و ئیمانداریم نەبیسستبوو؛ نەمەزانی چیه
و چۆنه تاي تەرازوو گوناھانم نیشته زەوی. چەند فرشته لیم نەوین و
زنجیریکی ئاگرینیان کردە ملم و پرایان کیشام. به جۆیندانهوه دهیانگوت تۆ له
ماکی پیس گورراوی و هەر بو جەهەندەم خوێقاوی و تا هەتا هەر دەویدا به.

خوایه! منی بابان و پیران و سەربههش ئەبێ چی بکەم؟ ناھومید و هیوا براو،
چارەپەش و سەرلێشیواو، لیم رۆن بوو به هیچ ئاوايه که لەم قەیرانه پزگار نابم.
کەچی له پرونه کاویک دیتم سیایی گوناھه کانم با بردی. قورعان و تەرازوو

حه شر له لام نه مان. ته نانه ت خواوړندی گه وړهش له هه ږه شه گورده شه که ی که م کرده وه. هه روگیفی پیښووی نه ما. نه مده زانی خه بهر چیه، هه چاوی خوم هه لده گلوفی. لام وابو خونه دهییښم. له پر دیتم وا تکاره هه ژار و خاکه سهران ته شریفی هات.

به په له له پیل نه وی و هیڼامیه دهر له دادگای پر مه ترسی و خستمیه سهر شه قامه پری به ره و به هه شت. گوتی: پرؤ! ږگار ت بوو.

- بؤ کوئ پرؤم؟ نه په ته ی به هه شتم لایه نه نامه ی عه مه لیان داومئ که له دهستی راسم دای و باش نو سرابی و بیته به لگه ی ږگاریم.

ده روازه وانی به هه شتیش به چوار چاو خه لکیان ده پیاوا؛ توندوتیژ و مړوموچ بوون. نه که هه منی گونا بهاری پیس و چه په ل، بگره پیاوی زور دیندار و خواناسیشیان ده پشکنی. نه وسا به سه د جیره بابه. دهی توانی بچته ژوړه وه. تیتر من نه و نه ده ترسام که چه په سام و هه له دووره وه ویستام و نه ویرام خومیان نیشان دم. دیتم دیسان ناغا ته شریفی هاته وه و که و ته پیښم. فه رموی: وره! شوینی که و تم. بر دمی له لای بابه نایه که که له چاوی پاسه وانه کان نه دیو بوو. له بهر دهر گایه کا ویستا که دا خرابو. وا دیار بوو قاچاغه پتیه و ناغا نه بی که س نایزانی. دهر گای به کلیل کرده وه و هه واله ی به هه شتی کردم.

باوه ږ بکه نیستاش وخته باوه ږ نه که م که من هاتوومه ته به هه شت؛ هه ده مگوت خونه دهییښم. یان ده مگوت دیاره ناماسن ږهنگه منیان لی گورابی. به لام نه خیر، بوم دهر که و ته به راست هاتوومه به هه شت و هه تا-هه تا به هه شتیشم؛ چونکه دیتم زوړ به ی زوړی به هه شتیه کانی هاوما لم هیچیان له من پاکتر نه بوون. لات و لوت و چه قو کیش و گیرفان ږ و کیښه کړ و عه وام فه ریب و ده سبر و حاجی سوتخوړ و هه تیوباز و درو که و خان و ناغای گل چه وسین و چه ته و دز و تالانه بر و کرئ گرتی نیستعمار و سه رمایه داری بی بار و لوئی و پوتی دامینته ږ و ژنی سووک و خو فرؤش و کو لانه گه ږ و له م جوونه بی فه رانه بوون؛

كە دەيانگوت خدا ئەمانەى خوش ناوى.

گشت ئەمانە لە بەهشتا پلەى شەهیديان پى درابوو. واتا دەگەل ئەوانەدا كە لە خەزادا كوژراون و دەگەل عەلى و شەهیدانى كەربەلادا - كە گيانيان لە پراهى خدا لە دەس دابوو - بە يەك چاو تماشا دەكران.

سەیری خوشتر: چەند ژنیكى كۆنەجندەى ھاوکارى خۆم ناسینەووە كە دەپیش مندا مردوون و بەر لە من ھاوونە بەهەشت. لىم پرسین: مەسەلە چىيە؟ ئاخىر وەكوو بیستبوومان ئەگەر حەساو كیتاوى لە ئارادا با، ئیمەمانان ئیستە دەبوو لە دور جەهەندەم بووینایە؛ سەرم لەم كارە دەرنایچى؟ گوتیان: ھەى سەلە لە ئەقلى! خو ئیمە عەدالەتى خوا نەیبەخشیوین. تەكاکارى ئیمام حوسین ئیمەى ھاوردۆتە ئێرە.

- ئیمام حوسین بۆچى تەكای بۆ ئێوە كرد؟

یەكی گوتی: لە مەلا دۆعایەك فێر بووم. شەوانە لە ناو جى دەمخویند. مەلا فەرمووی: ئەگەر مردی پلەى شەهیدت ئەدەنى.

یەكی تر وەرەمى داو: من زیارەتى كەربەلام بە نەسیب ببوو. خۆت ئەیزانى رێگەى كەربەلا بۆ بەهەشت راکیشراو.

سێهەم گوتی: من لاوچىك خاكى كەربەلام لەلا بوو. وەسیەتم كرد بىكەنە ناو كفنەكەم ئەوسا بمىژن.

چوارەم فەرمووی: پارەم زۆر بوو؛ جارێك شوباكىكى زىرم بۆ سەر گۆرى ئیمام كرى.

پنجەم وەرەمى دامەو: بە زیندى سەر، بە پوولى زۆر، جى گۆرپىك لە لاى ئیمامزادەىەك كرىبوو. ھەر كە داھىلرامە ناوى، كونیكى لەولاو تىبوو بەو كونەدا ھەلىانكىشام بۆ عاسمانان. ئەوسا كەژاوەى لە نووریان پازاندەو؛ چومە ناوى. ھىنايانم و لە بەهەشت دايان بەزاندم.

وتم باشە. ئەوا ئێوە لە سایەى دۆعا و كەربەلا و گلى كفن و شوباك و جى قەبر كرىن بەختەوێرن. ھىندىك لەو ژنانەى تریش - كە وەكوو خۆم

خوځفروځش بوون- دهمدیتن رږژی عاشورا دهچوونه رډوزه بیستن و دهگریان و شلهزهردیان دهبهشیهوه. وا وتلمان ئهوانیش له سایه‌ی ئه‌و شیوه‌ن و شله به‌شیننه به‌هشتین. بۆ منی نه‌گه‌ت ئیژن چه؟ خو من نه‌ کهربه‌لام دیوه، نه‌ هیچم بۆ که‌س کړیوه، نه‌ دډعای شه‌وم زانیوه، نه‌ شله‌ی زهردم به‌خشیوه، نه‌ له‌ پرسه‌ی نیمام حوسیندا گریام. له‌وه‌تا خو‌م ناسیوه له‌ هه‌موو وهرز و فه‌سلیکا، له‌ هه‌موو شه‌و و رږژیکا، ته‌نانه‌ت رږژی عاشوراش له‌ زینا و کاری خراپه‌ نه‌ویستام. من له‌ پای چی به‌خشراوم و گونا‌هم شو‌راوه‌ته‌وه؟ هه‌رچه‌ندی لیکمان دایه‌وه و سه‌روبنیمان پشکنی، نه‌ خو‌م نه‌ که‌س هه‌ودایه‌کی له‌م ماشه‌ره تی‌ک ئالو‌زاوه‌ه‌لنه‌کرد. تا خوا و راستان یه‌کی‌ک له‌و کۆنه‌جندانه‌ی که‌ ئی‌ستا ببووه‌ه‌والم و زۆریش زیت و کۆنه‌کار بوو، که‌وته‌ پې‌وشو‌ینی باسه‌که‌ و زۆر به‌ وردی باسی ژین و ژینامه‌ی هه‌موو ئه‌و دهور و حه‌یامه‌ی تیا ژیاوم، چه‌ند جارن پئ وهرد دامه‌وه؛ ئه‌وسا مه‌ته‌لی هه‌لینا و به‌ یه‌که‌جاری حه‌سامه‌وه.

ئو رږژه‌ عاشورایه‌که‌ی بۆ بزووت چووم، به‌ فووی مشک‌ی بنی دیزه‌ی شله‌زه‌ردی نیماندارانم لاداوه، چرډه‌ دووکه‌ل چۆته‌ چاوم؛ ئاوی له‌ چاوم هیناوه. له‌و دهمه‌شدا گویم له‌ باسی سه‌ربرانی هه‌زه‌رتی نیمام گرتووه. ئه‌و ئاوه‌ی که‌ ئه‌شکیش نه‌بووه‌ه‌ر چونکه‌ له‌ چا و رږزاوه، بۆم به‌ شیوه‌ن بۆ نیمام حه‌ساو کراوه. هه‌رچی په‌له‌ی سه‌رداوینه‌ و هه‌رچی هه‌له‌ی ناخاوینه‌ به‌و دوو تنۆکه‌ شو‌ریاوه و له‌ به‌هه‌شتا رپم دراوه. ئیتیر ئه‌وسا موسولمانان تی‌گه‌یشتن که‌ گریان له‌ عاشورادا چه‌ند گرینگه‌!»!

باوه! دایه!

وه‌ك ته‌زانن ته‌مه‌ ده‌قی چیرۆکی ئه‌و ئاخونده‌ بوو كه‌ وه‌ك ئیوه‌ شنه‌فتتان منیش بیستم. ده‌یسا وهرن با تو‌زی‌ك وردی كه‌ینه‌وه‌ و ئه‌نجامه‌كه‌ی لی‌ك

دەينەۋە. ئەگەر ئەم چىرۆكە راست بىۋ چىروك نەبى، دەبى بىژىن ھەرچى
فەرمانى خودايە، ھەرچى لە ناو قورغاندايە، ھەرچى پىغەمبەر بۆى ھاتوون،
ھەرچى ئىمام فەرموويانە، ھەرچى دەربارەى جىھاد و شەھىد بوون لە راھى خوادا
بىستوومانە، ھەموو ھىكەت و دەستور و پى و شوپنەكانى عاسمانى،
ھەموو كردهۋە و ئاكارى باش و رند و خواپەسند و ئەرك كىشان لە رىگەى دىن،
سەرانسەرى بەرانبەرە بە دوو تنۆك ئاۋى چاۋى نەگريۋى بەدكارەيەكى خۆفروش!

دايىكى بەرپىز و دىندارم!

كىژەكەى تۆ ھەقىيە بلىت: ھەر ئەو شەۋە كە گويم لەو باس و خواسە بوو،
لەشم ەك مپوژۆكە لەرزى. ھەموو ھومىد و ھىواكەم بە پاداشى كارى چاك و
پاريزگارى لە خراپە، بوو بە ھەلم و ھەوا بردى. تازە ئىتىر باۋەرىم بە ھىچ ھەر
نەما. لەو رپبازەت خۆم دەرباز كرد و رادەكەم. لە راكردن وچان نادەم. وا ناكەم
تۆش و باوكىشم ھەر بە تۈزىشم رابگەن. مەيەن! ۋە شوپىم مەكەن! پىتان وابى
دەمگىرنەۋە. خەيالى خاۋ لەسەر دەرگەن! مەن وا چووم و ھەرچى پىم خۆش بىۋ وا
دەكەم. جا ئىۋە ھەر لە دوورەۋە بە قەلىسى و چاۋى سوورەۋە، جنىۋ بدەن؛ چەقە
بكەن؛ خۆتان لە دار و بەرد بدەن. ھەيھاتە تازە بىمەۋە سەر رپگەتان.

رەنگە ئىستاقرمى خۆتان خۆش كەردى دەقەمچى خۆتانم خەن و بە زەبرى
قامچى نەرم كەن؛ بىمخەنەۋە بەر ئەو بارەى كە بە بىزارى فرىمدا. ئەو سىندم و
پىۋەندانەى پساندوومە، دووبارە جۆشيان دەنەۋە و خرمچوون بىمەستەنەۋە؟ ھىچ
دلى خۆتان خۆش مەكەن. بىراى بىراى ئەۋى دىتان نايبىننەۋە. نە گەف و
ھەرەشەكەتان، نە نووزە و پەندى رەۋزەخوون، تۆزكالى كارم لى ناكەن؛ تازە
ئازادى ئازادىم. بە ئازادى بىر كەرنەۋەم پى لەو مەزەبەى ھەتائە زۆر باشتەرە كە
ئەم ھەموو بەند و قلف و قەرازەى پىۋەيە و بە تەنيا تنۆكە ئاۋىك، ھەموو گەۋى
ھەلدەۋەشى.

دایکی بهرینز!

مهزبه کهت له پړنښتن، پړ پړنښتن، له نان خواردن، خو جوان کردن، ته نانهت سه ریښاو چوونیش هه زار له مپهر و بهرگری بو دانام. ههر ده بزوم، ئیژن وا مه که! نافهرمانی له خوا مه که! وا پړ مه پړ! وا نان بخو! ده ست هینده هه لمه هینده! سهرت هینده دابنوینه کهس نه تبین! شهو کاتی خه و له سهر ته نشتی راست بنوا! پروت بکه ویتته پروگه وه. ته مه بکه! شهو مه که! هه زار مه که و بکه ودهاش که خوشتان نازان بوچی.

دایکی دل سوژ!

زۆربه زهم پیتدا دیته وه. هیشتان به خو ت نه زانیوه که دهرده کهت چند گرانه و ژینه کهت چهنده به ژانه. ههر پیشت ناکړی بزانی توچی و بوچی ده ژی و دهمری. شهو و پوژ ده تبینم ده گری. هه موو گه شه و خوشی ژینت، زهرده خنه و پیکه نینت، به قوربانی دین کردوه. له خوات ده و، پوژ، شه و، ریگه ت دهمه جلیسیک که و، گوئ له ره زه خوانی بگری بتگری نه. کاتی به ئاواتیش بگه، شهو سا ده بی له شوینیکی و پوونیشی پیاو نه تبین. گهره که له لای خوارووی کوړدا بجییه پشت په رده ی ره شه و و ته نانهت نابی ئا خوندی مل ته ستووریش ل دیار بی. لای سه وروت شوینی پیاوانه. پیاو چی؟ چند نه خوینده ی کو لکن؛ چلمن و قرخن و چلکن! ههر چی هونه ر و ئاوه زه شکی نابن. ته نیا چونکه نیروه و زن، لای سه وروت ل ده برنه وه. ههر چونکه سمیلان پرواوه، گهره که له ژن له پیشترو له پروتر بن. پیاو ده توان له مزگه و تیش بو هه موو لایه که پروان. ژن نابی له ئا خاوتنا دهنگ بلند کا؛ نه وه که نامه حرم بی بیسی. به لام کابرای نیری بی خیر بو ی ره وایه به که یفی خو ی دهنگ هه لی تی؛ بنه پرنی. سهری ئیوهش به چه ققه و هه را کاس بکا. دهم ده دهمی مه لاش بنی. با هیچیش له هیچ نه زانی. مه لاش لای وایه شه و

پیاوھ چونکە نێرینه خولقاوھ، بۆی ھەبە بۆی؛ پێرسێ؛ ڕووھە ئالما و بۆی؛
 نەترسێ. بەلام تۆ! تۆی قەرەبەخت، ھەر چونکە مێوینە گوورای، ئەگەر
 سەرت بگاتە پەرە ی عاسمانی، ئەگەر لە ھۆش و زانستان سەد
 ئەو ھەندە ی ئاخوندی گەرەك سەنگت بۆی، لە دینداری و چاکەکاری ھیچ
 نێرێك بارتەقات نەكات، ناگەبە پلە ی نێرینە. لە کەلەپوور بەش کردندا،
 لە کاتی شایەتی داند، نیوھ پیاوی. دەنگت، ڕەنگت، نابۆی دەرجن. دەبۆی
 نزم قسە بکە ی. دەبۆی لە ژێر چادری ڕەشدا خۆ وەشیڕی. دەبۆی لە کۆری
 ئایینیش بچییە گۆشە ی تاریکیەوھ. بۆ ھەست و خوست گۆی بە وتاری
 مەلا دە ی. کە ھەموو باسی بە ھەشتە و لە بە ھەشتا پیاوھ کان چۆن
 جێژنەیانە و ھەموو شت ھەر بۆ ئەوانە و ژینشی ھەر لە بیر نییە کە لە
 بە ھەشتا چۆن دەژی و چی ئەدەنێ. بەو ھالە شرا ھەرگا گریان دەستی
 پێکرد، ژن لە بن پەچە و عەباوھ، گەرەك زۆر بە کولتەر بگری.

خۆ ئەگەر خودای نە خواستە ژنێك لەوانە ی لەو کۆری دینە بە شدارن، نیسکیك
 تیسکی پرچەکانی لە بن پەچەوھ دەرجووبۆی و بێچارە لە بییری چووبۆی کە
 دایبۆشیت، ئاشکرایە چی ڕوو ئەدا. نەك ئەو ژنە، بگرە ھەموو ژنانی تر لەو
 کۆرەدا بەرجووبۆی و پلار دەکەون و بە سووکی وەدەر دەنرێن و لە خێری چوونە
 مزگەوت بۆ بەش دەکرێن. کار بە مەش کۆتایی نایە. ئەو مەلایەش تەنانەت ئەو
 بارە گایەش کە ڕەوزە ی لی خوێندراوھ، دەکەونە بەر تەوس و توانج کە بۆچ درەنگ
 زاندراوھ، ئەو پرچە دانە پۆشراوھ؟!

وەرە خۆت لیکی دەرەوھ! ئەو مەزەبە ی تۆی گیرۆدە ی ئەم ھەموو بەندە
 کردووە، چۆن بانیکە و دوو ھەواپە؟ لە لایەك ھیند توند و تیژ و بەدەمارە کە
 دیتنی پرچی ژنێك- با ئەو ژنەش زۆر دیندار بۆی و ھاتبیتتە مزگەوتەوھ کە گۆی
 لە ڕەوزە بدیڕی- بۆتە کفری دوازدە ئیمام؛ کەس نایبە خشی. لە باریکی
 تریشەوھ ھیندە دلاوا و چاوپۆشە نەبیتتەوھ. لە «مفاتیح الجنان» دا- کە کتیبی
 ھەرە بەریزی ئیمەیە- دەخوینییەوھ: «ئەگەر ئەم دۆعا نووسراوھ بخوینییەوھ، با

به قهده کەفی دەر یایه، با هیندەدی رەئمی بیابان، بارتەقای ئەستێرە عاسمان، گوناھت بن، عافوو دەبن؛ لەناو دەچن! سەرباریش خێری چەند شەهید قازانج دەکە. تکاکارت پوژێ مەحشەر هیند زۆرن دەژمارە نایەن.»

هەر لەو کتێبەدا دەلێ: «پێغەمبەری خوا فەرموویە: سلاوەت لە دیداری من، لە دیداری پێغەمبەرانى بەرلە من لە بیر نەکە، پوژێ قیامەت من و ئەو پێغەمبەرانی گشتان تەکای بەخشینت بۆ دەکەین».

باوی بەرێز!

لە بیرتە جارێکیان فەرمووت: مۆ دەبێ پرۆای بە ویلايەت هەبێ. من پرسیم: ویلايەت چییە؟ گوت: عەلی و کۆر و نەوێ عەلیمان دەبێ خوش بویت. ویلايەت مانای ئەمەسە.

لێتم پرسی: عەلی کییە؟

تۆش ملت نا لە پێدا هەڵدانی کەسیک کە هەمووی هەر تازیەتی و مۆجرات و کەشف و کەراماتی زۆر بوو. بە شیرێکی دووسەرەو - کە دەبایە بێژی دوو دەم - هەزار شتی تەرت فەرموو کە هەرگیز لە دەس هیچ کەسیک نەهاتوو.

فەرمووت عەلی دەروازەى گەورەى خەیبەری - کە چەند هەزار مەن پۆلا بوو - لەسەر دەستی خۆی دانابوو؛ وەك مەتال شەپى پێ دەکرد. ئەو شەپەشى بۆ بەرگری لە ئیسلام و ئایین دەکرد. باوێ گیان دەى ئیستە چى بکەین؟ نە عەلی هەس نە دەرگای پۆلا لە خەیبەر. جۆلە کە وان لە فەلەستین - بە ریشی تۆ پێدەکەن!

وت: عەلی هەر نانی جۆی دەخوارد؛ جلکی کۆنى دەبەر دەکرد. لە خواردنی نانی گەنم، لە بەرگی تازه خۆی دەبوارد. برسیایەتی و بێ شەمەکی لای ئەو مایەى شانازی بوو.

گوت: خودا بەر لە ئادەم دروست کرد، لە نووری خۆی عەلی سازدا. پێغەمبەر کە دەچوو مێعراج. خوا لەو بانە بە دەنگی عەلی بانگی کرد؛ تا

پىغەمبەرى دلخۆش کات.

فەرمووت: جارىک پياويىكى نەيار بە عەلى، دژمانىكى بە عەلى دا، ھەر دەستەولەجى بوو بە سەگ! ھەلىكى تر عەلى لە پياويک توورە بوو، نزاى لى کرد؛ کابرا ۋەرگەر ۋا بوو بە ژن؛ مېردىكى کرد؛ ھەوت مندالىشى دەفرتاند! رۆژىک عەلى لە رېيازىکا تووشى ھات، بەزەبى پىدا ھاتەۋە؛ بۆى پاراۋە ۋ ھاتەۋە سەر دەقى پىشوو. ئەو کابرا ھەم نېر ھەم مېيە، دەگەل ئەم ھەو زگ کردەش ھەر لای ۋا بوو ئەم ئالوگۆر پىکردنەى لە مەوداى ھەناسەدانىک پتەر نەبوو.

وتت: عەلى ھىشتا منالى ساۋا بوو، دەناۋ پەرۋە پىچرابوو، ھەژدىھايەك لە شارى مەكە پەيدا بوو. ورد و درشتى خلگى شار لە ترسان زارەترەك بوون؛ روويان نا لە دەشت و چۆلان. ھەژدىھا بە كۆلەندا ھات، تا گەيشتە ناۋ مالاكەى ئەبووتالب. عەلى دەستى لە ژىر پەرۆكە دەرھىنا زارى ھەژدىھاي دادرى! ۋا لەوساۋە عەلى نازناۋى ھەيدەرى پىدراۋە. ھەببە بە عارەبى مارە و دەرىش ھەر ئەو درپنەكەى خۆماليە!

بەلى باۋە! ئەم بەند و باۋە خۇشانە زاناكانتان نووسىويانە و كتيى «بحارالانوار»، پەراۋى «منتھى الامال» دەخوينىيەۋە و ئەو قسانەى لى فير دەبى و لاشت وايە ئىمانەكەت بەوانەۋە راۋەستاۋە و گرینگتر لە نان و ناۋە. بەلام بە بىر و پرواى من ئەۋى تۆ ناوت نا عەلى، ھەر پوستەمەكەى خۆمانە؛ عەگالىكت لەسەر ناۋە و پەنگى ئىسلامت لى داۋە.

ئەو عەلى تۆ باسى دەكەى ھەر بە كارى ۋەرزىكارى زۆرخانە دى كە لە كاتى زۆرانبازى باسى بكرى يان ئەشە لە ديوەخانى خان و ناغا يان لە تەكەى دەرويشاندا ناۋى بېرى. من ھەرچى بىرم كەردەۋە نەمكرا ئەم پالەوانەى ئەفسانەى - كە تۆ ناوت ناۋە عەلى - بە رېبەرى ھەلبىژىم و شويىنى كەوم. من رېبەرىكم پى ناۋى كە لە ھىچ كەسى تر نەكا. لە شويىن رېبەرىك ھەلەۋەدام بىيادەمە خۆمانە بى؛ ھىچ مۆجزاتى لائەبى. تەنيا لە عەقل و شوعوور و

مشوورخوړیدا بالا بڼ و دورد و دهرمانم بزانی و پښگه ی رزگاریم نیشاندا.
من ټو کهسم ناگه رکه به سیله ی چاو درگای داخراو بکاته وه. دوزمنی
خو ی به دوعا و فوو، بکات به سیسړک و گه نه.

جاریک ټیژی عهلی هه میسه برسی بوو؛ له کهم خوړیشدا تای نه بوو.
جاریکی تر خوټ دهرمووی عهلی له تاکه شه ویکدا له یهک دهما، ببووه
میوانی هومال و له ههر هوتانیش نانی خوارد. به کامه یان باوه ر بکه م؟
کهم خوړی یان زورخوړیه که؟!

ټه گهر دهرمووی کهم خوړ بوو؛ پارچه یهک نانی جو ی ده خوارد؛ له
هیندوستان مورتاز هیه دوو مانگ به دهنکه بادامیک قنیا ت دهکا و به خویشی
نالی ټیمام.

فهرمووت: شه ویک که پیغه مبه ر له شاری مه که دهرده چوو - پو شوینه ونکه
له کافر - عهلی له نوینی ټودا نووست. وا له وساو ده خودای مه زن هه موو رڅټیک
نازایی و گیانبازی عهلی له پښگه ی ناموزاکه یدا، به مه لایکه تان ده لئ و به
شانازی باسی دهکا. ټیوه ټو شه وخه وی عهلی به ټوپه پری نازایی له قه لهم
ده دن؛ که چی ده شلین عهلی هه رگیز چاوی له مردن نه ترسا و ههر بو مه رگ
ټیکو شاو ه. وا ټیستاش زوری وا هیه که له پای بیرو و برودا، سهر و مال
ده پیناو دهنی و مردن به خه لات ده زانی. دهی چیترت له جانتای خه یالدا ماوه
دهرباره ی عهلی بیغه رمووی؟ لیتم روونه هیچ. زانسته که ت وشکاوی هات. ههر
ټه ونده ت له لا ماوه بهر بارانی جوینم دهی و پیم بیژی کافری بی دین! تا که ی
باوه ر پم پی ناکه ی؟ تا که ی ده گهل لامه زه بان ټیکهل ټه بی و ټیمانه که ت پو وچه ل
ټه که ی ت؟

باوکی دل سوژ!

من به دل سوژی پیت ټیژم: نه ټه فسانه خویندنه که ت به هره داره نه
جویندانه که ت به کاره. هه تا وایی به هیچ نابی و پښگه ی راست لی گوړاوه و

سەرمايەى ژینت دۆراوە. بەرلەوێ عەلى بناسى، باسى دەكەى. تۆ پێویستە
 فێرگەى عەلى، عەقل و عیلمى فرەى عەلى، ئامۆژگاریە باشەکانى، دڵسۆزى و
 فیداکاریەكەى، خواپەرستى و دیندارىەكەى، چۆنى هەبوو، وای بزانی. عەلى
 بکەى بە ئاوێنە و لەویدا لە خۆت بڕوانى تا بزانی ئاخۆ کردار و ئاکارت وەكوو
 ئەو یان جیاوازه؟ وەدەم خۆت ئیژی من شیعەم؛ شیعەى عەلى. واتا عەلى
 هەرچى کردوویە وا دەکەم. هەر کەسێک باوەرپێ بکا لای وابێ عەلێش وەك
 تۆ بوو، لە عەلى و مەزەبەكەشت بێزاد دەبێ و ناچار دەبێ هیچ بایەختان بۆ
 دانەنێ.

باوە گیان!

تۆ ویستووتە کێژۆڵەكەت بۆ ئاییندارى رابێنى، بۆ نموونەى ژنى زۆر چاك،
 باسى زینەب و فاتمت بۆ کردووه؟ كە ئەم دووانە لە دنیا دا تاکیان نەبووه.
 با ئیستا بزانی داخۆ، تۆ هۆى پیرۆزى و گەورەبى ئەو دوو ژنەت لەجى
 زانى؟ فەرموت: حەزەرەتى فاتمە کێژى پێغەمبەرى خودا و خێزانى ئىمام عەلى
 بوو. ئەبووبەكر و عومەر ناویش دوو عەرەب بوون، دوژمنى ئىمام عەلى بوون.
 عەلى دەبوو بە خەلیفەى موسولمانان، ئەو دووانە بوونە بەرھەڵست؛ نەیانکردی.
 هەر بەوئەندەشەو نەویستان. گوندی «فەدەك» مۆلكى حەزەرەتى فاتم بوو كە لە
 پێغەمبەرى خواوە بە میرات بۆى بەجێ ماو. عەلى مێردى، بۆى بەو گوندە
 رادەگەشت. ئەبووبەكر ئەویشى لە دەست دەرینا. هەرچى داد و هاواری کرد
 ئیستاش دەستى نەكەوتەو. جارێكىشیان لە جەنگەى شەڕەدندووكە، لادەرگایەك
 بە سەر كەلەكەى حەزەرەتى فاتمدا كەوت؛ لە تاو دەرد و ژانى بركى، هەتا
 ماوێهەك دەینالاند.

گوت: خاتوو ئایشى ناویكیش -كە کێژى ئەبووبەكر بوو- ببوو ژنى
 پێغەمبەر و دەگەڵ حەزەرەتى فاتمدا هەمیشە كێشه و هەرای بوو. بەمە
 باسەكەت كۆتا بوو.

ته گهر هه زره تی فاتمه هه ر ئه وه بئ که تو وت وا دیاره ممبره کیه که ی له وه دایه که له شه ردا له سهر میړدی کردۆته وه و دوژمنی باوه ژنه که ی بوو! واتا: دوو ژن له باتی خزمهت به ئیسلام، له باتی داوای هه ق کردن بو موسولمانانی هه ژار، یه که له سهر باب، یه که له سهر میړد پیک وهر بوون و به کیرد و چه قۆ تیک به ربوون.

دهیسا ژنیک کار و باری هه ر ئه وه بئ شه ر بکا یان بنالینئ، پیروزیه که ی له چیدایه؟ بو ده گه ل ژنانی تردا فهرقی هه یه؟

سه بارهت به زینه ب فهرموت: سپیډه ی رۆژی عاشورا، له جهنگه ی شه ر و کوشتارا، له خپوهت ده هاته ده رئ؛ بو شه هیدان شینی ده کرد و ده گه رایه وه ناو خپوهت.

- ئیتر چیتەر؟

- هه چی تر نا!

ئه وا تیگه یشتین زینه ب، به یانی رۆژی عاشورا، پیشه ی هاوار و گریان و له خۆدان بوو. پاش نیمه رۆی رۆژی عاشورا چی لیها ت؟

نه من، نه تو، نه میژووی ئاخونده کانمان ئیستاش بو یان دهر نه کهوت ئه و ژنه برا کوژراوه له پاش کوژرانی برا که ی چی به سهر هات؟ دوا ی ئه و کاره ساته چی کرد؟ بهر له وه بیتته که ره لا چ کاریکه ئه نجام ده دا؟ سهره نجامی به کوئ گه یشت؟ هه رگاش ئه و پرسانه ده که م، ده لئی: په نگه له ناو کتیبان نووسرابئ؛ به لام ئیمه نه مان دیوه. واتا ئه و مه ته له سه خته، هیشتا هه لئه هینراوه و نازانم ته گهر زانیشمان، چ ده ردیکمان ده رمان ده کا؟

باوه! ئه وه یه دینی تو که لامه زه بان پئی ده لئین می شک ته زین. تو ده فهرمووی: پیاو تا له سهر رووی زه مینه، با پیشه و کاری گرین بئ. هه ر کهس له دنیا هه ژاره و ده رده داره، له و دنیا ساز و ته یاره؛ ژنی جوان و کو شک ی زیږ و زیوی ده بئ.

مه لایه کی زور قسه خو ش، جاریک گوتی: ئه م دۆعانا مه م کړیوه؛ ده لئ هه ر

کەس شەوانە جاریک بیهوینی، لە پاش مردن لە بەهەشتا حەفتا کۆشکی
یا قووتی سووری دەدەن. خۆ من پیاویکی نوێژکەرم. لە پاش نوێژان هەزار
دوای وا دەخوینم؛ وەرە با سەودایەک بکەین. من هەر حەفتا کۆشکی ئەولام
دەدەم بە تۆ، تۆ وەتاغیکی سێ بە چوار، لە خوارووی شار، بدە بە من؛ کەسمان
لە کەس. ئەگەر لەولاش چوومە بەهەشت، سێپالە کەم لە بن دارێکدا پادەخەم؛
خانوم ناوی!

باوە تۆ فەرمووت: ویلایەت واتا عەلی خۆش ویستن؛ بەلام نەتفەرموو لەبەر
چی؟

گوت: هەر کەسێ کە عەلی خۆش گەرەک بێ -هەر چەندە گوناهیش بکا-
خوا گوناهەکی بە چاکە حەساو دەکا. هیندیک لە قورعان زانەکان لە تەفسیری
ئەو ئایەتە کە لە سوورەتی «فوقان» دایە: (ئەوانە خراپەکانیان بۆ بە چاکە
دەژمێردن)، دەڵێن: مەبەست لەوانە یە دۆستی عەلین.

هەر خۆت وت: خوا فەرموویە: کەسیکی عەلی خۆش بوێ -با لە خوداش
یاغی بووبێت- بەهەشتیە. کەسیک دۆزمنی عەلی بێ -با زۆریش خودا پەرس
بێ- جێی دۆزقە. یاغی بوون لە خوا یانی چی؟ واتا: گۆی بە فەرمان نەدە؛
زۆلم لە هەژاران بکە. تاخر کە خودا بەردارە پیاوی زالم و بەدکارە، بە تەنیا
یا عەلی گوتن ببەخشێ؟ من ئەو ویلایەتەم ناوی کە ئەگەر زۆرداریش بکەم،
ببەخشێم. من پاپای ویلایەتێکم کە نەهێلی زۆرداران زۆریم لی بکەن. پێ نەدا
مافی پەوای خۆم لی زەوت کەن.

با باسی ئیمامەت بکەین

باوە! تۆ فەرمووت: پێغەمبەر بە تاشکرا وەسیەتی کرد و رایگەیاندا کە
ئامۆزاکە ی خۆی عەلی بکڕیتە جێنشینی ئەو. لە پاش عەلیش کوڕ و نەوای بە
زنجیرە فەرمانی موسولمانانیا لە دەستا بێ. هیندیک کەس هەن لایان وایە:
ئیمامەتی بە کەلەپوور، دەسکردی ئێرانییەکانە کە لە سەر دام و دەستووری

پاشایه تی ساسانییه کان دامه زراوه. ږهنگه ټهو تهرزه که سانه درو بکه؛ به لام
 ئیستا درو یا راست خوا لاسای ساسانییه کان بی یان راسته پړی موسولمان بی، به
 ئیمه چی؟ کام بارمان له سهر سووک ده کا؟

وا گریمان باوهرم کرد که فرموده که ی تو راسته و ده بویه ټهو ئیمامانه -
 یه که له شوین یه - فرمانږه وای سهرزه مین بان؛ که وه که ده شیرانین نه بوون.
 ټهو جار - وه کوو خوټ ټه یزانی - هتا سالی ۲۵۰ ئیمامان له گوړی بوون. ټه ی
 ئیستا چی؟ من که ئیستا دهستم به ئیمامه کان ږانگا، ټه شی چی بکه؟ تا
 ئیستاش حالیت نه کردووم ږژی می حوکی ئیمامان ده گهل حوکی خه لگی تردا
 فره قی چیه؟

باوه گیان! هیچ ناگاداری که ټه وه ی بو ی به ټه نگه وه ی و شهر و هه رای له سهر
 ده که ی، ټه وانه ی ناخوشت ده وین، ټه وانه ی تو خوشت ده وین، ئیستا له کوین؟
 ټه بوویه کر و ټهو که سانه ی هاوکاری ټه بوویه کر بوون هه موو مردوون. ټه وانه ی
 سهر به عه لی بوون، ویستیان بیکه نه خه لیفه، هه زار و ټه وهنده ساله له به ی
 چوون. ټه وانه ی دوژمنایه تی پیغه مبه ر و ټه بوویه کر و عه لی و ټه سحابانیا
 ده کرد، ټیکړا ون بوون و بای بردوون. تو تازه ټیه لده چییه وه و کونه شه ږان
 ده ژینییه وه. کسپ و کارت وه لا ناوه؛ شه و ږوژت هه ر به باسی کیشه و هه رای
 نیوان عه لی و ټه بوویه کر ده ږیته وه. داخوا کام ږی ده وده شاهه خه لیفه بی؟

ده یشت فرموو: ئیمامه کان گشتیان به پاکی گووراوون؛ بی گونا هه ن. خوا
 دهستی ږیزی لی ناوون؛ له لای خو یه وه دایناون. تا ټه گه ر ئیمه ی گونا هه بار
 ټه وانه مان کرده تکا کار، خوا له تاوانمان ببووری و له پاش مردن تووشی
 چه رمه سهره نه بین. دیسان هه ر فرمووت: دوا ی مردن، نه تفه رموو له پیش
 مردنا چوون بومان. ئیمه ی موسولمانی ټه مړو، ئیمامی کی واما ده و ی پیشمان
 که و ی، له ژیر چنگی داگیر که ری خوانه ناس ږزگارمان بکا. بو ئیمامی و
 ناتاجین که ئیستعماری گه ل خوړی خاوه ن زوری بی به زیی به زینی و ژینی
 سهر به ست و نازادمان وه ده ست بین و ئیمه ش ماوه یه که له دنیا سهر به خو بین.

تۆ دوازده ئیمامت ههیه، به زنجیره ناوهکانیانت لهبهره و لات وایه ئهوهندهت بهسه.^{۱۶} پروانه تۆ ئهم شته کهم بایهخانه و چهند ههزاری وهک ئهمانهت دهمیشکی من ناخنیوه. میشکی خۆشت تا بنهوبان ههڵچنیوه و پێشت وایه دنیا ههر ئهوهی تێدایه و هیچی تر نا. ئیتر کۆشش له رای شۆرش بۆ ئازادی و فێر بوونی زانستی تازهی دنیای ئهمرۆ - بهلای تۆوه - گشتی بایه. ئهوه کهلانهی گهرهکیانه له ژێر نیروی دیلایهتی پرژگار ببن، پرژیمی لاسار لابهرن، خۆیان چارهنووسی خۆیان بگرنه دهس، بهلای تۆوه خراب دهکهن؛ چونکه تیکۆشان بۆ دنیا تهنیا به کافر پهوایه.

دهسا - من پێچهوانهی تۆ - هونهر و زانستی تازهم پێ پهسندده. بێر و برپای فیهلهسووف و پیتۆلانی ههموو دنیا دهخوینمهوه. له زانستی دنیای تازه، گیانم تازه دهکهمهوه. ناچم وهک تۆ بۆ ههزار سال لهمهوبهر ئاوڕ دهمهوه. من وهک تۆ نیم پروام وابێ ههزار و ئهوهنده ساله دنیا که ههر وهک خۆی ماوه و نهگۆراوه.

با دیسان تێههڵچینهوه

من ئیژم پێویسته بژیم. ئهرکی ژیانیش زۆر گرانه؛ باری گهورهه لهسهه شانه و لهسههرمه له ههزار به ههزار وهسههری خهم. ههر نابێ وچانیش بدهم؛ ههر رهدت بهرم؛ ههڵدێران و ههپروون به ههپروون بوون، یهکه. تۆش دهفهرمووی واز بێنه وهدووی من کهوه! ههزار قوناغ بهرهو دواوهت دهگێرمهوه. ئهوسا تهگهر دنیاشت چوو، ههرگا مردی کارت سازه. به برپای من تۆ رینگهی خۆت گوم کردووه. منیش تهگهر شوین تۆ کهوم، وهکوو تۆ شرت و گوم دهبم. ههر بۆیه لیت جوئ

۱ - له فێرگهی سههرتاییدا ئیمه فێرکاریکمان ههبوو شاگردهکانی دهئهزموو، داخۆ ناوی ئیمامهکانمان لهبهره؟ به زنجیره له سههرهوه بۆ خوارهوه ناومان دێنان. دهیگوت: تههجار له خوارهوه بۆ سههرهوه پێدا برۆن! ههر شاگردیک ئهم قیچهههڵاچهی رهوان با، ئافهرین و نهری بیستی خهلات دهکرا.

ده بېمه وه.

تو ئیژی هه زاری خاسه. برسی، خوشه ویستی خواجه. پیغه مېه زور جار له برسان به ردی له ورگی به ستوه؛ بژیوی دهس نه که وتوه. بهم فرمایشته جوانه ترا، ته شی هه کهس نان شک نابا، سوپاسگوزاری خودا بی؛ چونکه رۆزی پی نه داوه. جا که واپو با سوپاسی شه داگیر که رانهش بکه یین که نانه که مان ده رفینن و تالانی ولاتمان ده بن! فرموت: هه رکی له سه رزه مین زه بوون و بی ده رته تان بی، له قیامت ساز و ته یاره. ته که ر لیږه کوللیږه یان لی پفاندی، ته که ر له نیژی و بی نانی مناله که یان گریان دی، دلت خوش بی؛ له به هه شتی بابولهی زلت بو ده کری و بو خنده ختو و کت ده دری! که واپو نه بی شه وانه ی ژیر ده سته و دیلی زوردار و ئیستعمارن، شه وانه ی داهاتی سالیان، نه غدینه و سامان و مالیان تالان ده کری و داگیر که ر پی خه نی ده بی، رۆژ و شه ویان به سوپاس بو داگیر که ران ته رخان بکه ن؛ چونکه شه وان بوونه ته هوی به خته وه دی شه بیچاره له قیامت.

باوه! شه وانه ی پیته ده لپن با تیکه ت له دهم بر فینن، با بر سیت که ن، بو رۆزی قیامت باشه، گزیکارن؛ به ناوی دیانه ته وه پارو له دهم تو ده رفینن؛ خویان نه یخون. ته که ر تو چاوت نووقاوه و نایانینی، من دیتوومن که چون تیکه رفینن کن! شه وانه ی که به ناوی دین چاویان به سستی و هه ست و هوشیان لی سپر کردی، ماله تالانییه که ی تو یان له ناو خویاندا به ش کرد و پیته نه زانی.

باوه گیان! چون تو به ته مای، منی رۆله ی چه رخی بیستم خوم که ر که م و چاوم داخه م، شه کتیبه نه خوینمه وه که خوت و دایکم نایزانن. هه ر بچمه مزگوت و ته کیه، هه ر شه و قسانه بیسم که هه زار سالی ربه قه - به دهر دی بنیشته خوشکه - بیژراوه؛ هه ر گیز به قاس نووکی ده ریش به هره ی نه بووه. من ده چم شه و کتیبانه ده خوینمه وه که تو ئیژی ثامیانی له دین لادانه؛ که پرپانه له رازی نه پینی سروشت؛ که له زانستی به که لک پر کراون.

برا خۆشه‌ویسته‌کانم!

هه‌رچه‌ند به‌ ئیوه‌م ږاگه‌یاند که له‌ جیاتی چینی تازه‌ پیگه‌یشتوی له‌ دین نه‌بان ده‌تاندوینم، به‌لام خۆشم دوه‌ه ناگه‌م چۆن ده‌توانم بېم به‌ ده‌مراستی ئه‌وان؛ چونکه‌ من یه‌ کیک له‌وان نیم و بگره‌ منیشیان خۆش ناوئ.

لاوه‌کانمان من به‌ مه‌زه‌به‌ی ده‌زانن؛ به‌ مۆره‌وه‌ لیم ده‌روانن. لایان وایه‌ منیش نیمچه‌ ئاخوندیکم. ئاخوندی میزه‌ر به‌سه‌ریش منیان ده‌دزئ. لایان وایه‌ منیکێ کراوات له‌ مل، مافی چوونه‌ سه‌ربه‌رزك و وتاری دین دانم نییه‌. لاو به‌ مه‌لام هه‌ساو ئه‌که‌ن؛ مه‌لاش به‌ لاو. نازانم ئیوه‌ چی ئه‌لین؟ هه‌ر چۆنیک بیت من ناچارم له‌ فهرمانی ویژدانی خۆم دهر نه‌که‌وم. به‌رانبه‌ر به‌ ویژدانی خۆم پیتان ده‌لیم:

هامده‌رسان! مامۆستاکانم! ده‌س ږه‌نگینان! ږۆشنییران! نووسه‌رانی قه‌لمه‌ ږه‌وان! ئه‌ویندارانی ئازادی و دیمۆکراسی و ئه‌ی ئه‌وانه‌ی به‌ ئاواتن ژبانی هه‌ژاران بگۆږن و بۆ یه‌کسانی و کامه‌رانی له‌ خه‌باتن! لاشتان وایه‌ دینداری هۆی دواکه‌وتنه‌، تێنه‌که‌یون ئه‌وه‌ی که ئیوه‌ دیوتانه‌ ده‌گه‌ل ئه‌و دینه‌ی من ده‌لیم زۆر لیک دوورن.

من که ده‌لیم با دیندار بین، مه‌به‌ستم له‌ ئایینیکه‌ له‌ سایه‌یدا هه‌موو مرۆ ئازاد ده‌ژئ. چینه‌یه‌تی و نرم و به‌رزی تیدا نییه‌. دئه‌ ئه‌دا پیشه‌سازی و هونه‌ری جوان و زانستی هه‌موو جۆره‌ فیڕ بیین و هه‌ر له‌ سه‌ر پشتی بیشکه‌وه‌ تا ده‌چینه‌ گۆږچه‌وه‌، دهرس خوین بین. ئه‌و ئیسلامه‌ی که من گه‌ره‌که‌ بمانبئ ئه‌وه‌ نییه‌ که ئیوه‌ لیئ قه‌لّس و توورهن.

جاریک یه‌ک له‌ شاگردانم به‌ ته‌وسیکه‌وه‌ پئی وتم: تۆ بۆ سوودی تایبه‌تی خۆت، خۆت کردۆته‌ وشکه‌شیعه‌ ئه‌گینا وه‌ک ده‌لینی وانیت!

گوتم: کاکۆ! کامه‌ قازانج؟ ئه‌وی به‌ سه‌ر من هاتوو به‌ سه‌ر کئ دئ؟ ژبانی لاویم، تافی جوانیم، دهرفته‌ و هه‌لی ژبانم له‌سه‌ر ئه‌م بییر و ږوایه‌ له‌ ده‌س داوه‌. ئه‌نجامه‌که‌ی وا ده‌بینی خۆت و لاوانی هاوپییرت به‌ میشک ږوچم

دهزانن. له ولایشه وه مه لا و کالئ سهر به تالئ مفتخوړیش لایان وایه لامه زبم و هه زار جنیوم پئ دده دن! ته گهر منیش پیم له ویزدانی خوّم نایه و گویم به عهیب و عار نه دایه، ده متوانی وه کوو ته وانهی دینیان به دنیا ده فروشن، گوند و ږز و زیر و زوری زورم بوايه.

خو ته گهر بئ لایه نیش بام، کارم به سهر تهو کارانه وه نه بوايه و کلاوی خوّم توند بگر تايه با نه بیا، کهس کاری به من نه دابوو. دوزمنایه تی ناخوند و دژایه تی توندی لا و انم نه ددی. به لام وهک وتم ویزدانم هانم ته دا که دینه کهم - وه کوو ده پیشودا هه بووه نهک ته وهی ئیستاکی هه یه - به دنیایه بناسیم؛ بیانخه مه وه سهر راسته پری موسولمانه کانی به ری و له گومپایی ده ریانبینم.

ئیرنیست پینان تهو زانا خاچه رسته ی که ئیمه ده لئین کافره، ده رباره ی ئیسلام گوتویه: «ئیسلام و اتا ئینسانیه ت». من ده مه وی تهو ئینسانیه ته نیشانده م. که ده شلیم به مه زب شیعهم، نابئ هیچ که سیّک لای و ابئ که من شیعه - وهک ثورتودوکس و کاتولیک و پروتستانت له دینی خاچه رستاندا به رانبر به یهک ویستاون - له کوّمه لگای موسولماندا له حاند سوننی و ئیسماعیلی و زهیدی و ته شعهری و هی تریش، به ږه وشت و ئاینیکی سهر به خو و جیاواز ده زانم.

من لام وایه ئیسلام یه که و نابئ هیچ لکی لیوه که ین. تهو هه موو لکه ی که ئیستا لئی بوته وه، هوئ ته مه سه که ئیسلامه راسته که مان بیر چوته وه.

من له شیعه تی مه به ستم په پره وی له و که سانه یه که بهر له موسولمانانی تر به گز زالم و لاساری په گه زپه رست و فاسقدا هاتوون و به و نیازه بوون که نه هیلن مافی موسولمانی هه ژار به ری بدرئ. و ده زانین که ته وانه سهر نه که وتوون و له راهی خودا تیدا چوون. تهو ئیسلام داگیرکه رانه ش چوّن به ناوی ئاینه وه ده میان ناو ته ناو خوینی هه ژاران و چهند هه زار درّ و بوختانیان بو دینه که هه لبه ستوه! به لئ من مه زب شیعهم و هه ردووک ته سلئ مه زبه ی شیعا یه تیشم پئ په سنده و

بروام پىيە. دوو ئەسلەكەش: ئىمامەت و عەدالەتە. من ئىمامىكم گەرەكە خوداپەرستى راستى بى و ھەموو تواناى لە ژيانيدا بۆ خزمەت بە ھەژاران و بۆ مافى چىنى چەوساوە و ژىرچەپۆكە بەخت بکا. ئىمامى وا ديارە ئەو عادلەش دەبى كە لە ئەسلى دووھەم داىە. ئىتر من ئەو شىعەيە نىم كە لام وابى بە گريان و قورپىوان و بەرۆككوتان، ھەموو كار دەچىتە سەر و بەھەشتى خواشم دەدەنى.

لیم پرووئە پۆشنىبىرانىش ئەو برۋايەم پەسند دەكەن. ئەگەر ئەوان ئەمپۆ لە دىن گازندە و گلەيان ھەيە، لۆمە ناکرین. چونكە ئەوئى ئەم پۆژانە ناو نراوە رەوھەشتى شىعەگەرەيتى، ھەر ناوى بىناوەرۆكە و كویرە و كلۆر و قىپۆكە. لە درىژايى سەتان سالدازگىكاران لە ژىر جە و مېژەر و رېش، بە چاپ و گوپ و فې و فېش، بۆ قازانجى دىناى خۆيان دىنەكەيان لى گۆرپويىن. ئەوئى ئىستا بە ناوى دىن، بە ناوى مەزەب دەبىين، تەپكەو داو؛ بۆ خواردن نراوئەتەو.

داخەكەم! ئەو بىفەرپانەى دىنيان كرده كەرستەى ھەژار فرىودان، ئەوئەندە ئىنسافيان نەبوو كە ھەرگا ناوەرۆكەكەى لە ناو دەبەن، ناوئەكەشى نەھىلنەو. فېلە، بوختانە، درۆيە، دەسبېنە، نان دزىنە، ھەر پىشى ئىژن ئىمان و شىعەيەت. ئەگەر وىژدانىكيان ھەبا دەبوايە ناويان بنايە مەزەبى گريان و شىوئە؛ يان ھەر ناوئى كە كالا پر بە بالا بى. ئەوسا زۆر بە ھاسانى دەكرا خەلكى رەمەكى حالى كەين كە ئەم تازەداهاتگە نە ئىسلامە نە مەزەبى شىعەگەرى. چونكە نە دادى تىدايە، نە دادپەرور. ئەو كەسانەى شاعەبباسيان كرده ئىمام، ئاورووى ھەموو ئىمامىكيان لە ھەردى دا و شووشەى دىنيان لە بەردى دا.

وا پتر لە ھەزار سالە چارەپەشەين. بە درىژايى ئەو ماوئەيە لە دەس دام و دەزگای عەرەب، لە كوشت و كوشتارى مەغول، لە بىنگارى خان و بەگان، زالەمانە و خوین دەگرين و خۆ دەگرين و خو دەگرين و بە ھەناسەساردى دەبين و بە ھەناسەساردى دەمرين. دلمان ھەر بەوئەندە خۆشە كە بە دەم خۆمان ناو ناو

لاگیر و په پړه وی عه لی. ثاری، دهسته یه کی دز و دهسپر، خوځان کرده ریبه ری دین و بو لاشه ی گهنوی دنیا دینه که یان پر کرد له قسه ی پر و پوچ و خه رافات و پایان گه یاند که نه مه یه شیعایه تی. وشه کانی: خواپه رستی، پارانه وه، زیاره تی مه که و که ربه لا، قورعان، تیمامه ت، عه داله ت، عه لی، ویلایه ت، شه هاده ت، حوسین، قیامه ت، شه فاعه ت، قهزا و قه ده ر، چاوه نۆری تیمامی هیشتا نه هاتوو، گشتی بوته نامرزی خه لک خاپاندن و بوته مایه ی کسپ و کاری کارنه که رانی مفته خور. تا حال وایی، خواش هه لئاگرئ چاوه نۆر بین که لاوانی رۆشنیبری نازادیخواز - که بو پیشکهوت و یه کسان و دادپه روه ری له پرووی جیهاندا ده کوئن - خوځان باوینه ناو داوی نهو به لایه و هه رچی نهو به ناو دینداره گزیکاره ده یلین، بلای وایه و پروا بیتی. نه خیر هه رکه س توژیک هه ست و شعوری لابی، نابی بیر و پروای وایی که نهو ته نه ل و بیکاره و زمان لووسه ی له سه ر په نجی هه ژار ده ژین، نو ماینده ی دین و خودا و ئیسلامه تین. ئیسلامه تی و خودا په رستی به راست، گه لیک له وه به رزتره که نهوانه باسی ده که ن. ئیسلام ده لئ خواپه رست به! به لام نالئ خواپه رستی هه ر نهو به لات وایی خودایه که هیه و هیچی تر نا. خواپه رستی له ئیسلامدا مانای وایه: له کرگاری خوا بنۆری، له ژیانی جانوه رانی به ژی و ناوی، له مرؤ، له پوهک، له دار، له عاسمان و نه ستیره کان و له م خوکرده ی له به رچاوه بتوژیوه.

ئیسلام ده لئ: نازاد بژی! چاوت له دهستی که س نه بی! خو ت زال که به سه ر سروشتا و بیخه به ر کار.

خودای ئیسلام جوان په سنده. له پیس و گه مار توو په یه. په سندی زانایان ده دا. خودا لاگیری نازایی و ناکار چاکی و ده ست و دل و دهروون پاکی و بهزه و پوحمه. مرؤ له به رانبه ر خودا نه مینداره و کردوو به ته جئ نشینی خو ی له هه ردی و بو فرشته بوته پروگه.

پیغه مبه ر فه رموی ئاکارتان وه کوو ئاکاری خودایی. خوا عادله؛ دژی زولمه. جا هه رکه س یان هه ر که سانیک عه داله ت له بیر بکه ن و به گز زالمدا نه چنه وه،

بە خودا نەناس ھەساوێ. جا با ئەو پێی گرتوویانە ناوی ئیسلام یان شیعاییەتی لێ بنێن.

شیعاییەتی سەرەتایی بۆ بە گۆداچوونی زۆردار پەیدا بوو. وەك دەزانین ئەوانەى لاگیرى عەلى و دۆستى ئەولادى عەلى بوون و خوشیان ویستوون، پێیان وتوون شیعەى عەلى. شیعە واتا: دەستە و بەستە. لە ھەموو دەور و زەمانان ھەر کەوتووێ بەر جەزەبە و شەکنجە و ئازار دراوێ و بە دايم زۆرى لێکراو بوون. ھەر بە ئاواتى پوژێك بوون کە زوڵم و زالم نەمیێ و لە ژێر سایەى عەدالەتە ئازاد بژین. جا ویستا ھەركەس -سا بە ھەر بەھانە و ناویك- زوڵم بکا یان یاریدەى زالم بدا، لە مەبەستى سەرەتایی شیعاییەتیەكەى لایداو و ناشى ھەر بیژێ ئیسلام.

خودایەكى من دەیناسم دادپەرورە؛ دژى زوڵم و زۆرداریە؛ لە بێكاری خوشى نایە؛ دنەى كار و كۆشش دەدا. ژینى ڕەبەنى و نەدارى لە ئیسلامدا پەسند نییە. پێغەمبەرى خوا فەرموویە: بەلەنگازى لەوانەى پیاو بەرەو كافر بوون بەرى. ئەبوزەرى دۆستى نزیكى پێغەمبەر و ئیمام عەلى فەرموویەتی: نەدارى لەم دەرگایەو بێتە ژوروى، ئیمان بە دەرگاى تەردا بۆی دەرەچى.

عەلى لە ئامۆژگاریەكدا بە كۆپى خۆى موحەمەد حەنیفە دەلى: «كۆریژگەى خۆم! لەبەر خودا بپاریۆ ھەژار نەبى. ھەژارى دین لاواز دەكا؛ ئاوەز تێك دەئالۆژینی؛ سینە پر دەكا لە كینە.»

ئەو دینەى دەلى ڕەبەنى و بەلەنگازى كاری باشە، ئیسلام نییە؛ دینی خاچپرستان و چلەكیشی ھیندوستانە. ئیسلام گەرەکیە توانا بى؛ ژیر و ئازاد و ئازا بى؛ دەس بە شمشیر لە خەزا بى. ئەو عەلى تۆ ناوی دینی دەگەل ئەوێ کە من ناسیومە لێك جیان. ئەو عەلى کە من دەیناسم گەورە و گچکەى بە چاویك تماشە دەکرد. لە مووچە دابەش کردنا بۆ عوسمانى كۆپى حەنیف، کە زۆرى لێو نزیكە و بۆ کۆیلەكەى، ھەریەك سێ درەم دادەنى.

ئەو عەلى ئەمە ناسیومە لە مزگەوتە دەس بە دۆعا نزا دەكا؛ لە مەیدانا

دهس به شمشیر خهزا دهکا. له باری کۆمه لایه تیدا دژی پیاوی ناله باره؛ دوژمنی چهوسینه رانه؛ له ریا و درۆ بیزاره؛ بهزهیی به گزیکاراندا نایه تهوه. چوار ههزار خارجی قهر کرد که هه موویان قورعان رهوان و نوێتکهر بوون؛ نیشانهی سوژده بردنیان له سهر نهی ببوه پهله. له مهر نهو کاروه فهرمووی؛ تاریکی فیتنه و ئاژاوه دنیاى تهنى پوژ به پوژ تهشه نهی دهکرد. نه گهر نهوانه م نهکوشتا لهوانه بوو دنیا به ره به لا بکه. ئهم کارهش له دهس من نه با له دهس کهسی تر نه دههات. جگه له من کێ زاتی بوو چوار ههزاری به پوالتی له خواترس و قورعان خوین و ته رکه دنیا و له راستیشدا ماکی ئاژاوه و پشیوی قهلاچۆ کا و گوێ نه داته بهرژه وهندی باری پوژ و تکای تکاکاران نه گری.

رهنگه نهوانه لای خوین لایان وا بووبێ چاک دهکهن و راپه رینیان له پرووی عهلی بۆ بهرژه وهندی ئیسلامه. بهلام نهوانه دهسخرۆی عهمری عاس و ئهمهوی بوون. دهسخرۆ بوونیش گونا هه. فریوخواردنیش تاوانه و تووشی گونا هانت دهکا. عهلی پاپای حوکم نه بوو؛ له سهر نه بوونه خهلیفه کیشهی نه کرد. ته نیا دژی زۆرداری بوو. عهلی به مالکی ته شتهر دهلی؛ تا من فهرمانم پهوابی، کهس ناتوانی دهکه جۆیه که له دم میروولش بریفینی. هه موو مرۆ لام یه کسانن. نه گهر موسولمانیش نه بن خۆ ئینسانن. دهبی تو هه موو ئینسانیک وه که برای خۆت تماشا کهی.

ئیسلامی من نه ئیسلامی عهبدولپه حمان کورپی عهوفه و نه ئیسلامه تی عوسمانی کورپی عهفانه. من ئیسلامی ته بوو زهرم خۆش گهره که که ته نیا له خوا ده ترسا و له سهر پروای ئیسلامه تی خۆی به خت کرد.

عوسمان یاری پیغه مبه ر و خهلیفه بوو؛ قورعان نهو کۆی کردۆ ته وه. موسولمانان له سهر دراو وه کو کردن و مالتی ئیسلام به فیروندان ده گزی راجوون. یه که لهوانه ته بوو زهر بوو که دهیگوت خودا فهرموویه: ئهی نهوانه ی خاوهن پروان! کهلیک له کهشه و په به نان به مالتی مه ردم ده ژین و نهو که سانهش که زیرو و زیو ده شیر نه وه و له رای خودای به خت ناکهن با بۆ تازاری زۆر به ژان ئاماده بن.

کەعبولئە حبار کۆنە مالمی جوولەکانی نۆموسولمان - کە ببوو دەمراستی
عوسمان- لە وەرانی ئەبووزەر دەیگوت ئەم ئایەتە بۆ حاخام و کەشەکان و
خاوەن سەرمايەیی زۆر زل و کۆیلە کړی غەیرەدینە و موسولمانان ناگرتەووە.
ئەبووزەر دەیگوت: ئەو کەسانەیی زیڕ و زیو کۆ دەکەنەووە و دەیشارنەووە - کافر بن
یان موسولمان بن- وەکوو یەکە.

من ئیسلامی ئەبووزەر بە راست دەزانم کە بۆ مائی موسولمانان، بۆ نەمانی
چینایەتی لە کۆمەڵدا، بۆ لادانی زولم و زۆری لەسەر بی دەست و بی زۆران، دەگەڵ
زۆرداری نالەبار، بکەوێتە زۆرانبازی و سەر و مائی لە ڕێگەیی برۆیدا بپوا.

حەجمان چۆنە؟

مامە حاجی! بمبوورە کە عەرزت بکەم حەجە کەتم بە دل نییە. حەجی
عەزەرتی ئیبراهیم پەسند ئەکەم کە بته کانی شکاند و خوای تاک پەرستی
دامەزراند.

پەنگە بفرمووی جا کوا بت؟ بت نەماوە تا بیشکیئیم؟ بەلێ ماوە و زۆر لە
جارانی زۆرتەر و حەستەم ترن. بتی ئەودەم بەرد و دار بوون؛ بی ئازار بوون؛
کردن و خواردنیان نەبوو. نە چاکەیان لە دەس دەهات نە خراپە. بەلام بته کانی
ئیستا زیندووون؛ دەبزوون؛ دەخۆن؛ دەکەن. بتی ئیستا بەرپشەووە، لای سەر ووی
لی برپیویەووە. خاوەن هیژە؛ دەستی دەروا؛ کۆشک و سەرای تازەیی دەوئ؛
پوول پەرستە؛ زیڕ و زیو کۆ دەکاتەووە و بە ریشی پیاوی ساویلکەیی وەک من و تو
پێدەکەنی.

حاجی گیان! حەج نە ئەوێهە لەو دەشتە پەمڵە تۆز بکەیی؛ گەرما بتگەزئ و
مۆز بکەیی و باریک مەتومۆر بۆ دیاری لە مەکە و مەدینە بکړی و بە
کەشیدیککی زەردەووە بەرەو مال بی و شەکراو بەدی بە حیرانان.

حەجی بەراستی ئەمەییە لە دیمەنی ئەو هەزاران هەزار کەسەیی لە ناو
پۆشاکیی ئیحرامدا هەمووی وەک یەک دێتە بەرچاو، لیئ حائی بی کە خوا ی مەزن

پایه و مایه‌ی سهر دنیایه به هیچ ده‌گری و له ده‌رگای شه و نه‌جیمزاده و بۆره‌پیگ و نه‌دار و دارا و هک یه‌که و به چاوێک تماشا ده‌کریڼ.

حه‌ج بۆ وه‌بیرهیته‌نه‌وه‌ی ئیبراهیمه که فرزه‌ندی خۆشه‌یستی به قوربانی خودا ده‌کرد. تۆ پینچ فره‌زه مالنیکت کردۆته رووگه و پرووی تی‌ده‌که‌ی. له هه‌جیشدا چه‌ندین جارن ده‌وری ده‌ده‌ی. له هه‌جیش که گه‌رایته‌وه، سویندی گه‌وره‌ت به کابه‌یه. هیچ پرسپوته شه‌م ماله که‌ی بنیات نرا؟ بۆ کراوه؟ بۆچی شه‌ونده پیرۆزه؟ هیچ پرسپوته: گورگه لۆقه‌ی سه‌فا و مه‌روایه بۆ چیه‌ی؟ لیم پروونه نا. با پیت بلیم: که‌نیزیک‌ی به‌زیرک‌رای هاجه‌رناو، له برام زگی پر بسو. برام هی‌نایه مه‌که و لهو چۆله وازی لی هی‌نا. هاجه‌ر له‌وئ کوریک‌ی بوو سمایل ناو. ژنه‌ی زه‌یستان تینوی بوو. بۆ ناو له نیوانی سه‌فا و مه‌روادا رای ده‌کرد. برام هات شه‌م مالن کابه‌ی بۆ هاجه‌ر و مناله‌که‌ی ساز کرد. به فره‌مانی خودای گه‌وره ئیستا شه‌و ماله رووگه‌یه و شه‌بی هه‌ج‌ج به ده‌وریدا بوخلیته‌وه و لهو شوینه‌دا - که هاجه‌ر له ناو گه‌راوه - و هک شه‌و گورگه‌لۆقه بکه‌ن.

ره‌نگه ئیستا سه‌ریکی بۆ راوه‌شیڼی و له‌به‌ر خۆته‌وه پرسی: پیاو نه‌مابوو له دنیا‌دا ماله‌که‌ی بکری به رووگه، ته‌نیا چاوه‌خانوی ژنی‌ک نه‌بی کراوه به‌و جی پیرۆزه؟ به‌لێ خودا ویستویه‌تی حالیمان کا که له‌به‌ر باره‌گای شه‌ودا، هه‌ر چاکی و پاکی له کاره. باس باسی ژن و پیاو نییه؛ بی‌ناو یان خاوه‌ن‌ناو نییه. ژنیک‌ی بی‌کس و کلۆل لهو بیابان و چۆله‌دا بی‌ده‌ره‌تان، زه‌یستانه. تینگی زۆری هی‌ناوه. لهو بیروون و قاقه‌ه‌شدا، نه‌ ئاوه، نه‌ ئاوه‌دانی، نه‌ شینکه‌یه، نه‌ چینکه‌یه، نه‌ زنه، نه‌ کویره‌کانی. لمی گه‌رمه و تینی هه‌تاو. دیمه‌ن شه‌ونده به‌سامه زراوی پیاوی زۆر ئازاش ده‌کاته ئاو؛ چجای ژنیک‌ی لی‌قه‌وماو. به‌لام هاجه‌ر، هاجه‌ری پاک و خوداناس - که پروای وایه خودای شه‌و خاوه‌ن به‌زه‌بی و توانایه؛ له ته‌نگانه و لی‌قه‌وماندا جی‌گه‌ی هومید و هانایه - داوینی هومید به‌رنادا و چاکی لی‌ ده‌کا به‌لادا. سه‌رکه‌وتن له خوا ده‌خوایی و به نیازی ئاو په‌یدا کردن بۆ خۆی، بۆ کۆرپه‌ساواکه‌ی، ده‌که‌ویته‌ کۆشش و ته‌قالا و خه‌بات و سه‌ره‌نجام ده‌گاته ئاوات.

خودای گەورە کە چاوەخانوی ئەو ژنە ی بە خانە ی خۆ ی ناو بردووە و شوین
پێ هەلگرتنی ئەوی کردۆتە ئەرکی حەججان، بێ سوڕ نییە. ویستووێە حالیمان
بکات کە برۆای پاک و بێ خلتە و لە ژیندا ناھومید نەبوون و ھەولدان بە تەمای
خودا، چەند بەنرخە و ناروانی نێرە یان مێیە.

رەنگە بیژی دەیسای ئەگەر کارە کە ھەر دەورەدانی مالی کابە و گورگەلۆقە ی
نیوان سەفا و مەر واکە یە، دەکرا تاکە - تاکەش بکری. نە یگەرە ک بسو ئەم
ھەزارە زیلە ی حاجی لە کاتیکی تاییە تیدا گشتیان لە مە کە کو بن و پیکە وە
ئیحرام ببەستن...

مامە حاجی! کۆبوونە وە ی بە دەستی جەم لەم شوینە دا، کۆنگرە ی حیزبی
ئیسلا مە کە سالا و ساڵ دەبە ستری. خوا ویستووێە موسولمانان - کە برای
دینن - پیکە وە سالی جارێک چاویان بە یە کتر بکە وێ؛ لە دەرد و مەرگی یە کتری
بە ئاگا بن؛ دەھانای زۆر لێکراوان بین. بە لام بە ناشکوری نایم لە ھەزار حاجی
یە کێکی نازانی بۆ دەچیتە حەج. کابرایە ک لە ناو ئاوابی یان لە گەرە ک بە مەر و
مال یان بە کەل و پەل و کووتال، لە چا و ھاومالە کانی خۆ ی بە ئیروتر دیتە بەرچا و.
مە لا و کوێخا و دەر و جیران دەوری دەدەن کە تۆ حەج ت لێ کە وتوو و ناشی لە
دانی وامی خوا خۆ ببویری! قەر زکویر دوژمنی خوا یە. کابرا لە پروو دادە مینێ؛
پسولە ی سە فەر وردە گری؛ پوول و پارە یە ک ھەل دە گری و دە چیتە حەج. دە گە ل
ھەزارانی وە ک خۆ ی لە و ناوە تو ز و خۆ ل دە خوا. وێرای خە لک، لە دەوری کابە خول
دە خوا. لە نیوان سەفا و مەر وادا لە غاردان پشوی سوار دە بی. بۆ گە یشتن بە
مینایە ملە دە کا. شە ی تان پیسە؛ ئە شێ کوچکی لێ بواری. چەند چە وێک
دە شە ی تان دە گری. ھەر کە وتیان حەج تە واو و سەریان تاشی، بەرگی ئیحرام
دادە کە نێ و بە پە لە پەل ئە کە ویتە کە ل و پەل کرین بۆ دیاری. دیارە ئە و ی ئە و
دە ی کړی زۆر بە ی مالی ئە مریکا و ژاپونی یە کان و خوانە ناسە کانی ترە. واتا لە
جیاتی مام حاجی کە ئە شێ لە و چوونە حەج ی لە زیارە تی مالی کابە و لە یادی
بتشکاندنێ ئیبراھیم و گیان بە خشی نی سمالیل لە راھ ی خوادا بە ھەرە بەرێ،

قازانجه که به گیرفانی بی‌دینانی خوانه ناسی پیشه‌سازی لاوه ده‌گات!
 به فەرمووده‌ی تیمام موسای کازم: «چه‌قه‌چه‌ق زۆر و حاجی کهم». به‌لێ
 چه‌قه‌وه‌هرا و ماندوو بوون و له گهرمان تاره‌ق کردن و دیاری کرینی لێ ده‌رکه‌ی،
 چیتیری ده‌س نه‌که‌وتوو. مه‌گین بیژین که‌شیده له سه‌ر نانه‌که‌ی، له‌پی ده‌ست
 راموسانه‌که‌ی، خه‌لگ به‌ خۆی بیژن حاجی، به‌ خێزانه‌که‌ی حاجی ژن. هه‌روا که‌م
 نین: له‌وه به‌ولا سویند به‌ ئالفه‌ی کابه‌ ده‌خوا و کرپاره‌ دینداره‌کانی هاسانت‌ر بۆ
 فریو ده‌ده‌ری.

دیمه‌وه سه‌ر باسی قورعان

باوه! فەرمووت تیمانم به‌ قورعان هه‌یه. منیش تیمانم به‌ قورعان زۆر
 پته‌وه. ئیستا وه‌ره با تێک بگه‌ین. تۆ مه‌به‌ستت کام قورعانه؟ ئه‌و قورعانه‌ی که
 نازانی چی تێدایه؟ یان ئه‌وه‌که‌ی بۆ فریودان به‌ نووکه‌رمیانه‌وه کرد؟ یاخۆ نیازت
 ئه‌و قورعانه‌س که له چاره‌که چه‌رخێکدا هه‌زاران هۆزی عاره‌بی پی‌خواسی
 خودانه‌ناسی هه‌یج نه‌زانی یه‌کتاکوژ و لێک دوژمنی له ده‌وری یه‌ک کۆ کرده‌وه؟
 سه‌د سالی ته‌واو نه‌خایاند ده‌وله‌تێکی وای دامه‌زراند که ده‌وله‌ته هه‌ره
 به‌هێژه‌کانی ئه‌و پۆژه‌ی تاوانده‌وه. مه‌به‌ستی من قورعانی‌که به‌ ناوی خوا ده‌س
 پی‌ده‌کا و به‌ ناوی مه‌ردم دوابی دیت. زۆربه‌ی زۆری ناوه‌رۆکی ده‌باره‌ی باری ژیان
 و پێشکه‌وتن و زانابوون و که‌شه‌داری کۆمه‌لگایه. له سووره‌ته‌کان بڕوانه! به‌شی
 زۆریان باسی سروشت و خۆکرد و ئاکار و خوی باش و به‌ که‌لکه له ژیندا و
 ته‌نیا به‌شیکی زۆر که‌می ده‌باره‌ی نوێژ و تاعه‌ت و ژینه‌وه و قه‌بر و قیامه‌ته.
 خوا قورعانی بۆ که‌سیک نارد که له خویندن و نووسین به‌شی نه‌بوو. که‌چی
 هه‌وه‌لین سووره‌تی له‌سه‌ر خویندن و نووسینه. (بخوینه به‌ ناوی خودات... به
 قه‌لهم فی‌ری مرۆی کرد). له شوینیکی‌تردا ده‌لێ: (ماسی. سویند به‌ قه‌لهم.
 به‌وه‌ی که پیشی ده‌نووسن). زانایان ده‌لێن پیشینان مه‌رکه‌فیان له جۆریک ماسی
 ساز ده‌کرد.

تۆ قورعانیکت خوڤ دەرۆ و بە مەبارەکی دەزانی کە هەر بەرگە کە ی دەبینی بە نەخش و نیگار ڕەنگاوه و لە سەر تاقە داندراره و بە پیتی مائی دەزانی. ئەو قورعانهی کە بە بیداری نایزانی و نازانی باسی چی دەکا، بۆ خو بنسەنیری دەخە ی. بۆ چارکردنی سەریشە و پشت و باداریت گەرە کە. لات وایە بۆ زیندوو نابێ؛ لەسەر مردووانی دەخوینی. بەشی زۆر لە گۆرستانان دەخویندری و خێرە کە ی بە مردوو دەدری. هیچ گا بیرمان نە کردەوه کە لە مانای تی بگەین و بایەخ بەو پەندانە بدەین کە خودای خاوەن بەزەیی بۆ بەختەوهری و سەرۆهری و گەشە کردنمان دایداوین.

پێویستە فرمانی خودا بخویندری؛ تی بگەین و تی گەیه ندری. نە ک لەسەر ڕفە دا بندری و لە دوورەو تماشای بەرگە کە ی بکری.

گەلێک مەلای وامان هەبوون گوتووینە وشە ی قورئان لە «قەرە ئە» وه نەهاتوو کە وه خویندن دەگەیه نیی؛ لە ڕیشە ی «قەرە ئە» یە کە بە مانا نزیك بوونە. واتا هەر دەبی بیبینی و نە یخوینییه وه؛ دەلێن ئە گەر خویندیشته وه نابێ بپرسی دەلی چی و ناشی دەماناکە ی بگە ی؛ چونکە مانای ئایەت زانین لە وزە ی مرۆ بە دەره. ئەوه ندە سەخت و دژواره ئە گەر زانا و تۆژەرەوی زۆر لە زەبریش هەزار سالان خو ماندوو کا، بۆ مانای تەنھا ئەو بییه کە لە پیش بیسمیلا دایە، پە ی پێ نایا و ئەوه ندە قوولە پە ی نادا. وتیان قورعان بە ماناوه حەفتا توێژە هەر توێژە ی حەفتا گنجی هەس؛ هەر گنجەشی حەفتا چینی تی بکە وتوو؛ هەر چینهشی حەفتا کون و کاژێری دیکە ی تی دایە و تا هەتایە هەر پە رده لە سەر پە رده یە و تا پێدا برۆ ی حەفتایە؛ کەوابوو چار هەر ئە مە یە ئە گەر خویندت وا بە ڕەشخوینی بیخوینە و لە مانا پرسی واز بیئە. هیندیکی ترمان لەوانە ی بە ناو زانان و لە ژێرەوه دوژمنی ئیمە و خو شیان، قەوانیکی تریان سەرسخت. گوتیان ئەم قورعانه ی ئیستا لە ناو موسولمانان هە یە، دەگەل قورعانه راستە کە ی خوا بۆ پیغە مبهری ناردوو یە کێک نییه. ئەم قورعانه هەلەستە یە. قورعانی راست لە لای ئیمامی یە کە مین هەلگیراوه و بە نهینی دراوه بە دووه مین ئیمام و هەر

ئیمامه‌ی دایه‌یه ته ده‌ست شوینگیره‌که‌ی تا گه‌یشتوته ئیمامی دوازده‌هه‌مین و جگه له‌و چهند ئیمامانه که‌س قورعانی راسته‌قانی له‌لا نه‌بووه.

کاتی ئیمامی دوازده‌هه‌میش وه‌کوو مانگ په‌نای گرتووه و له‌بهر چاوان نه‌دیو بووه، قورعانه‌که‌شی بردووه و تا خۆی دهرنه‌که‌ویتته‌وه، له‌ قورعانی خوا بی‌به‌شین. هه‌رگا پۆژی له‌ پۆژاندا ئیمام خۆی ئاشکرا بکا، چاومان به‌ دیداری خۆی و قورعانه راسته‌قینه‌که‌ پۆشن ده‌بی. ئه‌وسا ئیمام مانای قورعانی راستیمان حالی ده‌کا و ده‌زانین دین ده‌بی چۆن بی.

هیئندیکی دیش -که‌ له‌وانه نه‌رم و نیانتسر ئاخاوتوون- فه‌رموویانه ئهم قورعانه زۆربه‌ی ده‌گه‌ل قورعانی راست یه‌که‌؛ به‌لام ده‌سکاری کراوه و هیئندیک ئایه‌ت و سوورته‌ی لی دزراوه و هیئندیکی وه‌سه‌ر خراوه. هه‌رگا ئیمامی زه‌مان هات، پاک و پووک لیك هه‌لده‌بژیژی و دزراو به‌سه‌ر ده‌کاته‌وه و وه‌سه‌رخراو ده‌رداوژیژی.

هه‌رکه‌س توژیك به‌ ژیری بیر بکاته‌وه و سه‌روبه‌ری ئهم گه‌فتانه لیك داته‌وه، زوو تی‌ده‌گا که‌ دین دوژمنانی ئیمه له‌ درێژایی میژووی موسولمانه‌تیدا، چه‌ند خه‌ریک بوون دینه‌که‌مان لی تیك دهن و قورعانمان له‌بیر به‌رنه‌وه. زانیویانه تا قورعان له‌ ناو موسولمانان مابی و به‌رانبه‌ر به‌ فه‌رمووده‌کانی ببزوونه‌وه، ده‌داوی ئه‌وان ناکه‌ون و هه‌میشه هه‌ر سه‌رده‌که‌ون. به‌ره-به‌ره پیداهاتوون؛ جارێک به‌وه‌نده‌ رازی بوون هه‌ر ده‌به‌رگه‌که‌ی پامینین و هه‌ر به‌ پیرۆزی بزانیین؛ ئیتر نه‌یخوینین. نه‌خیر وه‌ختی دیتوویانه ئه‌و ممبراره زانینه‌ش له‌ قازانجی ئه‌وان نایه، به‌ زێر، به‌ زۆر، به‌ هه‌رچی له‌ به‌رده‌ستیانه، مه‌لای به‌ رواله‌ت دینداری بی‌ئاکاریان دهنده‌داوه که‌ ئهم به‌ستانه هه‌لبه‌ستن و هه‌لوه‌ستیکی وا ریک بخهن که‌ قورعان له‌ ناو موسولمان هه‌ر ناوه‌که‌شی نه‌مینێ؛ بلین ده‌سکاری کراوه؛ بلین زۆری لی دزراوه؛ بلین وه‌سه‌ری خراوه؛ بلین تیك و پیک دراوه؛ بلین، بلین... تا موسولمانان له‌و قورعانه‌ی که‌ هه‌یانه دوودل ده‌بن. ئه‌وسا بلین ئه‌و قورعانه ده‌گه‌ل قورعانه راسته‌که‌ی خوا ناردوویه و سپاردوویه که‌ به‌ پیرۆزی

بزاین، زۆر لیک جیان. قورعانی راست وا لای تیمامی نادیارى و تا خوئی نهیه کهس ناییینى. وهك ده‌شزاین هه‌تا سه‌ریك ئەم پیلانه سه‌ری گرت و ئەم ژه‌هره موسولمان کوژه له‌سه‌ر پروپه‌ری کتیبان به‌ نووسراوی هاته به‌رچاو؛ چاوی زۆر کهسیان پى نووساند. دیسان چا بوو خودا و راستان ده‌سته‌یه‌ك له‌ زانایانمان به‌رامبه‌ر به‌و فک‌ره و یستان و له‌ ته‌شه‌نه‌ی ئەم ئاهویه‌ بوونه له‌مبه‌ر و نه‌یان‌ه‌یشت پیلانی شه‌یتان سه‌رکه‌وئ. رایانگه‌یانده‌ که ئەم قورعانه‌ی هه‌مانه‌ هه‌ر هه‌مانه‌ که خودا بۆ پیغه‌مه‌ری نارد و بى زیاد و کهم گه‌یشتۆته‌ ده‌ستی ئیمه‌. تۆزکالی لى نه‌دزراوه‌ و هیچی لى پیلۆز نه‌کراوه‌.

مه‌لا ده‌لێن ئەگه‌ر عاره‌بیش بزانی، نابى به‌ بى‌پرسی ئیمه‌ مانا له‌ قورعان ده‌یه‌وه‌. چونکه‌ پیغه‌مبه‌ر فه‌رموویه‌: «هه‌رکه‌سى به‌ ئاره‌زووی خوئی مانا له‌ قورعان داته‌وه‌، له‌ ئاگرى جه‌ه‌نده‌مدا جى خو‌ش ده‌کات». ئەوان ئیمه‌ به‌ جه‌ه‌نده‌م ده‌ترسیئن. به‌لام خو‌یان به‌ ئاره‌زووی دلى خو‌یان مانا بۆ ئایه‌ت ده‌تاشن و به‌ هه‌ر بارى گه‌ره‌کیانه‌ ده‌یچه‌رخيئن. چه‌ند ئایه‌ت هه‌ن که مانا لێده‌ره‌وه‌کانى زانا! لایان وایه‌ ئەم ئایه‌تانه‌ چه‌ند جوین و تیر و تانه‌ بۆ کۆمه‌لیک له‌ یارانى پیغه‌مبه‌ر و خوا شه‌وه‌نده‌ له‌ په‌رده‌دا ئەم جینیوانه‌ی پێداون که هیچی لى تى‌نه‌گه‌ن و دلیان نه‌شکى و تووره‌ نه‌بن.

جا که‌وابوو خودا له‌ رووی به‌نده‌ی خویدا ته‌قیه‌ ده‌کا و ده‌په‌رده‌دا جینۆ ده‌دا. وا دیاره‌ شه‌و ئەس‌حابانه‌ ساویلکه‌ بوون؛ ده‌ فیکى خو‌یان نه‌گه‌یون؛ تا مامۆستاکانى خو‌مان- که‌ زۆر زیره‌ک و به‌هۆشن- توانیویانه‌ مه‌ته‌له‌کان شى که‌نه‌وه‌ و به‌ وردى لیکى ده‌نه‌وه‌ و پێمان بلێن خودا زییکى ده‌ ئەس‌حابه‌کان گرتوه‌ و تى‌نه‌گه‌یون.

براده‌رى رۆشن‌بیرم!

لیم پروونه‌ تۆش باش ده‌زانی دین‌دوژمنان چه‌ند له‌و قورعانه‌ ده‌ترسن. ده‌سا وه‌ره‌ تۆیش بیزانه‌ شه‌وه‌ی دوژمن لى ترساوه‌، چى تێدايه‌؟ هیچ نه‌بى لیت حالى

دهبی که قورعان بۆ ناردراوه و چۆن دهردیکی پی دراوه؟ شهو قورعانهی که دهباویه له ژیاندا بهرنامه و پتی-نمونمان پی و تی-بگهین و دهکاری کهین، کرا به نوشته و فالنامه؛ خهونی پی لیک دهدهنهوه؛ لهسهه سفرهی ژن مارهکردن دادهنری؛ به لانکهوه ههلاوهسری. شهو کهسهی به سههه دهچی گهره که به بنیا رابری. جادووهگر جادووی پی دهکه؛ جنۆکه و دیوی پی دهگرن؛ ئاله و شهوهی پی دهدهکه؛ دهمی گورگی پی دههستن. مانگای بی-شیر وه شیر دهخا؛ بهرهکهت وه ههویر دهه. له جیاتی دهرمان و دوکتور دهکار دهکری. دهرمانه بۆ دهدهداران؛ زهنجیره بۆ شی و هاران. به بی شهوه هیچ له ماناکهی تی-بگه، ههموو کاریکی پی دهکه. شهو وتمان قورعان فهرموودهی خودایه و شهگر نهزانی چي تیدا، ههر به پی و بهرهکهته. بهلام بۆ دوعا چی بلین؟ زۆر کهس له ئیمه لای وایه شهو دوعایانهی مهلایان له کتیبانیاندا نووسیوه - بۆ تهنگانه - له قورعان فریارهستن.

برادهریکم پی گوتم؛ له زینداندا ههفتا کهس بووین لهسهه سیاست گیرابووین. گشمان دهربهستی مهزهه بووین. پۆژیک و یستم بۆ ئایه تییک چام به قورعان بکهوی، له ههر کامم پرسى نهیبوو. بهلام شهه ههفتا کهسهمان سهه کتیبی نووشته و نزامان له لا بوو!

نرخاندن و لی نهزانی!

برام؛ برای پۆشنهیرم؛ کاکى خویندهوار و نووسهر! مامۆستای ئازادیخوازم که پی وایه موسولمانگهله داوی کۆنهپهرستی گرفتار و بی-ئاگا له پۆژکاران و تاوانه کهش دهخه نه سهه قورعانهکه! ئاخه خۆت قورعان دهزانی؟ تیگه یشتووی چی تیدایه؟ یان ههر بهوهندهی که هیندیک کۆلکه ئاخوندی بی-ئاگا له قورعانه که بۆ گوتووی، وا قوشقی بووی و دلت له قورعان بی-زاهه؟ ئیستا شهگر کابرایه کی نه خویندهوار شهه بل، لۆمه ی ناکهم. بهلام تو ی پر له زانست و هونهر ناشی نه دیده هوکم دهی. ههولده قورعان بزانی تا زۆر باش بۆت پروون بیتتهوه که

ئەوانەى وە دەم خۆيان ئیژن موسولمانین، چەندى راستە؟ ئەمانە بە ناوى ئایین پڕوپووشى پڕوپوچیان دەمیښک و دل ئاخناوه. بوونه سەد دەستە، سەد تیرە و ھەمووشیان بە ناوى قورعان یەکتەر بە کافر دەزانن. لە ناو خۆياندا شەریانە. نە ژینیان ھەس نە دینیان ھەس. تۆ ھیچ نەبێ میژووی پێشوو بخوینەوێ تا بزانی ئەم قورعانە لە دنیادا چى کردووه. لەولاوه فەلسەفەى یونان خواوەرەزەوینى تەنبیوو؛ لەم لاوه شارستانیەتەى و دەسلالتى ساسانیەکان بەلى بە سەر خویندەوارى و ژیارى دنیادا کێشابوو. گەلى عەرەب لەو ناویدا بێناو، بێنان، بێکەس، بێدەر، پڕژ و بلاو، چۆلپەرەستى دەوارنشین، نەخویندەوارى کۆلەوار، بەربارى رۆمان و ئیران، خوا بە سەریان دەکاتەوێ. پیاویکیان لى ھەلەکەوێ دەبیته ئەسپاردەى خودا؛ قورعانى بۆ بە خەلات دى. راپەرپینک رادەپەرێ کە لە مەودایەکی کەمدا میژوو ھەلەگەریتەوێ و گەلى چەوساوه و ژێردەستى دەبیته دەسلالتدار و تەخت و بەختى زۆردار سەرەونخون دەکا و حوکمی زەمین و دەست دینى. ئەگەر کەیفەت بە میژووی لەمیښ نایە، وەرە شۆرشى جەزایر شى کەینەوێ کە من و تۆش لە بیرمانە چۆن سەرکەوت. فەرھات عەبباس -کە سەرکردەى بەناوبانگى جەزایرە- لەمەر شۆرشەوێ دەلى: «خەلکى باکوورى ئەفریقا زۆر بە زبۆونى و زەلیلى لە ژێر دەستى داگیرکەرى بێبەزەبیدا دەژیان. خودا کردى شیخ موحەممەد عەبدەى میسرى -کە شاگردى بە ئیمانى سەید جەمالەدینی ئەفغانى بوو- ھاتە ناومان؛ بوو بە ھۆى پرووناک بوونەوێ دل و چاومان. ھالى کردین کە لە باتى نوقم بوون لە ناو کتیبى دۆعا و نووشتە، ئەو گشتە باسى دەسنوێژ و مردوشۆرى و تارەت گرتنە و ھەزاران جەر و جۆنگى وا- کە وە ناوى حیکمەت و کەلام و ئوسول خەریکیانین- ئاوپر دەینەوێ سەر قورعان و ھەرچى فەرموویە وا بکەین. ئەم مەزەببازى و شەرسازى بە ناوى ئاییندارى، وە لە ناو بەرین و بە دەستى گەل خەبات بکەین تا لە ژێر بارى بیگارى داگیرکەران رزگار بیین».

فەرھات عەبباس لەسەر وتارەکەى دەروا و دەلى: «بەندى شیخ موحەممەد

عه‌ده‌مان ده‌گوئ گرت و بامان داوه سهر قورعان و به ماناوه ده‌مان‌خوئند و مه‌لاکان ده‌چوونه لادئ و مانای نایه‌تی قورعانیان به خوئنده‌وارانش ده‌گوت. له ماوه‌یه‌کی زۆر که‌مدا قورعان زانین کردیه کارئ ههر مه‌پرسه! به‌رگی مه‌زه‌به مه‌زه‌بینی له‌بهر رۆحانی فیلباز و له‌بهر مه‌لای فریو خواردووی به‌سته‌زمانۆکه دامالئ. ئاو مالک و لیته و چلپاوی پروپوچ و خه‌رافاتی له‌میشک و دلان رامالئ. هه‌مووی کردینه یه‌که‌هێز و به‌دهستی گهل ده‌گژ فه‌رانسه‌راچووین و کامپه‌وا بووین. به‌ئێ ئه‌وه‌هه‌زاره‌زیله‌ی دیله‌ی که‌له‌باکووری ئه‌فریقا به‌خۆیان ده‌گوت موسولمان، سه‌تان سال بوو له‌ژێر چه‌که‌می بیگانه‌دا ده‌یاننالاند، له‌بهر خواش ده‌پارانه‌وه که‌له‌ناگری جه‌ه‌نده‌م به‌دووریان کا. که‌س له‌بیری نه‌بوو بیژئ له‌سهر دنیاخ له‌جه‌ه‌نده‌می داگیرکه‌ر پزگارم که‌!»

ژه‌نه‌پالئ فه‌رانسه‌وی (تارگو) ده‌ئێ: سالان سه‌رانسه‌ری جه‌زایر و توونس و مووریتانیا و مه‌راکشیا تالان ده‌کرد. به‌لام تالان کراوان له‌بهر زیاره‌تی قه‌بران و له‌ترسی جه‌ه‌نده‌م گریان، وا سپ‌بیوون، هه‌ست و خوستیان لئ پرابوو. ژه‌نه‌پال سوستیل له‌ویوه‌نامه‌ی بۆ ژنی نووسیوه؛ که‌ژن له‌فه‌رانسه‌بووه. بۆی ده‌نووسی: وا من له‌ناو لیڤه‌واری ته‌لمه‌سان خه‌ریکی راوم. وا کورپه‌که‌شمان فێر ده‌که‌م تفه‌نگ باوئ و بیته‌نیشانه‌هه‌نگیو. تا ئیستا چه‌ند عه‌ره‌بیکی هه‌نگاوتوو. هه‌ز ده‌که‌م تۆ به‌ده‌ماغ بی. ئیمه‌لیره‌ زۆر به‌شادی راده‌بوئین. زۆر به‌که‌یفم. سه‌که‌کانیشم به‌که‌یفن؛ عاره‌به‌کانیشم باشن. زۆر بی‌ده‌نگ و به‌سته‌زمانن. سوستیل درۆی نه‌نووسیوو. عاره‌به‌موسولمانه‌کان - که‌بهر تیری به‌چه‌که‌ ژه‌نه‌پال ده‌که‌وتن و وه‌کوو که‌رویشک راو ده‌کران - له‌بهر نوێژ و پارانه‌وه و خێر کردن و رۆژوو گرتن، له‌ترسی چوونه‌جه‌ه‌نده‌م، نه‌یانده‌کرا بیه‌ر له‌دنیا بکه‌نه‌وه. دنیاکیان دوژمنی کافر ده‌یبرد و ئه‌وان خۆیان به‌به‌هشتی پاش مردنیا ن ده‌خۆش ده‌کرد.

له‌و رۆژه‌وه که‌پیاوانی زانای دینی و ئازادیخوای وه‌کوو موحه‌مه‌د عه‌به‌ و یارانی، له‌خه‌ونی خۆشی به‌هه‌شتیان راپه‌راندن و له‌مانای فه‌رموده‌ی خویان

تېگه ياندن، ټيتر ته و ساويلکه نه مان که وه کوو پړيو راو بکړين و له دنيا
گزوفت بدرين. تېگه يشتن که هم دينه ئيسلامه پاکه بويه نه هات که
موسولمان به ته نه بلې پال دهنه وه و هر به هميدى دواى مردن دهسته و نه ژنو
دانبينش و ناوړ وه ژيان نه دهنه وه. خه زاکردن له راى خوادا و خوړ زگار کردن له
چنگى سته مکار و داگيرکهران، ته و پېرى خوداناسينه. پيغه مېهرى موسولمانان
چک به دهست دهچووه مهيدان و به گژ دوژمناندا دهچوو. ته وى گوتوبه
پيويسته له بهرانه بر دهست دريژکهر ملت کز کهى، پيغه مېهرى فله کان بوو که
هرگيز به قسه شيان نه کرد. ته گهر قورعان له مېر ته رازووى خير و شهر خېهر
دهدا، دهربارهى ناسنيس دده وى. منته له سهر بهنده دهکا که هم شته به نرخه
پى ناساندووه. ناسن واتا شمشير و تير؛ ناسن واتا ته سپاى ناسوده ژيان له
دنيدا.

قورعان دهلي: موسولمانان له سهر کافر توند و تيژن؛ خاوهن به زهن له ناو
خودا. تېگه يشتن که ته و هموو گيره و نيره و هرا و پيک هه لپړانه يان له سهر
جهر و ئيختيار و فتواى فلان و فيسار و هه لوا بو مردووليئان و زياره تى چاک و
پيران و دهستوورى تارهت گرتن و ناوى دهسويژ هه لگرتن و مردووشوتن، فرى
به سهر دينه راسته قينه که وه نه داوه و هر که سيش هم جوړه کارهى به کوله کهى
دين زانيوه، نويژ و حج و زه کاتيشى به هرهى نه بووه.

له سايهى زانينى قورئان نامويى و هه رکه بوخويى له نيوانياندا بارى کرد.
يه کدل و دهست و شان به شان - وه کوو ديوارى کى پولا - له پرووى داگيرکهر ويستان
و بانگه وازى نازادى خوازى بهرز بوو. داگيرکهرى فېرانسيان له ولاته که يان دهر
کرد و بوونه دهولت.

زور له پياوانى زور زاناي جه زابري که دينداريان زور به هيچ و پوچ
ده زانين و لايان و ابو ئايين ته فيوونى گه لانه و تريك کيش بو خه بات نابى،
بايان دايه وه سهر دين و ره گه موسولمانان که وتن. بو نمونه: عومهر ئوزغان -
که له زانستى فله سفهى مارکسيديا به ناوبانگ و سه رڼکى حيزبى شيوعى جه زابري

بوو- شۆرشى شۆرشگىپرانى موسولمانى زۆر بەدل بوو؛ مەزەبەكەى خۆى وىل کرد و بوو بە ھاوبەش لە شۆرشدا. كتيپكى لە ژىر ناوى بەرزترین پلەى خەبات دەبارەى شۆرش نووسىوه. سەرەتاكەى فەرمایشتى پیغەمبەرە كە فەرموویە: «بە قسەش بە دەم، زولمكەران دادەییەوه کرداریكى خواپەسندە». جگە لە عومەر ئوزغانیش، یەکیەتى خویندکارانى نیشتمانى لە جەزایر -كە چەپی بوو- ھاتە ناو ریزی شۆرش و ناوى خۆى نا: یەکیەتى خویندکارانى موسولمان لە جەزایردا. تەنانت رۆشنبیرانى ئوروپاییش كە لەو ناویدا دەژیان و دەیاندى شۆرشى قورئان چەند لە كارە، دلیان بۆ ئیسلام دەكوركا و لە خەباتى شۆرشگىپران بەشدار دەبون. بۆ نموونە: ھەنرى ئالگ، كە لە رۆژنامەى بە ناوى كۆمارى ئەلجەزایردا -زوانى حالى كۆنیستانى جەزایر- سەرنوسەر بوو، وازی لە حیزبەكەى ھینا و ھاتە ریزی موسولمانانى شۆرشگىپر. پولیسى فەرانسى گرتى و لە زینداندا زۆریان جەزەبە و ئازاردا. لە بیرەوهرى رۆژانەى گرتووخانەدا دەنوسیت: «زۆریان چەرمەسەرە داوم؛ بەلام شەرمە كە دەبارەى خۆم ھیچ بلیم. چونكە ئەوھى بەسەر ئەو موسولمانانەى دین ئەو بەجەرگی و نەترسانەى كە لەوانییەوه دەبینم، ئازارى من، ئازایەتیم، خۆ نانویتی. ھەر ساعەتە شۆرشگىپركى موسولمان لە بەرزایى چەند قاتەوه ھەلەدەدیرن. ھیچ كامیكيان نامادە نین قسەى دلیان لە لای دوژمن بدرکینن؛ سووریش دەزانن دەكوژین. ھەریەكە لەو نەبەردانە كە ئاوا ھەلیان دەدیرن، لەو كاتەدا بە دەمى پر لە خوینەوه شتیك دەلین كە ھیچ دەمانەكەى ناگەم. بەلام ئەوئەندە دەزانم ئەو سروودە لە ھەموو سروودىكى لە دنیادا بۆ ھانەدانى شۆرشگىپر بەھێزترە. بەو سروودە كە زۆر كورتە و لە چەند وشە تىناپەرئى، ئەوئەندە دەگەشیمەوه كە مەپرسە! ^{۱۷}

بەلئى نزیكەى دوو چەرخ داگیركەرى ئوروپایى دوولینگەیان وەكوو دۆلپا لە

گەردنى موسولمانى ئەفرىقايى ھالاند. ۋەكوو گەنە خوینى دەمژىن و كەس نەبوو ھاوارىك بكا. تا ئەوسا كە تىگەيەندران قورعان كتيبى خویندن و ناوەرۆك بەكاربردنە نە بۆ موفەرك و سویندخواردن. نامۆزگارى راي ژيانە نە ودى جادووگەرانه و دەرمانى سىپل كوتان و قۆلنج و ژانى ناوشانە. بە ھاسانى داگىركەريان پراوہدوو نا و دىن و دىيائى خۆيان پاراست.

خو فەرموويە: كاتى قورعان دەخويندري، بىدەنگ بن و گوئى رادپىرن. واتا تىبگە چى تىيدا. ئەو كەسەى ماناي نەزانى بەھەرى لەو بىستەنە چىيە؟

لە سەرھەتاي ئىسلامەتى، قورعان نووشتەى پى نەدەكرا؛ دەخويندرا و تىي دەگەين و دەكار دەكرا. ديمان چەند زوو دەولەتى ئىران و رۆمى لەبەريەك برد. لەم چەرخەشدا لە ئەفرىقا قورعانزانان پەتپەتەتەيان بە داگىركەرى كافر كرد.

ژەنەپال سوستىل ئەو گورگەى كە پراوہعەرەبى دەكرد، لە دەفتەرى بىرەوہەرىدا نووسىويە: «قورعان كتيبى ئايىنى موسولمانان شەپنامەيە. ھىچ ۋەك كتيبى دىن ناچى. كتيبى پىرۆزى خۆمان پىمان دەلئى: نابى دىياتان خۆش بوئى؛ ئاشتى خواز بن! ئەگەر جەزەبەشتان بەدن گلە مەكەن! پك و كىنە دەدل مەگرن! تۆلە لە كەس مەستىنەو! كەچى ئەم قورعانەى ئەوان موسولمانان دنە دەدا ھەرچى كافرە بىكوژن! ژن و مندالىشىيان بەرن! لە تالانى دوژمنانتان رانەوہەستن! لە راستىدا ئەم قورعانە بۆ ئەو روت و رەجالانە شەپ و ھەرا ھەلگىرسىنە. پى كراوہ لە گەفتى جادووگەرانه و بە دەنگ و سۆزىك دەيخوينن كە گوئىگەر دەھارووتىن و دلئى بەرەو خۆى دەرفىتى. موسولمانان كە قورعانەكە دەبىسن، كرژ دەبن و لىمان دەبن بە ئاگر و بە ھىچ بارى چاريان نايە».

گلاستۆن، جوولەكە بەناوبانگەكەى سەرۋەزىرى ئىنگلىزەكان -كە لە دنيا داگىركردن بەناوبانگ بوو- جارىك لە كۆزى نوینەرەن لە جەنگەى وتاردانىدا قورعانى بە مێژدا كوتا و بە توورەيىيەوہ نەراندى: «ھەتا ئەم قورعانە ماوہ موسولمانگەل بۆمان نايەنە بەربار و ناتوانىن ۆلاتەكانيان بە ھاسانى داگىر بكەين».

من ئىستا لهو بېروايه دام دين دوزمنان، ئهوانه چاويان بېروه ته ئىسلام خواردن، زۆرله ميژ سالة تيگهيون كه بايه خى قورعان چنده و زانيويانه ئه گهر ئيمه له ماناكانى سهر دهر كين و بيكهينه دهستورى ژيان، ههركيز ناتوانن بمانخۆن. بگره لهوانه شه ئيمه پهلامارى ئهوان بدهين و بهردهستيان كهين. جاكه وايه، به هه موو هيژ و توانايان كاريكى وايان كردووه كه تى نهگهين چى تيدايه. كاكلان لى بشارنه وه و له دووره وه به ديمه نى تيكوله كهى بمانخافلين.

جا هيچ به دورى نازانم ئه و شتانهى هيئيدىك له كۆلكه مهلايان خستويانه ته ناو دين و هيچ فېيشى به سهر دينه كه وه نيه، دهلاوى مييشكى گلاوى كافرى موسولمان خۆر بى. تۆ بېروانه ئهوا چهند سال و زه مانه مهلاكانمان پيمان دهلين كه ههر دهر و بهلايه كى به سه رمان دى له خواويه. به لاش خهلاتى خودايه ده مانداتى. ده بى سوپاسگوزارى بين و ههركهس له هه موو حالىكدا شوكرى خودا نه كا كافره. دنيا لاکى بۆگه نيوه. ئهوانهى دنيا ده خوازن سه گهليكن له دورى مشتومرپانه. دنيا تا سهر بۆ كهس نابى؛ ده بى هوشمان ههر له ولا بى. ئه گهر به هه شتت گهره كه، گهرهك له دنيا واز بيئى. دوو گوندۆره له دهستىكدا هه لئاگيرين.

كه چى دين دوزمنى زاناي ئاگا له قورعان ده زانن دهستورى ئىسلام و نيه. قورعان ده لى: به گژ داگيركه ردا بچن! دين دوزمنانتان بكوژن! بۆ هيچ هيژيك له دنيا دا - جگه له خوا - سهر كز مه كهن! نازاد هاتونه ته دنياوه؛ نازاد بژين! قورعان ده لى: «ئو كه سانهى فه رمانى خوا به جى دينن، نوژان ده كهن، بۆ كارى خۆ پايژ به يه كترى ده كهن، له رۆزيه كى كه ئيمه پيمان به خشيون ئهوانيش له راهى خودا ده بيه خشن، ئهوانه يش كه تۆلهى خويان له زۆركاران ده سيننه وه، له به رانه ر خراپه ي خراپه كاردا خراپه ده گه ل ده ست دريژكه ر ده كه نه وه، خوا گازنده يان لى ناكات.»

ويل دورانت ئه و نووسه رى كتيبه به ناويانگه كهى ميژووى ته مه دونى دنياى

بۆ نووسیویین، لە شوێنێکدا نووسیویەتی ئەم ئایەتە: «هەرکەس تەعەدای لێ کردن ئیوەش بارتەقای تەعەدای تۆلەى خۆتان بکەنەو»، دەگەڵ ئەو ئایەتەى ئینجیل: «ئەگەر کەسێک زللەى لە لاروومەتى راستت دا، تۆ پروومەتى لای چەپیشى بۆ پارگرە. ئەگەر کەوايان داوا کرد، تۆ عەباکەشتیان بدەرى.» بەرانبەر بە یەکیان بکەین، زوو تێدەگەین ئایەتى قورعان دەرسێکە بۆ پیاوێتى و ئازایەتى؛ ئایەتى ئینجیل ئاکارى ژنانە فێرى پیاو دەکا.

برای زنانی پۆشنیبرم!

ببۆرە کە عەرزت بکەم تۆ کە لە دواکەوتنى کۆمەلگات پەڕیشانی و لات وایە خەتای قورعانە کە تووشى ئەو تووشییەى کردوویین، بە هەڵە چووی. تۆ مەروانە ئەو ئاپۆرەى پەمەکیانە کە هیچ دە قورعان نەگەییون چى تیاپە و هەر چاویان لە دەم مەلایە و مەلاش یان لە گزیکارى، یان لە ساویلکەیی و کەمزانی وای فێر کردوون کە لایان وابێ قورعانیش هەر وەک نانی تەکیە وایە بۆ متفەرك نەبێ نابێ؛ وەک کێلى کۆنەقەبرانە هەر بۆ چلدانە گرتەو بەهرەى هەیه و هیچى تر نا. ئەو فێل بە قورعان کردنە لە میژووی ئیسلا مەتیدا زۆر کۆن و لە میژینەیه. پیاوی وەکوو ئەبوزەرى غیفارى پێى لە ناوبرا. چونکە دەیگوت قورعان چۆن دەلێ، وا بکەن. قورعان کرا بە ئامرازى دەستى فێلباز بە نووکه پمبان داکرا.

بەر لە هەر شت پێویستە بۆ خۆت مانای قورعانە کە باش بزانی! ئەوسا بۆت روون دەبێتەو کە ئاخۆ مایەى نەگبەتە یان سەرمايەى سەرکەوتنە؟ بۆ نموونە کەربەلات وەبیر دێنمەو:

کەربەلا - وەک مەلا دەلێ و دەناو میشکی خەلکی ناو- دەشتیکە پوژتیک لە پوژان بووئە شەرگە. جەنگیکى بەسام رووی داو؛ چەند کەسى تێدا کوژراو. ئیمە دەبێ بۆ ئەو کوژراوانە بگريین و لە گریان و شین بەولاو هەچ لەو بارەو نەزانین.

که چی ته گهر زانایانه وه بهر محه کی بیړی دهین، تیده گهین که تم ړووداوه
چند گرینگه. کاره ساته که ی که به لا، نامه ی نازادی گه لانه که به خوینی نال
نووسراوه. گه وره ترین دهرس و په نده بو ته وانه ی له بهرانبهر زوړدار و
سته مکاراندا نازایانه خه بات ده کن. فیږگه یه که پیمان ده لی له ریگه ی ناواتی
پاکدا ناوړ و ه سهر گیان دانه وه په و نییه.

ده ولته تیکی هره گه وره به سده هزاران چه کدار و شه ږکه ره وه د بهر دهستی
که سی کدایه به ناو خه لیفه ی ئیسلامه و به کرده وش هه رچی خوا فهرموویه
نایکا. زولم و زوری له هه ژاران، دادنه پرسینی بیچاران، کرووسینه وه ی بیده ستان،
پمینی دنیا په رستان، پوژبه پوژ له گه شه دایه و هه روا ریشه ناژو ده کا.

حوسین ته و خاوه ن ئیمانه ی بروای به قورعان هیناوه و ده زانی پیغه مبه
ده لی «ته گهر زولم و زوړ هاته ناو، پیاو ده بی به گژیدا بچی. ته گهر توانا هه بوو
به ده ست، دنا به دم. ته گهر ته ویش نه کرا به دل؛ که سی په میان ئیمانی
هه ره لاوازه» نایه و لی له فرمانی دهرچی و ناشیه وئ هه به دم و دل به رهنگار
بی، ده س به شمشیر به ره و پیړی مه رگی له رای خوا دا ده چی. ته و پی شمه رگی
به رفهرمانه، ته شی بهرانبهر به قورئان تی بکوژی تا به دکاران له ناو ده با یان
گیانی خوی به خت ده کا. شوړشی حوسین کتیبه؛ شوین و ده ستور و یاسایه بو
هه موو نازادیخوازان له دنیا دا؛ که له پئی دوز و مه به ستا نابی هیچ بیر له
هیژی زوری دوژمن و ماف داگیرکه ر بکه نه وه. خوین به خشین بو ږگار بوونت
له داگیرکه ری هه ژارخور، به لگه ی هه رگیز نه مردنه. به لی حوسین و یارانی ته و
ده سته نه ترساوه بوون که له پیناو نازادی موسولماناندا، به خوینی گهش ده سته
که به لایان داشت و خه لکی دنیا یان تیگه یاند که شه ننگه داری ږزگاری، خوینی
لاوانی پیده وئ تا بهر ده گری. هه ناواتی کی پیاوانه - هه رچه نده زوړ دژواریش
بی - سهری له ریگه دا بدری، هه سهر ده گری. وا ده زانین که سهره نجام به
کوئی گه یشته. ئیستا و ئیستاش به دکاره کان - که لایان وابوو سهرکه وتن - به
نه فرینه وه ناوا بوون و توون به توون چون. ته و شه هیدانه ی که به لاش به ناوی

چاکەوہ زیندوون و خوشمان دەوین. خوش ویستنی شۆرشگێپانی وا پاك و چاك و به ئیمان بو ئهوانه‌ی كه فیلباز و نه‌زان‌خۆرن، به‌هره و قازانجی نه‌ه‌دا نه‌گه‌رمه‌به‌ست له‌ شه‌ری ده‌شتی كه‌ربه‌لا به‌ لای خۆیاندا نه‌گۆرن. باسی شۆرش دژی زالم و خوینمژان، به‌ گۆدا چوونی پیاو‌كوژان، ئازاد بوونی ده‌سته‌ی هه‌ژار له‌ بێ‌گار و چه‌وسانه‌وه‌- كه‌ مه‌به‌ستی هه‌ره‌ گرینگی حوسین بوو- بن لیچ درا و حوسینیان وه‌ك سه‌رسۆفیلکه‌ی مه‌نسووری هه‌للانجاسایی یان مه‌سیحی خاچه‌رستان له‌ قه‌له‌مدا.

خاچه‌رستان ده‌لێن مه‌سیح هه‌ر بۆیه‌ په‌یدا بوو خۆی به‌ جووله‌كه‌ به‌ كوشت دا و تاوانی په‌یره‌وه‌كانی پێ‌ ببه‌خشن. كۆلكه‌ ناخوندی مه‌ش ده‌لێن حوسین ویستی له‌ كه‌ربه‌لايه‌ بیکوژن تا له‌ رۆژی قیامه‌تا خۆی بکاته‌ تەکاكارمان. له‌وه‌ پێ‌وه‌ کاری نه‌بووه‌. ده‌یستا ته‌گه‌ر ته‌و كه‌سه‌ی ناویان لی‌ ناوه‌ رۆشنبیر وه‌ك ته‌و نه‌خوینده‌وارانه‌ی كه‌ به‌ شات و شووتی مه‌لای نه‌زان یان حيله‌باز له‌ راسته‌پێ‌ بازدران، بێر له‌ عاشورا و كه‌ربه‌لا بکاته‌وه‌، چۆن من پێ‌ی ده‌لێم رۆشنبیر؟ به‌ برۆی من هه‌زار باریش خوینده‌وار بێ، له‌ نه‌خوینده‌واران زۆر پتر زه‌ین‌كویر و كۆله‌واره‌. ته‌ویش هه‌ر مێشکی ته‌زیوه‌؛ به‌لام به‌ بارێکی تردا با بزانی‌ن له‌به‌رچی و بۆچی؟

كۆنه‌په‌رست و رۆشنبیر

وه‌ك ده‌زانی‌ن ئێمه‌ ته‌مڕ به‌و كه‌سانه‌ی كه‌ برۆیان به‌ قسه‌ی پرۆپوچ و بن‌شپ‌هیه‌ و به‌ ئافاتی خه‌رافاته‌وه‌ گیرۆده‌ن، ئێژین ده‌سه‌ی كۆنه‌په‌رست كه‌ من به‌راستی نازانم. به‌ برۆی من به‌و پرۆپوچ په‌رستانه‌، ده‌بێ‌ بێژین: دووره‌هه‌ست و گوێره‌كه‌ی گێژ. ته‌و كه‌سانه‌ش كه‌ دوژمنی خه‌رافات و پرۆپوچن، تێگه‌یشتوون كه‌ خه‌رافات كۆمه‌لگا له‌به‌ر یه‌ك ده‌با و زیانی ژیانه‌ و گه‌ره‌کیانه‌ بتۆژنه‌وه‌ كه‌ ته‌م‌ ناوه‌و مرۆكوژه‌ كه‌ی هاتۆته‌ ناو كۆمه‌ل و چۆن جێگه‌ی خۆی كردۆته‌وه‌ و چۆنی بێر له‌ راسته‌قانی له‌بیر خه‌لك بردۆته‌وه‌؟ چۆن توانیویه‌ سه‌رچاوه‌ی روونی

دینه که شلوئ بکا و سهر له مهردم بشیوئین؟ به زانایی، دهراوه کان پروون که نه وه و سهرچاوه به سهر که نه وه و بزائن نایین له پیشدا که پهیدا بووه، چوئن بووه و بوچی وای به سهر هاتووه؟ تی بکوشن جه ماوه ری خاپیندراو حالئ بکهن. واتا دهر دیش بناسن و دهرمانیشی بدوژنه وه و دهردی نه زانین چاره کهن، ده توانین به وانه بیژین روژنفکری خاوهن به هره. که چی ئیستا له ناوماندا دهسته یه که ههچ ناگایان له رابردووی ئیسلام نییه؛ نازانن قورعان چی تیدایه. ههولیان نه داوه بزائن سهرتهای تهو پروپوچ و خهرافاته له کوئوه سهری هه لداوه. ههر ده زانن گالته بهو مهردمه بکهن که باوهریان بهو پروپوچانه ههیه. لایان وایه به گهمه و گالته پی کردن ده بریتنه وه. به خوشیان ئیژن روژننیر! دهیسا من تهو ته رزه که سه زور به تاریکینن ده زانم و ده گهل کابرای ساویلکه ی به سته زماندا فهرقی ناکم. هه کیان وه که یهک بیچاره و ههچ کاریکیان له ده ست نایه. ساویلکه ی نه خوینده واریش وه که تهو له قورعان نازانئ و نازانئ خوا چی فهرمووه. ههر له وساو ساوا بووه و تازه زمانی گرتووه و گوئی بو قسه و باس گرتووه، پیی گوتراوه پئی و شوینی ئیسلامه تی، پروا به خوا و به قورعان و جه کردن و زهکات دان و عهلی و حوسین خوشویستن و چاوه نووری ئیمامی زهمان کردن و په نا بردن به مهرقه دی ئیمام زادانه. بیچاره تیگهیه ندراره که پیاو با موسولمانیش بی، با ههرچی فهرمانی خواشه پیک بیی، دیسان له باره گای خودا وه که چله پووشیک ناوئینی و زورحه سته مه دهنگی به خودا رابگا. پئگای چاره ی ههر تهو هیه په نا به ری به یه کیک لهو پیاوچاکنه ی که له خوداوه نزیکن. تهوان بوئ ببنه تکاکار کاری چاکه و له ژیر سایه ی تهو گه وره سایه چه ورانه پاروو ده روئن هه لده کیشی! له م باره وه هینده ی ده گوئ ناخراوه که تهو نه زانه لای وایه ههر ده ستیکی له دامیننی تکاکاریکی وا گیر بی، ئیتر به سیه. با سه ریچی له فهرمانی خوا کردبی، با مالئ خه لکی خواردبی، با ههرچی ده لئین له شهرع و قورعاندا یه نه یکردبی، گرینگ نییه؛ تکای ئیمام و پیاوچاکان ده فریای دی؛ پئگه نادا بهرپرس و حیساب بکهوئ و عه داله ت شوئینی خوئ

بگرئ.

ئەگەر فلانە ئیماندار لە خەزادا بە کوشت چوو و شەهیدە و دەچیته بەهەشت، ئەم - کە تەکاکاری هەیە - بە بێ شەڕ و خۆ بە کوشت دان دەتوانی پلەسێ چەند شەهید بە دەست بێنێ. وەك لە مەوبەریش لێی دواوە بە فەرماشتی مام ئاخوند فرمیسك رشتن بۆ حوسێن بەسە بۆ چوونی بەهەشت و دەرەجەیی شەهید ساندن و خۆدزییەوه لە سزا و لێپرسییەوه. جا بەو پێیە هەروا تۆزێك سەرنج بدە و ئەم دیمەنە بێنە بەرچاو:

رۆژی زیندوو بوونەوهیە. هەموو گیاندار لە مەحشەر کۆبوونەتەوه. چاك و خراپ هاوێر دەکرێن. بانگ لە شەهیدان کراوە ریز بەستن؛ هەتا چاکەیی سەردنیایان بێتەوه رۆ و پاداش لە خودا وەرگرن.

شەهیدانی خەزای بەدر، عەلی، حوسێن، هەمزە، عەباس، حور، جەعفەری تەبیبار، ئەنەس، خەباب، یاسری عەممار و هیکە لە پێژ یەكەوه وێستان. چەند کۆنەحاجی خۆمائی رەزاگرانی خۆنتائی کەچەلی زگ دەرپەریوی بەلەرە لەبەر بەز و پیو، تەزییح بە دەست لە تەنیشتیانەوه وێستان، چاوەچاوە کەنگی میدالی شەهادەت لە فرشتەکان وەرەدەگرن.

وامن بە خەیاڵ حاجیەکی هەڵدەبژێرم کە هەر بەزە سیمیلیەتی و گالته بە کلکی خۆی دەکا. دەچمە تەکیەوه و دەیدوینم:

- سەلام، حاجیاغا گیان، خێرە؟ چۆنە تەشریفت لێرەییە؟!

- پاداشی شەهید وەرەدەگرم.

- تۆ لە کام خەزا بەشدار بووی؟ دەگەڵ کێ را شەهید کرای؟

- ئای بابا وازمان لێ بێتە! خەزای چی و شەهیدبوونی چی؟ شەوێك هیندەم فەسەنجوون خوارد، گرفتم پێ کرد و مردم!

- بۆمبوورە ئەگەر لێت پرسیم چۆن دەفەرمووی پاداشی شەهید وەرەدەگرم؟

- وەللا پەرژین بێ لە پروتا؛ بیلامانی. ئەو شەوێ کە تێیدا مردم یەکشەمە بوو. شەوێکەیی هەینیوی رابردوو عوسلم کرد و چوومە ناوچیی. دۆعیەك هەیه

مه‌لایه‌ک فیڤی کردووم و ده‌یفه‌رموو هه‌رکەس له شه‌وی هه‌یینیدا هه‌فتا‌جارانی بخوینئ، خوا له قیامه‌ت ده‌ره‌جی هه‌فتا شه‌هیدی خه‌زای به‌دری خه‌لات ده‌کا. به‌برام بلێم هه‌ر له‌سه‌رجی هه‌فتا‌که‌ره‌ت دۆعا بۆرم خویند و نووستم. هه‌ر سه‌رم له‌گۆڤ هه‌لێنا، پیاوانی خوا هاته‌نه‌ شوینم؛ گوتیان وه‌ره‌! وامزانی ده‌مبه‌ن حیسابی فه‌سه‌نجوونم لێ ده‌کێشن. بی‌ری مردنی خۆم ده‌کرد. بی‌ری ئه‌وه‌نده‌م نه‌ده‌برد که من خێری دۆعای گۆرینم پێ ده‌گا. وام ده‌بینی به‌ ده‌ره‌جی هه‌فتا دانه شه‌هیده‌وه‌ لای ئه‌مانه‌ی که هه‌ر یه‌که‌ی به‌ شه‌هیدێک داندراون پاوێستاوم. هیچ ده‌زانی چۆنه‌ به‌ یه‌ک شه‌هید پازی بووم و پله‌ی شیست و نۆ شه‌هیدم له‌ ده‌فته‌ر قه‌له‌م کێشاوه‌؟

- ناده‌ی بزانه‌م له‌به‌ر چی؟

- له‌به‌ر دلێ ئیمام حوسین. نازانی چه‌نده‌م خۆش ده‌وی. وه‌ک ده‌زانی ئه‌م ئیمامه‌ نازه‌نینه‌ ده‌گه‌ڵ هه‌فتاو‌دوو که‌سدا له‌ خزم و که‌س و یارانێ له‌ خه‌زایه‌ له‌سه‌ر ده‌شتی که‌ره‌به‌لایه‌ شه‌هید کران. هه‌ر یه‌کیان به‌ شه‌هیدێک دانراون. جا من بۆ ئه‌وه‌ی ئیمامی خۆشه‌ویستم به‌زه‌یی به‌ خۆیدا نه‌یه‌ و نه‌شکێته‌وه‌، وتم منیش هه‌ر به‌ شه‌هیدێک حیساب که‌ن. منیش وه‌ک ئه‌و. چاکم نه‌کرد؟

- ئافه‌ریم بۆ ماریفه‌ت. وه‌بال به‌ستۆم پیاوه‌تیت کرد.

ئێستا بۆمان هه‌یه‌ بلێین ئه‌و بۆره‌پیاوه‌ی لای وایه‌ دۆعا له‌سه‌ر جێ بخوینئ، بێ‌ده‌ردیسه‌ر و ماندوو بوون له‌ به‌هه‌شت پال ده‌داته‌وه‌، کونی دۆعای گوم کردووه‌. به‌سته‌زمانه‌ و فیلبازێکی پیاوخه‌له‌تین ئاوا له‌ خشته‌ی بردووه‌.

به‌لام ته‌گه‌ر خوینده‌وارێک که به‌ خۆی ده‌لێ پۆشنییه‌ر، لای وابێ هه‌لخه‌له‌تانی ئه‌و ساویلکه‌ نه‌زانانه‌ و فه‌رمایشتی فیلبازانه‌ی ئه‌و ئاخونده‌ی که دۆعا فرۆشی ده‌کا بریه‌تین له‌ ئیسلامه‌تی راسته‌قینه‌ و هه‌رکەس بلێ موسولمانم وه‌ک ئه‌وانه‌ و ده‌بێ گه‌له‌ به‌ ته‌قلی که‌ین، به‌ بر‌وای من ئه‌ویش وه‌کوو حاجیه‌که‌ی باسما‌ن لێوه‌ کرد پێگه‌ی راستی لێ تێک چوووه‌؛ چونکه‌ هه‌ردووکیان له‌ راستی بێ‌خه‌به‌رن.

راستت دەوی دەردە که مان دوو سەرەیه: وا لە لایە که وە دەییین سەتان
 سائە کۆلکە مەلای گوئە نەدەر و حەشاماتی نەخویندەوار و کۆلەوار لە ناو لیتە و
 جلیتای پروپوچدا دەتلیئە وە و پۆژ لە دووی پۆژ پتر نوقمی زەلکاوێ خەرافات
 دەبن. لەم لاشە وە چینی تازە پینگەیشتووی لاومان هەیه که لە لاوێ یان لە ناوخوا
 دەرسی لاوێ کی دەخوینن؛ خوێان ناو ناوێ پۆشنییر. هەر یە کتر دەناسن و بەس.
 چیغیان بە لای جە ماوێ وە گرتووە. لە زانکۆدا لە سەرپەرێ گۆشار و
 پۆژنامەکاندا، بە وشە یێو بێگانە ی رەق و دژوار، بە شیعی نوێ - که هەر بۆ
 خوێان تیێ دەگەن - هەر لە پەستا گائتە بەو مەردمە دەگەن که فریوی
 ناخوندەکانیان خواردووە. نوکتە ی سەیر هەلەدەبەستن؛ قاقا پییان پییدە کەن!
 کەسیش نییە ئەو بەناو پۆشنییرانە تی بگەیهننن که تیوێ بۆ گەلە کەتان لەو
 ناخوندانە که مەتر نین که تیوێ گەپیان پی دەدەن. تیوێ ئەگەر بە راستی
 دڵسۆزی گەل بان، دەبوا یە لە جیات پی کە نین بۆی گریبان.

کابرای بەستە زمانی نەزان لەو پۆژوێ که پای خستۆتە دنیاوێ بە خەرافات
 گوش کراوێ. بەو بیرو برۆا نارێکی بە برۆای تۆ گائتە جارێ، بانگی بە گویدا
 لی دراوێ و هەر بە مەش فرجک کراوێ. چۆن فیڕ کراوێ، وا ژیاوێ و تا دەشمڕی
 هەروا دەژی. ئەو لای وایە قورعان و ئیسلام و ئیمام هەر ئەوێە که ناخوندە که
 گوتوویە. چۆن بزانی ئەو رێگای ئەو گرتوویەتی رێگە ی خودا و قورعان نییە؟
 مامۆستا پۆشنییرە که ی تازە کوورەش که دەبوا یە زۆر باش ئاگای لە دینە
 راستینە که با و ئەوسا بە هییدی و هیمنی و لە سەرخوا یی کابرای ساویلکە بدوینن
 و بە زمانی خوش لەو هەلە کاریە ی دەریئنی و بیخاتە سەر راستە پێگە، پەپ و
 راست پیی دەلی کەر و هیچ نەزان و لە پرویدا دەحیلکیتەو!

چۆن وا دەبی؟ چۆن هەق نەدەین بەو چینه نەخویندەوارە که دەبارە ی ئەو
 تازە کلانە بیئنی: پۆلیک منالی هەرزەکار، سەریک چوونە کافرستانی، پیت و
 لە تیکیان خویندووە؛ ئیتەر خوێان لی گۆراوێ. دینە کەشیان دۆراندووە و
 هاتوونەوێ. ئیستا وەزوانی شەق و شەر، پر لە وشە ی رەق و دژوار - که تەنانەت

ئاخوندی ئاواييه كه شمان سەر له مانايان دەر ناکا- تیز و گالته مان پێ ده کهن؛ وه دینه که مان ته خه نن. چار هەر ته مه سه ده ريانکه یین یان هیچ نه وێ خۆمانيان لێ دوور خه ينه وه.

به بروای من تا وا بین و پۆشنبیرمان کرده و ئاکاریان ته مه بی، هه زار سالی دیش لهم شوينه ی که ئیستای تیداین چه قیوین. نه زانه کان هه روا نه زان ده ميننه وه. له جياتی ئاوړدانه وه سەر ئیسلامی راسته قینه و قورعان خویندن به ماناوه، دۆعای مه لا ده خویننه وه. لایان وایه دنیا هەر ته مه ی تیدایه و سه رمایه ی دواى مردنیشیان دهنگی به خودا پانگا؛ گه ره که داژداریکی بی که خوشه و یستی خودایه تا بیباته باره گاهه. ئه و په نا و تکا و په جایه ش چه ند پله یه: تۆ له بهر ئاخوند وه پاری! ته ویش دۆعات بۆ له ئیمام بکا، ئیمام به خوات بناسینى و تكات بۆ بکا و بچییه به هه شت.

تا ئاخوندیش دیته سه ربار که ئه م کاره ته نجام بدا، ئه شى تۆزیک خۆت بوخرینی و دیاری و میاریه کی بۆ به ری. قیامه تیش که باباخانه یه! چه ندی بده ی هینده ده خۆی.

تۆی پۆشنبیر که له سه رته ئه م کابرا نه خوینده واره تی بگه یه نی: خودای گه وره له قورعاندا ری و شوینیکی بۆ داناوین؛ هه رکه س تۆزیک لێ لا بدا، سزای ده دا. ئیتیر به رتیل و تکا کار هیچ کاریک له خودا ناکه ن، لۆمه ی ده که ی؟ به ر ته شه ر و تانه ی ئه ده ی؟ سورمه ی ده چاوان ناکیشی، کویری ده که ی؟! ده رسی داده! ئازا و پووکی پێ نیشاندە! با ئه و بیچاره تی بگا ریگای رزگاری کامه یه؛ چۆناوچۆن ده سستی پراوه و ژيانی به فیرو دراوه. مه سه ل ده ئی: تۆ سکه ی زیوی خۆت ده رخه! گالته به قۆشه ی من بکه.

له پاش مردن هه ستانه وه

به داخه وه ئه و چینه سه ربه میزه ره ی ناومان لێ ناون پۆحانی، ده ستیان ده م کاره ش وه دراوه و به قازانج و به هره ی خۆیان، چه رخیان داوه. بۆ خۆیان که زۆر

خۆش بژین، قەیدی نییە! بەلام وایان بردۆتە میشکی ئیمەوێه که ئەگەر دنیامان دەوێ، گەرەکه ئەولامان نهوێ. ئەبێ ژینی سەردنیامان جەهەندەم بێ تا لەو دنیا چامان وە بەهەشت بکەوێ. با بە ورکه نانی پەق و کەرۆو هەڵیناو خۆ تێر کەین؛ بە تالێ و سوێری رابوێرین هەتا دەمرین. ئەوسا پێخۆری چەر و زۆر مەزەدار و تورش و شیرین لە بەهەشت چاوەنۆرمانە. ئەم قسەیهش دژی ئایەتی قورعانه که فرمویه: «بێژە! کێیه ئەو شتە جوانانەى خودا بۆ بەندەى خۆى داهێناوه و ئەو رزقه خۆش و بەتامەى دەتانداتى، پێتان دەلێ ناپەرەوایە؟ بێژە! ئەو هەموو خوشیک و خۆشه خوا بۆ ئەوانەى داناوه که له ژینی سەرزەمیندا باوەریان بە خوا هێناوه و لە پۆژی هەستانەوهشدا هەر دەیانبێ.»

پێغه مبهرى خوا فرمویه: «وا کۆشش بکە بۆ دنیات لات وابێ هەرگیز نامری! واش بۆ ئەولاش خەبات بکە وەبزانە هەر سۆزى دەپۆی!».

دینی ئیسلام دهنی موسولمانان دەدا زهوى و زارى زۆر بکێلن؛ باغ بنیژن؛ لە بەرهمەمى شان و باهوێ ماندووی خویان بەرێ بچن. چارویان لە دەستی کەس نهبێ. پەیدا کەن و لە پای خودا لێی ببەخشن. ئەوانەى دەلێن هەر کەسێ لە دنیا دا بەرەلای بێ لە پۆژی هەستانەوهدا کەیفی سازە، حیلەبازن؛ بۆ خویان لە دنیا سازن و نایانەوێ کەس بیانگاتێ. لێت پروون بێ خۆپەرستن و هیچیان خودا ناپەرستن.

پارانهوه

پارانهوه و نزا و دوعاش لە لایەن بە دیمەن زانای کەمزانهوه لە رێگەى خۆى لادراوه. دەلێن بەندە لەسەریهتی خۆى وەك پوشیکیش نهزانێ. هەرگیز نابێ برۆی وابێ کە هیچ کاریکی لە دەس دێ. ئەشێ بۆ هەموو ئاواتان دەستەودامانی خودا بێ. کەچی بەراوه ژوو بۆی چوون و تێنەگەيون.

نزا ئەسپۆن و ئاو نییە پەلەى پیسی بشواتهوه. کەس بە دوعا و پارانهوه ناتوانێ قانونی خودا بەرەست بکا و سەرەرای گونا بەخشینیش خەلات و پاداش

وهرگرئ.

هر له شاري تارانهدا، لهم ريزه وتارانهدا، پوژيک له کونفرانسيکدا سهارهت به نيمام سه جاد و دوعا کاني باسيکم کرد. له جهنگه و تاره که مدا هاته يادم که «پروفسور ئەلکسيس کارل» دهرباره چوښيه تي نزا بروايه کي تاييه تي و سهر به خوی هيه که من زورم لا په سنده. له مهر نه ویش هينديک دوام. کاتي له پاریس دامه زرام بۆ يه که مجار سالي ۱۳۳۸ نووسراويکي نه و پروفسورهم وهرگيړا که سهارهت به پارانه وه نووسيوي. له وساهو چهند جاريکي تر چاپ کراوه.

لهم ناخر نوخريانه شدا، دهگل باسه به نرخه کهي «موهه نديس بازرگان» دا - که نه ویش هر لهم بابه تهس - له ناميلکه يه کي جواندا چاپ و بلاو کرايه وه. ئەلکسيس کارل لای وايه پارانه وه له بهر خودا لو بنیادهم وهک ناو و ههوا پيوسته. ئيژي نزا و پارانه وه له گيانیکي پر له تاسه وه دهرده چي. راز و نيازیکي زور پاکه له هه ناوي پر هالاي ته وينداراني خوداوه سهر هه لدهدا. به ره مه ي پارانه وه مان به دلسوزي گيان و دل مشتومال دهکا. سوامي دهدا به چاوان؛ سيسي پي ده بوژيته وه.

دهلي: «نيچه» تي نه گه يوه که گوتويه: پارانه وه له بهر خودا نيشانه ي بي دهره تاني و دهسته و ستاني مرۆقه و پياو سووک دهکا. پيچه وانهي قسه ي نيچه، پارانه وه ده بيهته هو ي گه يشتن به باره گاي يار. له خاکت جو ي ده کاته وه و له عاسمانان سهر ده که ي.

ئه لکسيس کارل پي وايه هر گه ليک لهم دنيايه دا هه ستي پارانه وه نه ما، له بهين چوه.

ويستي نه گهر که شيشيک نه مه ي بگوتبا دهکرا بلين بۆ قازانجي گيرفاني خوي نه مه دهلي، به لام هوژان و هه لکه وته ي وا به ناوبانگ له دنيا دا بير و برواي دهرباره دوعا ناواي، هر له سونگه ي توژينه وه له و باره وه بۆ دووه مين جار جايزه ي نوبل وهرگرئت، ناشي بايه خي بي نه دري.

لەو ماوەدا کە خەریکی وەرگێڕانی دۆغانامەکە ی کارل بووم، ویستم زۆتر دەربارە ی بێر و باوەڕی ئەو نووسەرە گەورە و گرانبەزانم. گش ئەوانە ی دەربارە ی نژی نووسیبوون خۆئێدمنەو. بۆم دەرکەوت کە سەرچاوە ی دۆغانە ی ئیمانی خاچپەرستانە ییە و دەگەڵ دۆغای موسوڵمانان جیاوازی تاییبە تی هە ییە.

دۆغا لە لای خاچپەرستان بۆ دوو شتە: یە کێ راز و سکالای دلدارانە ییە دەگەڵ خودا، دوو هەم داوای پێک هێنانی ئەو ئاوات و دلخوازە ییە کە خۆی دەستی پێ راناکا و بۆی بە عەزەت و تاسە ییە. واتا نزا و پارێنەو ی لە دوو بناوانەو ییە: یە ک دلداری؛ دوو نەداری. بەلام نزا لە ئیسلامدا جگە لەم دوو دەرراوانە چەند سەرچاوە ی تریشی هەس؛ بە تاییبە تی لە لای شیعیە. شیعیە لە درێژایی میژوو ژێرچە پۆکە و ئازاردراو و چاوترساو بوون. نە یانویراو رازی دڵ بە ئاشکرا بدرکێنن. ناچار بوون خۆیان، مەبەستی یان لە نە یئیدا بە یلن و لە ژێر سەرپێشا بکۆشن. ئەم رازی دڵ پۆشینە شی یان ناو لێناو: تەقیە کردن کە مانای خۆپارازتنە. پارێنەو کانی شیعیە -وێرای راز و نیازی دلدارانە شی یان- لە باری کۆمەلایە تی و چەرخانی باری پامیاری بەرەو باشی و زۆر مەبەستی تری تێدا. نەموونە ی ئەو نزیانە لە «سەحیفە ی سەجادیە» کۆبوونەو و بە رۆشنی دێنە بەرچاو.

زۆربە ی زۆریان بە سوپاس و ستایش و پەسنی خودا دەس پێدە کەن. ئەوسا پە یو هندی نیوانی خوا وەند و ئافە ییدە کانی دێتە گۆڕی. وەدە- وەدە باس دێتە سەر ئەرکی سەر شانی خوا پەرست بەرانبەر بە کردگاری. لەو بەولا دەرپرینی هەستی دڵە و نیشان دانی زەبوونی و دەرد و ئازاری کۆمەلێ ژێردەست و هەژار و بە ئازار و دەر دەدارە کە زۆرداران بۆ بەزە یی پەفتاری یان دەگەڵ دەکەن و لە ناپەرەو جەزبە و ئازاری یان دەدەن. بێدەسان دەچەو سیئەنەو؛ بێکەسان دەکروو سیئەنەو.

ئەوسا داوای یارمە تی و هێز و بوێری لە خوا دەکا کە بتوانی بەرە ی زۆردار لەناو بەری و چینی هەژار و چەوساوە لە چنگ بەد فەری خوانە ناس رزگار بکا. بۆ نەموونە: یە ک لە نزاکان ئەمە ییە: «خوا یە! مەمکە بە یاری دەری زۆرداران. کارێک بکە لە دەستم بۆ دەهانی لێقە و ماوان و هەژار و زۆر لێکراوان بێم و دلیان

خۆش كەم.»

ۋا دەبىنىن ئەم بابەتە نزاينە فەلسەفەش؛ باسى ئاكارى چاكىش؛ بەرنامەى كاروبارىش. بە پرواى من پىياو ئەگەر لە شەو و پۇژدا چەند جارېك ئەمانە بېژى، دووسەرە بەھرە دەبىنى: يەكيان بىر لە خوا كرنەو، دووھەم لە فېزوبابى بوون و خۇپەرستى تەكىنەو.

خۆ نەخۋازە وتنى ئەم راز و نيازە و ئەم داخۋازيانە لە خدا، لە چەند وەخت و چەند شوئىنىكى تايبەتيدا وەكوو تەنگى نوئىژى شىۋان، نيوەشەوان، بەرەبەيان، پۇژى ھەينى، رەمەزانان، پۇژى جىژنان، لە گۇرستان، كە پىياو زۇر دلى ناسكە و لە تەھى دل دۇعا دەكا، لە پارانەوھى دەمى تر كارى ترن.

بەلام با لە بىرمان نەچى من كە وتم دۇعاى شىعە، مەبەستم شىعەى پېشىن بوو. نيازم نزاى ئەوانە بوو كە وەك سەجاد خواپەرست بوون. نەك ئەو دۇعا پەرپوتانەى كە ئىستا ئاخوندەكانمان ناويان ناون دۇعاى شىعە و لە راستىشدا دەبوو ناويان بنىن: «تەپكە بۆ بەستەزمانى ساويلكە».

حەشاماتى بەسەزمانى نەخوئىندەوار فېر كراون بە عارەبىيەكى رەق و تەق ئەو چەند نزاىە بخوئىن و بەھەشت لە خدا بستىن. لە ھەزاران يەك نازانى ئەوى دەيلى ماناى چىيە؛ ئەم نزاىە چى تىايە و خوئىنەر چى لە خوا گەرەكە. بەلام پىياو لە ھەق لاندە؛ ئەم دۇعا تاشراوانەى لەم پۇژگارەدا بوونە باو، دوو كارى زۇر گرېنگ دەكەن: يەكەم بازارى دەسبېرى دۇعانوسان وەبرەو دەخەن، دووھەم قورعان لە بىر خەلك دەبەنەو و كەس ئاۋرى وئ ناداتەو.

كابراى نەخوئىندەۋارى ھىچنەزان دۇعاىەكى فېر كراو دەبى پەشخوئىن لەبەرى كا و ھەرگىز نەپرسى ماناى چى؟ دەيخوئىنى دەستىش ھەلدىنى. لاي وايە خدا دەدوئىنى و داۋاي بەھەشتى لىدەكا. ناشزانى راست باسى بەرەو بەھەشت چوونە يان نا. بەلام ئەوئەندە دەزانى لە ھەموو كۆلانى شاران لە ھەموو شوئىن و ئاقاران ھەروا بە دىمەن ئاخوونەدە و بەبار دۇعاى نووسراوى خۆى بەو دىندارانە دەفروشى.

جا ئەگەر پۆشنیبرەکان بەم جوړه بۆره دۆغایه پێ دهکەن، لیبیان ناگرم. بهلام ناشی و بزانی دۆغای موسولمانی پیشووش هەر ئەوهیه و موسولمانهتی بهراستی لهم چرووژنگانهی تیدا. ئەو خویندهواره ی گهرهکیه له پرووی زانستی راستهوه پروداوی دهووبهری خۆی ههلسهنگینتی، ئەوسا بریار لهسهر سووک و سهنگینی شت بدا و بکری پێی بیژن پۆشنیبر، پیوسته بهر له گالتهکردن به دین، بزانی داخۆ ئەم دینه له پیشوودا چلۆن بووه؟ چەند دەستاو دهستی کردووه؟ چەندە دەسکاری کراوه؟ تا گهیشتهته ئەمرۆکه، لای چەند وهستای ناشی ڕهنگ کراوه و تیک دراوه؟

لیم پروونه ئەگەر ئەوانه ی ئیستا به دین پیدهکەن، بزانی قورعان دهلی چی، بزانی پیشهواکانی سههرهتای ئیسلام چلۆن بوون، پێ ناکەن؛ دهتوانم بلیم بۆی دهگرین. دهزانی تهنا ته نای موسولمانانی پیشینه ههگیز باسی خۆیان نهبووه و پارانهوهش جۆیهک بووه له قورعان ههلبهستراوه. عهلی، فاتم، حوسین، زینهب، یاسری عهسما، ئەبووزەر، له وهختی نزا کردنا بۆ ههزاران پارانهوه که له دهست چهوسینهروان بینه دهڕی. تووکیان له زۆردار کردوه که یاخوا تهرتوتونا بی! موسولمانهکانی پیشوو هیچ کامیان لایان وا نهبوو تهنبهله- تهنبهله له مالهخۆ پالدهنهوه و دۆعا بکهن، خوا ههموو کاریان بۆ دهکا. نهخیر؛ ههموو ڕهنجیان ددها، کۆششیان بیپسانهوه بوو. ماندوو دهبوون، ئەوسا لهبهر قاپی خودای خۆیان لارهمل دهپارانهوه که لهو کاره ی دهستیان داوهتی سهریان خات.

پیغه مبهه-ههزاران دروودی خوی لهسهر- له جهنگه ی جهنگه که ی ئوحد، وهک زانترین فهرمانه له دنیا دا لهشکری ڕاهیندرای فیکرای مهیدانداری بهریز دهکا. دهروایتیه چهک و تهسپاباتی شهریان داخۆ کهم و کورتی هیهه؟ تهواوی کا. ئەم جار دهروایتیه شهڕگه؛ کهله بهر و جی سهنگهر و خهله و چهپهری دوژمن و شوینی بۆسه دانانهوه و هیرش بردن، کهم و زۆر ده بهرچاو دهگری؛ ههموو شت لیک دهاتهوه. ئەگەر شهڕ درێژه ی کیشا به کویدا نازووخی بۆ بی؟

چون دهستی به ئاو رابگا؟ چون ریگهی نازووخهی دوژمن بهریهست بکا؟ چون ری ئه‌دا بگه‌نه ئاو، له توونیان ته‌نگه‌تاو بن؟ پاش ئه‌و هه‌موو کاروباره، ئه‌وسا دهستی پارانه‌وه به‌ره‌و عاسمان بلند ده‌کا و له‌به‌رخا ده‌پارێته‌وه: «چای ئوحد له چیاکانی به‌هه‌شته؛ خۆشمان ده‌وی. ئه‌ویش ئیمه‌ی خۆش گه‌ره‌که. خواجه! کارێکی وا بکه‌ی کیتی ئوحد به سوودمان شایه‌تی بدا نه‌ له‌ دژمان».

ئیتیر نه‌یفه‌رموو «خودایه! ئه‌م چهند سۆفیلکه‌ی ته‌نبه‌ل و ئه‌سپۆن و لاگوپ کوڵکنی بی‌هه‌نهر و جه‌وه‌هره‌م کو کردۆته‌وه، که قه‌ت شه‌ریان نه‌کردوه و بو ژێرده‌ستی گۆش کران و به‌ بی‌هه‌ستی و خۆپه‌رستی ژیاون؛ به‌ گه‌ره‌یی خۆت سویند ده‌ده‌م له‌ سه‌ر دوژمنی پرچه‌کی رێک‌ه‌ویکی پسرپۆر له‌ جه‌نگ و خاوه‌ن‌ه‌یز زالیان بکه‌ی! خواجه ئیمه‌ی که هه‌ر پێکه‌وه شه‌رمانه و گه‌رمه‌ بازاری گه‌رمانه و هه‌رکه‌سێک پێمان دڵسۆزه و نیازێ وایه‌ پێشمان بخا، به‌رله‌وه هه‌نگاو هه‌لێنی خۆمان قاچی ده‌برینه‌وه، به‌رله‌وه دوژمن بگاتێ خۆمان چوار نیخه‌ی ده‌کێشین و که‌وڵی ده‌که‌ین، بیکه‌ به‌ خاتر حوسین و مناله‌ وردیله‌کانی له‌ به‌لای ئه‌و بیدینه‌نه بنپاریزه!».

عه‌لی له‌ پێش سوپای لایه‌نگرانییه‌وه -که ئاماده‌ی چوونه‌ جه‌نگن- دۆعا ده‌کا: «ئه‌گه‌ر ئیمه‌ت به‌سه‌ر دوژمناندا زال کرد، ده‌لمان نی که له‌ خۆبایی نه‌بین و زوڵم له‌ ژێرکه‌وتوو نه‌که‌ین. ئه‌گه‌ر ده‌رۆستی دوژمنیش نه‌هاتین و ئیمه‌ شکاين، به‌ شه‌هیدمان له‌ قه‌لم ده‌!». حوسین که بو‌ره‌زای خودا، بو‌ پارێزگاری له‌ مافی ره‌وای بی‌چاره و نزاران، بو‌ بو‌وژانه‌وه‌ی ری و شوینی راسته‌قینه‌ی ئیسلامه‌تی ده‌گژ زۆرداران پاده‌چی و گیانی خۆی و خزم و که‌س و خاو و خێزانی به‌خت ئه‌کا، له‌ دواده‌ما، له‌ کاتی ئاویلکه‌دانا، لاویچیک له‌ خوینی گه‌شی له‌شی به‌ره‌و هوا ده‌پرژێنی و به‌ نزاهه‌ خودای بانی سه‌ر ده‌دوینێ: «خودایه! من له‌ رێی تۆدا گیانی خۆم دا؛ به‌ هومیدم قبولی که‌ی.»

به‌لێ برای رۆشنییر! خوشکی زانام! ئه‌وانه‌ چهند نموونه‌یه‌ک بوون له‌ دۆعای ئیسلامی پێشین. نزای ئه‌وان خشت و خالی ناھومیدی پاده‌مالی؛ خه‌و

خەوى وەخەبەر دېنە؛ دلى سىسى پارا و دەکرد؛ خەباتى بەرەو تاواتى فېرى بەرەى داماو دەکرد. ئەك لەو توخمە وىردانە بوون كە ئىستا بۆمان دەنوسن؛ ھەرکەس لە بن لىوانەو ئەم چەند رېستەيە وەخوئىنى، خوا دەرەجەى چل شەھىدى وەك شەھىدانى بەدرى پى دەبەخشى.

بېينەو سەر قەزا و قەدەر

لېتەن پروون پى قەزا و قەدەر - وەك باوك و باپىر و ئىمە و كۆلكەمەلەى لى حالى بوون - ھەر ھىچ فرى بەسەر ئىسلامەو نىيە؛ پىچەوانەى فەرمانەكانى قورعانە. ئەگەر ماناى قەزا و قەدەر وەك ئەمانە ئىژن وابى، ھەرچى لە ژيان بەسەرمان دى، ھەر كۆسپىكى دىتە بەرمان، بەرلەو لە دايك بېين لە چارەنوسمان نووسرابى و خۆمان بە بەرد و دار دادەين نەكرى خۆمانى لى لادەين، خوا پىغەمبەرى بۆ ناردوون؟ بۆ پى سپاردوون كە مەردم ھانە بەدەن چاكە بكا و لە خراپە بە پارىز بىت؟ بۆچە ئىژن گوناھ بگەى خوا بە ئاگر داغت ئەكا و ئەگەر لە راستەپى بۆى لە پاش مردن بىستان و باغت پى ئەدا؟ ئەگەر خۆم لە دەستم نەيە رىبازى راست ھەلبىزىم و قەزا و قەدەر خۆى بزانى بۆ كۆى دەچم، ئىتەر پەند و ئامۆزگارى و ترساندن و مزگىنى دانى بۆ چىيە؟

ئەو تەرەزە قەزا و قەدەرەى كە ئەمىر دەمىشكى ئىمە خىنراو، ئەگەر سەرچاوەكەى وەدەين، دەمانباتە سەر ئەفسانەى ئايىنى جوولەكەكان و چىرۆكەكانى كەوناراي پىوانيان و چلەكىشانى ھىندوستان. خەلىفەكانى ئەمەوى بە ھۆى مەلا كلكەكانيان خستوويانەتە كىتب و دەگەل دىنە پاكەكەدا لىكيان داو؛ وىستوويانە ژىردەستانيان وا نەزانن دەتوانن بە خەبات كردن لە چنگ زۆردار پزگار بن. قەزا و قەدەر كردوونى بە ژىرچەپۆكە و نابى بىزوون. ئەشى بە زەبوونى بژىن. وردە - وردە ئەو ھزر و بىرە بىپىرە پەرەى سەند و لە ناو كۆمەلگەى ئىسلاما تەشەنەى كرد. زۆر كەس لەو تەوەزەلانەى لەشى كاركردنيان نەبوو، ئەم بىرى ھەوسار بە دەستى قەزا و قەدەر سپاردەنيان كەيف گرتى بە ناوى دىن، بە ناوى سۆفىگەرەيتى، لە ناوياندا بلاوہى كرد. گوتيان ھەرچى

به سهرتان دئی سووچی گهردوونی چه پگهرده! که سیش به بیریدا نه هات که پیغه مبهه فهرموویه تی: «قهدهریه کان، مه جووسی ئومه تی منن». کهس نه یگوت خودا فهرموویه: «پۆژی که ههر کهس ههر ئه وهی دیتسه بهرچاو که کردوویه». قورعان ده لئی: «هه موو گیانیک بارمتهی کردهی خویه تی». خوا فهرموویه: «ههر گه لیک، ههر کۆمه لگایه که له مه وهه سهرنخون بوون، ههر بۆیه بوو خویان زولمیان له خۆ ده کرد». خوا فهرموویه: «پیاو ههرچی بۆی تی نه کۆشی، گیری نایه». ته نانهت به پیچه وانهی ماتریالیسمی دیالکتیک و مارکسیزم که لای وایه: پیشکه وتن و دواکه وتن و سیسی و گه شی کۆمه لگایان به ئالوگۆپی ئابووری و هۆی بژیوی مهردمه وه به ستراره و ده گهل گۆرانی که رستهی بژیودهر و بهرهم هیتانی ئابووری بیر و باوه ریش ده گۆرئ و بیرى نویتتر دیتسه گۆرئ، قورعان ده لئی: «خوا له هیچ گه لیک ناگۆرئ تا خویان دلیان نه گۆرن». واتا گۆرانی کۆمه لگاش ههرکاری به پروا و بیره نه ک ئابووری و ماکی ژیان.

ئیتستا ئیمه له شوینیکین سئ ریگهی لئ ده بیتسه وه. ئاخۆ به کامیاندا برۆین؟ یه که ئه قهزا و قهدهریه که ئه مپۆ له ناومان باوه و ئیمه ی لئ تیگهیه نراوه. ههر وهک پیشوو ئه و پئ خوشکراوه بگرین و ههتا ده مرین دهسته و نهژنۆ چاومان ده عاسمان بپرین و دهس له رهش و سپی نه دهین. لاما و ابی ههرچی به سهرمان هاتوو و به سهرمان دئ، زۆر له میژه له چاره نووسمان نووسراوه و ته قهلامان خۆراییه.

یان بدهینه سهر شوپی ئه و خوینده واره تازانه مان که به بوختان ناومان لئ ناون پۆشنییر. کاروبارمان ههر ئه وه بی به ئاپۆرهی فریودراو بخه نین و به کهلهی کۆنیان ناو بهرین و ههولیش نه دهین هۆی نه گبه تیان نیشان دهین و به ره و پروناکی سهریان خهین. که من به بیر و پروای خۆم ئه وه دهستهیه چه بیان ده بهر قهزا و قهدهر زه ده کانداییه. ههر دووک لا هیچ کاریک ناکه ن که بۆ کۆمه ل به هره ی هه بی.

یان با دهینه وه سهر ریگهی ئیسلامه راسته قینه که ی پیشینه کان و پروانین

ئەوان چیان کرد، ئیمەش بیکەین. ئاخۆ ئەوانیش وەك ئیمە هەر چوار پەلیان بە گۆلمیخی قەزا و قەدەر داکوترابوو؟ هیژ و پرستیان برابوو؟ دامابوون و تووشی هەر دەردێك دەهاتن، خەتاکەیان دەخستە سەر قەزا و قەدەر؟ سەرباری بەلا و ئازاریش، سوپاسی عاسمانیان دەکرد؟ چونکە قەزا و بەلائی بۆ ناردبوون!

کەسێک هەر تۆزێك شارەزای رابردوی موسوڵمانانی بەرێ بێ، دەزانێ ئەوان چلۆن بوون. پروایان بە قەزا و قەدەر هەر بۆ چوونە مەیدانی جەنگ دەکار دینا. دەیانگوت لەچی بترسین؟ خودا مەودای هەودای ژیاانی هەموومانی داناوە کە یەسێ و بمرین. هەتا وەختی خۆمان نەیه، هەودای ژینمان هەر لە دوو دێ و ئەگەر وەختی مردنیش هات - بەلا ئە ناو قەلائی پتەویش خۆ وەشیڕین - دەمانگاتێ. واتا هەر بۆ مەیدانی جەنگ، بۆ سەڵ نەکردن لە دوژمن، قەزا و قەدەریان دەناسی. بەلام وەکی دی لە ژیاندا بۆ لابردنی کەساسی، بۆ بەرانبەری زۆرداران، بۆ رزگاری و بەختەوهری لە دنیادا بە باهووی خۆیان دەنازین. ئاگیان لە قورعان هەبوو؛ دەیانزانێ تا خۆیان تەقەلا نەدەن، تێنەکوشتین و کار نەکەن، قەزا و قەدەر هیچ کاریان بۆ ئەنجام نەدا. نان دەبێ لە زەوی دەرخی؛ لە عاسمانەو نەبارێ. بەلائی ئەم قەزا و قەدەری کە ئەمڕۆ لە ناومان باوە و چینی بەستەزمانی سادە نەخوێندەوار تەواو بروای پێ هیناوە، زۆر لە دواي سەرەتای ئیسلام پەیدا بوو. لە چیرۆکی یۆنان و هیندۆکانەو راکوێزراوە و بۆ پێکەهینانی ئارەزووی فەرمانڕەوایانی لاسار دەرناو کتیب ئاخراوە و پرەنگی ئیسلامی لێدراوە. دەستەلاتداری خوانەناس ویستوویانە گەلی ژێردەست هەستی بەرەبەرەکانی کردنی لائەمینێ. بۆ بێگار و سەراندان بەربار بێ و مل دابنویستی و قەرەبەختی و نالەباری کار و باری لە قەزا و قەدەر بزانێ و گلە نەکا. وردە-وردە ئەو برۆایە لە لایەن فەیلەسووفان و سۆفیانەو وای پەرە ساند کە ناویان لێنا فەلسەفەی زانستی موسوڵمانەتی و کرا بە فێرگەی دینداری؛ هەرچەند کە قورعانی پیرۆز پێچەوانەی ئەم بیرەیه.

قورعان ئینسان بەرانبەر بە کردەوهری خۆی، لە خۆی لە کۆمەڵی دەوری بە

لی پسر او ده زانئ. نهك هەر ئینسان خوئی به ته نیا بگره نه ندامی له شیشی ده كهونه بهر پرسینه وه. «گوئ، چاو، دل، هه موو ته وانه بهر پرسیارن».

سارتر ده باره ی پیه ونه دی هه ر خوئی (وجودی) و په سه نایه تی مرۆ (اصلت انسان) پێودانیکی وای داناوه كه به راستی بیرو و ژیرانه و په سندن هه ر له خوئی ده وه شیتته وه. بۆ مرۆ له كۆمه لگا دا كرده وه ی چاك هه لپێاردن یان خو به كاری ناپه سندن هه لپه ساردن، پێ و شوینیکی هینده رۆشن نیشان ده دا كه تا ته مپرۆ هه یج فیرگه ییكی دنیایی نه یه توانیوه به قوله قاپه شی رابگات.

سارتر ده لئ: بۆ گه شه دان به كۆمه لگا یان بۆ كه نه فته كردنی، ئاكاری تاك له كۆمه لدا، له باوه ر به دیار و نه دیار، له گۆرانی كه رسته ی به ره مه هیئان و بلند بوونی پله ی ئابووری و كز بوونی، له هه موو یاسا و ده ستووری به زۆر سه پاو كاریتره. ته مجار دیتته سه ر شی كرنه وه ی مه به ست و پیمان ئیژئ: تاك ئازاده. هه ر كاری خوئی گه ره كی یی ته وه ده كا. ته مجار ته و تاكه ئازاده ته گه ر دل و ده روون پاك بی، ئاكاری چاك ده كار ده كا و به هه ره به كۆمه لگا ده دا.

- چۆن به توانین ته و ئاكار چاكی تۆ ده لئیی له ناپاكی جوئ كه یه نه وه؟

سارتر وه رام ده دا ته وه: هه ر بابایه ك له و كۆمه لگا گۆشاده دا كه تیدایه چاری ناچار كاریكی په چاو كرده و گۆزهرانی پێوه ده كا. ته و كابرایه زۆر به هاسانی ده توانئ به دی و باشی ئاكاره كه ی بهر مه كه ی هه سته ی ده روونی خوئی بدا و بۆی ده ركه وئ. ته گه ر له دلدا هه ز بكا له و كاره دا كه ته و ده یكا هه موو هاو پیشه و هاو كاران وه ك ته و بكه ن و به لاسا كرنه وه كه یان كه یفی ساز بی، ده رده كه وئ ته و مرۆیه خاوه نی ئاكاری چاكه و قازانجی بۆ كۆمه ل هه یه. دژی شه ی له دژه كه ی بگره. بۆ نمونه: قه سابیكه ئیژئ گوشت به رخ ده فروشم؛ به لام له جیاتی گوشت به رخ، گوشتی بزنی ره شوکی و موو به كریاره كان ده فروشی. هه ز ناكا هه یج قه سابی تر په ی به و گه نده ل فیلهی به رن و چاو له و بكه ن. واتا ته م هه ز نه كردنه نیشانه یه كه ته و قه ساوه خه راوه و بی ئاكاره. به لام ته گه ر ته و قه سابه گوشتی زۆر باش له و نرخه ی كه شاره داری بۆی داناوه كه میك هه ر زانتر به فروشی، هه ز

دەکا ھەموو گۆشت فرۆشانی شار وەك ئەو بکەن. وەك ئەو ھەبە دەپ ھەبە ڕۆ و شۆپنێك بۆ ھەموان دانێ و ئەو ئارەزوو پاكە و چاكەى بكاتە ياساييەك بۆ گەل. جا ئیستا بەو پێدانە دەتوانین بێژین ھەركەسیك كە دەو ھەبەك پەچاوەكا، گەرەكە لێكى داتەو كە ئاخۆ ئەم كە دەو ھەبە ئەگەر لەناو ئاپۆرە تەشەنە بكا، بە قازانجى كۆمەلگایە یان زیانە؟ ئەگەر ئەو تاكە تەنیا ھەبە و دەزانێ كەس بە ناچارى دەمەلا سەكەى ناكاتەو ھەبە و لە خۆى بەدەر كەس ئاوپرى وئ ناداتەو، ناكړئ گازندەى لى بکړئ؛ واپكە واپكەى پێناوئ. تاك ئازادە و با بە ئازادى راپیوێړئ. تاكێكى وایش -خراپیش بێ- زیانى بۆ كۆمەل زۆر كەمە. بەلام ئەگەر تەنیا ھەر خۆى بۆ خۆى نییە و سەرۆكى ھەشامەتێكە و دەزانێ ھەرچى ئەو بیکە، ئەوانیش دەدەنە شۆپنێ و لاساى سەرۆك دەكەنەو، لە سەریەتى بۆ دۆزینەو ھەبە كاری خۆى، بۆ ئاكارى لە كۆمەلدا تا زۆر بە وردى و زانایی سەرۆبەرى پێك نەھێنێ، بپیار نەدا. ئەم تۆژینەو ھەبە و بپیارە لە فەلسەفەى ھەرخێیدا ناو نراو: «دەتەپێ» چونكە ئەو تاكە دەزانێ ھەرچى بیکە بۆ پەپەرھەوان دەبێتە یاسا و ڕۆ و شۆپن و دەرس و فیڕگە، نابێ وێژدانى ڕۆ بىدا كە جگە لە كاری چاكە و بەھرەدەر بۆ كۆمەلگاكەى لى ڕووبدا.

دەپروان ئەم شیرینكاری سارترە دەگەل فەرموودەى پێغەمبەر چۆن تەواو وەك یەك دینەو كە فەرموویە: «ھەریەك لە ئیو شوانیكە و ھەریەكەتان ئەركى بەردەستانى خۆتان لەسەر شانە».

چەند چەل و ملیكى دیکە

وەك وتمان چارەنووسەكە لیتمان كرا بە قەنوو، گەنە و نووسەكە و چنگى لە گیانى زیندوویمان گیر كرد و ھەر بەرمان نادا. چەند شتیكى تریش ھەبە لە ئیسلامى ئەم ڕۆى ئیمە بوونە قیلی كەواسپى و بە پشت ملیەو نووساون؛ وەكوو زوھد و قەناعەت و سەبر و تەوھكول و چەندى تریش؛ كە دەپیشوودا باش بوون و لە دوایدا لە شۆپن خۆیان ترازاون. ئەمانە لە سەرەتادا لە ناو ئیسلامە

راسته‌کان ریشاندەری بەرزى گىيانى ئادەمى بوون و بەرهو خودايان سەر دەخست؛
 کەچى ئیستا وا لە مانا سەرەکیە کە هەلته‌کاوان و تیکدراون و لیكدراون کە
 هەریە کەى بۆته سەرمایەى بەدبەختى و هیژ و پیژ لە پیاو دەستیتى و بەرهو
 تەنبەللى و بیکارى دەپره‌تیتى.

بەللى ئەم پرسته و وشانه - کە ئەمڕۆ لە ناو ئیمەدا بناغەى چاره‌پەشین و
 بوونه ئامیانی بی‌بەشى - لە رۆژگارى سەرەتای ئیسلامەتیدا - وەك قورعان و
 پیغه‌مبەر باسیان کردوو و وەك خەباتکەرانی ئیسلام حالى ببوون - دەگەل ئەو
 مانای ئیستاکە دەگوێی ئیمە ناخراون، نیوانیان عەرز و عاسمانە.

بەداخەو ئەو کەسانەى کە خۆیان لیمان گۆپیوه و بە پیشە‌وای دینی
 خۆمانیان دەزانین، لە راستیشدا بوونه ئەو ئەلخەنسانەى بە تاشکرا
 و بە نهینى دلان دەخەنە وەسوەسە و جادووگەرن؛ گری لە تالى ژین
 دەدەن؛ بە دەم و دل فوو لە گری ئاگرى دین‌سووتین دەکەن. ئەو چەند ناو
 جوانانەیان کە بۆ واتای پر لە بایەخ داندراوون، لە ناوەرۆک تەکاندوو.
 بە ئارەزووى دلى پەشیان خشت و خال و پەرۆ و پالیان تی ئاخنیوه.
 برۆای راستى ئیسلامەتى - کە سەرمایەى گەشە‌نە‌وێ ژیان و گیانە -
 کردووینەتە هۆى مەرگ و بە کەساسى و دیلى ژیان. بەرگی جوان و دل
 پەسندى ئیسلامەتیان بەرهو ئاوەژوو پۆشیوه و تیکۆشیون هیندە دزیو
 بیته بەرچاو کە زەندەقى خەلکى بەرئ و هەموو کەس لە بەرى هەللى.

دینە‌کانى دیکەى دنیاش وەنبەى وەك خۆیان مابن و دەسکاریان تیدا
 نە کرابی، بەلام ئەوان هەر ئەوەندە دەستیان لە دینە‌کە داوه کە زۆر بە
 هیندى و هیمنى لە بیر خەلکیان بردۆتەوه و لە باتى دین بە ماندوو بوون
 بۆ دنیا خافلانددوویان. کەچى - بە ناشکوری نالیم - فیلباز و دەسبیرانى
 مە دینە‌کەیان بۆ بەهرەى دنیاکەى خۆیان چەرخ داوه. ئەم فیلەش لەناو
 شیعه‌دا بەتایبەتتى لە مەزەبە‌کانى ناشیعه! پتر برەوى ساندوو. با
 بزانیین چۆن؟ لە برۆای شیعه‌گەریدا وێرای برۆا بە عەدالەت و ئیمامەت،

هانا بردن، تکا کردن، پارێزگاری، تۆبە، مەشت و مائی گیانندان (تزکیەى نفس)، شوپنەونکە کردن که ناومان لێناوە تەقیە، بە دەربەستە خو بە مەلایەک سپاردن واتا: تەقلیدیش هەن که ئەوانە زۆر هاسانە پیاوی فێلباز بە هەوای خوێ چەرخیان بدا و بە کەیفی خوێ بامان بدا و پامان بدا و گوردی خوێ لە نەزان بگرێ. که گرتیشیان هەر جار کە سێک یان کەسانێک ویستووینە هۆی بەدبەختی بدۆزنەو و بۆ بەربەرەکانی کردنی دەس بە کار بن، دژایەتی و فەرق و فرووق لە ناو کۆمەڵدا نەهێلن، ئەو بەناو گەورەى دینانە، بە ناوی تەقیە یان تەقلید یان پارێزگاری و قەناعەت و چى و چى دەستیان بە دەمدا گرتوون و نووکە و جووکەیان بریون.

لە لایەکی تریشەووە میژووی شیعه زۆر رووداوی لێک جیای تێدا قەوماوە. ئیمامەکان هەر یەکەیان بەپێی باری کۆمەڵایەتی و پامیاری ئەو رۆژگاری تێدا ژیاون، پەشتتێکی سەر بەخوێان گرتۆتە بەر؛ کەم وایە وەکوو یەک بووبن و بە ئاکار وەکوو یەک چووبن.

بۆ نموونە: ئیمام حەسەن سولحی دەکا؛ ئیمام حوسین شۆرشگێڕە. ئیمام سەجاد سەرگەرمی نوێژ و دۆعا یە؛ ئیمام سادق دەرسێ بە فەقییان دەئێ. ئیمام موسا لە زیندانی هارووندا گیرۆدە بوو و تازە لێی دەرنەکەوتوو؛ ئیمام رەزا بە پوالت بە جێنشینی مەئموونی رازی دەبێ. ئیمامەکانی دیکەمان خوێاریژن. پاپەرینی چە کدارانە و پامیارانەى بە ئاشکرا بە پەنجی بیۆر دەزانن و لایان وایە مایەى زیانن. واتا هەر یەک لە ئیمامان بەرانبەر بە زەمانی خوێ نەریت و پێ و شوپنێکی تاییەتی و سەر بە خوێ هەلبژاردوو؛ خوێ لە کاری ئیمامانی پێشتر لە خوێ هەلبژاردوو. لە سۆنگەى ئەم جیاوازیە لە ئاکاری ئیماماندا، پێگەى ئەو گزیکارانەى کە هەوساری بیور و بروای کۆمەڵی سادە و هەژاریان لە دەستایە و بەرەو قازانجی خوێانی رادەکیشن، زۆر تەخت و خوێش و

بیگړی خو دهنوینې. دهیانکرا له کام لاره، له چاولیکه‌ری کام تیمام پتر قازانج و سوود ته‌بهن، په‌پړه‌وانیان به‌ره و نه‌ولایه لیخوړن. بو نمونه دهیانتوانی بلین: هیم و بنچینه‌ی شیعه‌تی له جیگای داد و تیمامه‌ت خو‌پاریزی و عیباده‌ته. یان له باتی شو‌پشی که‌ربه‌لای حوسین، ناشتی‌خو‌ازی تیمام که‌سه‌نیان رانابا و بیر و بروای ئاپو‌ره‌ی نه‌خوینده‌واریان به لای که‌سه‌ندا رادابا. هه‌موو سالی‌ک له بیرده‌وه‌ری نه‌و پو‌ژه‌ی که‌سه‌ن دهستی له خه‌لیفه‌تی به‌رداوه و به‌و ه‌ویه‌وه نیوان ناخوشی نه‌ماوه، به‌زم و شاه‌نگ بگی‌رابا و مه‌لایان له سر به‌رزه‌کان باسی نه‌و کاره چاکه‌یان بکر‌دایه و بیان بردایه‌ته می‌شکی گه‌ل که ناشتی ده‌گه‌ل دوژمن و پی‌که‌هاتن ده‌گه‌ل زو‌ردار و چا‌وپو‌شین له کاروباری نارپه‌وای ده‌سته‌لات‌داری ناله‌بار و خو‌پارازتن له کی‌شه و هه‌را و کوش‌تار و ناگره‌سووره له خو‌م دووره - که تیمام که‌سه‌ن کردوویه و قازانجی خو‌ی تیدا دیوه - زو‌ر ره‌وشتی‌کی پی‌رو‌زه و هه‌رکه‌س شیعه‌ی به‌راستی بی، گه‌ره‌که وه‌ک نه‌و تیمامه‌ نه‌رم و نیان خو‌ی له کی‌شه بدزی‌ته‌وه. بو‌چ وایان نه‌کرد؟ نازانم.

ریبه‌ره‌کانی دینیمان ته‌گه‌رچی ته‌قیه و ته‌قلیدیان کرده شاپه‌گی شیعه‌تی، به‌لام به‌وه‌نده نه‌وه‌ستاو و رایانگه‌یاند که له‌نگه‌ری شیعه‌یه‌تی به‌نده به عه‌دالته و تیمامه‌ته‌وه. وه‌ک ده‌شزانین له عه‌لی را تیمامه‌ته‌که دامه‌زرا. له دوا‌ی عه‌لی که‌سه‌ن تیمامی دووه‌مه. حوسین له دوا‌ی عه‌لی و که‌سه‌ن بو‌ته تیمام. ماوه‌یه‌کی چه‌ندین ساله‌ش له ته‌مه‌نی گوزه‌راوه تا له که‌ربه‌لا شه‌هید بو. زانایانی دینی نیمه که ده‌بوايه می‌ژووی سهره‌تای تیمامه‌ت بگی‌رنه‌وه بو‌سر عه‌لی، یان هیچ نه‌ب‌ پو‌ژی ناشت بو‌ونه‌وه‌ی که‌سه‌ن بکه‌ن به سهره‌تای می‌ژووی شیعه یان ته‌نانه‌ت پو‌ژگاری ژبانی حوسین به‌رله چوونی بو که‌ربه‌لا بکه‌ن به پوانگه‌ی مه‌زه‌ب، هاتوون پو‌ژی عاشورایان کردو‌ته سهره‌تای می‌ژووی جی‌گه‌ی شانازی شیعه. واتا بناغه‌ی مه‌زه‌بمان بو به سی‌شت: تیمامه‌ت و عه‌دالته و

یادی عاشورای کەربەلا. پیاو بە سەرچەلی بروانی وادەزانی کارێکی زۆر باش کراوە. مەزەبەکە زۆر لە پێشوو بە پێتر و جیگیر بووە؛ چونکە جاران کە هەر لەسەر دوو پایەى داد و ئیمامەت دامەزراو، بە تێکەڵ بوونی کەربەلا دوو چوکلە بۆتە سێ چوکلە و بەرۆش لەسەر سێ کوچکە بێ، کە مەتر دەبزوێ و دەلەرزێ.

بەلام ئەگەر بە وردی لێی بتۆژینەو، دەردەکەوێ کە فیلبازان چۆن توانیویانە سەرکەون و چەند بە زینتی و زانیانە توانیویانە ئەم هەرسێ ئاگردانە بە یە کجاری سارد کەنەو. ئەم سێ سەرچاو پۆشنەى کە ژین و دین و خەبات و راپەرینیان لێ هەڵدەقوڵێ، شلوی کەن و پەنگ و چێژ و بەرامەکی وای بگۆرن کە ئەکە هەر نەخوێندەواری سادە، بگرە بەرەى پۆشنییری زانا و ژیریش - کە پێبەری دادپەروەر و راپەرینی دژی زۆرداری و لاساری و خەڵک چەوساندنەو و چینی هەزار پاراژنیان بە دڵ دەوێ و ئەو پەری ئارەزوویانە - لەو تێکەڵ بوونی سێ هیمە وەهایان سەر لێشێواو کە مەزەبە سەرەکیە کە ناسنەو و لایان وایە بووتە مایەى داکەوتن و مێشک تەزین و زەبوونی. ئۆبال بەستۆشم راست دەکەن تێکیان داو.

لە وەرگیران و تێکدانی دینە کەشدا زۆر کارامە و بەرپەر بوون. توانیویانە بە تێکڕایی ئیسلامەتى و بەتایبەتى شیعەگەرى و سەرەونخوون نیشان دەن کە بەو ئەندازەى لە پێشدا دندەو و وەکارخەر و بەهرەدار و دڵ ڕاکێشەرى کۆمەڵ بوون، پتر بیکەنە گەپجار و دژی کار و مایەى زەبوونی کۆمەڵگا و بپروا و بییری ئیسلامەتى، قێزى خەڵک هەڵستێنێ و دنیا لێی بته کێتەو.

چاوەنۆرى

پار لە دانشکە دەى ئابادان و چەند شەو پێشیش لە حوسینیەى ئیرشادا لەو بارەو و تارم دا و بەهرە لە چاوەرێ بوونی دەرچوونی ئیمام زەمانم شی کردەو و تێم گەیاندن کە ئەم چاوەرێ کردنە پێچەوانەى بیرو و ڕوای ئەوانەى کە لایان وایە

بىگومان ئىمام رۆژيگە لە بەرپىيوارى دەرەدچى و بە كارى دنيا رادەگا. پىچەوانەى خەيالى ئەو كەسانەشە كە دەليين ناگەپتەوه؛ چونكە هەردووك لا (چ بىباوه)، چ بەباوه) وا دەزانن ئەم چاوهنۆرى كردنە چارى ناچار سەردەكيشى بۆ بيكارى و تەوہزەلى.

زۆر لەوانەى كە باوەرپيان بەو گەرانەوہى ئىمامى نەديو هیناوه، لايان وايە كۆشش و هەولدانى پياو بۆ لە تەنگانە رزگار بوون، بۆ بەرەو ئاسودەبى چوون، ئاو لە ئاونگدا كوتانە. دەبى راپوەستى تا ئىمام خۆى دى و كارى بۆ پىگە دىنى. كە بىگومان ئەم تەرەزە بىر و باوہ، گيان سىس دەكا و پياو دەكاتە كۆلكەدارىگە كە هەر بۆ سووتان دەست ئەدا.

تۆ دەستەوستان دانيشى و دەست لەبان دەست چاو بېرىە ئاسۆى خەيال و لات وابى بۆ خۆت هيچت لە دەست نايە و بەتەما بى كەسيگ رۆژيگ پەيدا دەبى و چيت گەرەكە ئەو بۆت دەكا، هەرگيز ناگەيتە مراد و بەو پەرى هەناسەساردى و دەم لە پووشى دەژى و دەمرى.

چاوهنۆرى ئىمام كردن -بەراوہژووى برۆاى ئەم جۆرە كەسانە- نابى مايەى داهيزان و تەنبەلى بى. دەبى هۆى چوست و چالاكى و نەبەزين و پركارى بى. بزانيين چۆن؟

گەليگ، كۆمەليگ، يان تاكيگ كە دەبينى دنيا پرە لە زولم و كارى ناپەوا، دەستەلاتدارانى لاسار هەژاران دەكرووسپننەوه، بىچاران هەر لە ناپەوا ئازار دەدەن، تاريكى زولم و زۆردارى دنياى كردۆتە شەوہزەنگ، بەلام ديسان داوينى هوميد بەرنادا و برۆاى وايە ئەو زولمە هەتا سەر نابى و رۆژيگ هەر دى كە دنيا بە ئارەزووى ئەو بە ئارەزووى ليقەوماوانى ئاوالى بوخليتەوه. رووناكايى دادپەرورەى و رەواكارى لە ئاسۆى ناديارەوہ پەيدا بى و خوا پتەريگ بۆ هەژاران بەرپى بكا كە بتوانى پيشيان كەوئ و بە گژ زۆردارياندا بكا و رزگار ببن. جا دەبى بەو چاوهنۆرى كردنە خۆسازدانى بۆ ئەو رۆژە -كە پتەر دى و بە گژ

زالمیدا دەکا - لەبیر نهچئ؛ تهواو ئاماده و تهیار بئ؛ زۆر وشیار بئ له تهنبه‌لئ و خەو ببزار بئ؛ ئەوەنده چوست و بەکار بئ که له ژێر به‌یداخی ئیمامدا - هەر کاتئ هات - خۆی بنوێنئ و به شانازی به سه‌ربازیکێ زۆر ئازا وه‌ربگیرئ و له تیکدانی ده‌زگای زولم و له دامه‌زرانی عه‌دالته‌ له سه‌ره‌زمین، وه‌ک پالهی چاک، که‌رخێ دروێنه‌ی دیاری بئ.

له می‌ژوو ده‌خوێنینه‌وه که له پ‌ۆژگارانێ پ‌ی‌شین له زۆر شوێنان سه‌ره‌پای خه‌لکی په‌مه‌کی، ته‌نانه‌ت پیاوانی دینیش هه‌موو پاش نیوه‌پ‌ۆی هه‌ینی ده‌چونه‌ گ‌ریوه و غار و تیره‌ندازی و خۆیان فی‌ری هه‌نگیوه‌یی و چاپک‌سواری ده‌کرد. گه‌مه و یاری له‌سه‌ر دراو، که له ئیسلامدا هه‌رامه، ب‌ۆ گ‌ریوه غاری نه‌سپ و تیره‌ندازی پ‌ی دراوه. زاناکانی موسو‌لمانان، موسو‌لمانان دنه‌ ده‌دان که سوارچاک و نه‌نگیوه‌ بن. خ‌وشیان -و‌یرای خه‌لکی دیکه‌ - توندوت‌ۆل و به‌ گ‌ورد و گ‌ورج‌وگ‌ۆل ده‌کرد که بتوانن له به‌رانبه‌ر د‌وژمناندا ده‌سته‌وه‌که‌ری بکه‌ن و له‌ش خا و خ‌لیسک نه‌بن.

ئه‌وسا که ئه‌گه‌ر بیانگوت‌ا چاوه‌ن‌ۆرین ئیمامی زه‌مان په‌یدابئ و پ‌ی‌شمان که‌وئ و له ژێر سه‌رکرده‌یی ئه‌وا مه‌ردانه خه‌بات بکه‌ین و توخم و ت‌ۆوی زولم و زه‌لالته‌ نه‌ه‌یلین و ه‌ینده عه‌دالته‌ دامه‌زرئ که گ‌ورگ و مه‌ر پ‌یکه‌وه ئاو بخ‌ۆنه‌وه، ده‌مانگوت پ‌یکه‌ی تئ ده‌چئ که بتوانن. به‌لام ئ‌یستا به‌رانبه‌ر به‌و پ‌یبه‌رانه‌ی که دینداری له ته‌نبه‌لیدا ده‌بینن ده‌بئ چ‌ۆن بین؟

زۆر له‌و پ‌یبه‌رانه‌ی دینی -با به‌ گ‌ورد و تاقه‌تیش بن- لایان وایه ده‌بئ خه‌لک‌ وا نه‌زانن ه‌یچ تین و تابشتیان هه‌یه. با وا بزنان مام مه‌لا له‌به‌ر که‌مخ‌ۆری و که‌م خه‌وتن و نوێژ و پ‌ۆژووی فره و زۆری، ئه‌و ه‌ی‌ز و گ‌ورده‌ی نه‌ماوه له پ‌ی پ‌ۆیشتن، له سواری، له پ‌اپه‌رین و داپه‌رین بارت‌ه‌قای هه‌ره‌کاران ب‌ی‌ت.

مه لām دیوه خه په و قه له و، لاروومه تی دوو کولیره چه و ده کا. له ژه میکیش به ده ته ستورکان خورینه. مست له ورچ بدا دهیخا. به لām کاتی له ده رگای مال ده چیته دهر، به هه نگای ورد و بچوک، به نرکه و ناله و نووکه نووک، به حال پی له زه وی دهنی. ده بی دوو کهس دهس دهن هه نگلی بگرن نه وه ک سهره نگرئ به ری! ته گهر له گوندیک بو گوندیک سه فهر بکا و سواری کهر بی، ده بی یه کیک لینگی بهرز بکاته وه و یه کیک پال به پاشلیه وه نی تا سهرکه وی. ته خو بی هیژ نیشاندانی ناوی و یقار و هه بیه تی پیوانی خودای لی نراوه. جا چو پیای هیته پاریزگار و دیندار وه کوو لویکی هه رزه کار خو ی هه لداته سهر پشتی ته سپ و باره بهر؟

ته م تهرزه مفته خورانه که وه ک زه روو له سهر خوینی مه رد م ژیاون و ده ژین و ده یانه وی ههر پالکه ون و پاروویان به ده مه وه کهن، په نگی دین و چاوه نوړی هاتنی تیمامی زه مانیان ده و ته وه زلیه هه لسووه و پینه یان پیدا گرتووه. ده لین تیمه گومانمان له وه دا نییه که روژی خو ی تیمامی نه دیار دیته وه و ههر کاریکی هه مانه ته و بومان ده کا و ههر چی ناره زووی دلمانه پیک دینی. تا ته ویش ته شریف نه هیئی هیچ کاریک له دهس مه نایه. باش هه روایه راوه ستین و چاوه نوړ بین.

ته جوړه فه رمایشانه کاریکی کردوته سهر گهل که لای وایه نابی به گژ زورداری لاساردا بجی. نابی له سهر مائی تالانکرای خو ی هه را بکا. با به ژیانی تال بساچی و له ژیر چه پوکی دوژنا بنالیننی و هومیدی به خوشی نه بی و ته نیا چاوی هه رله وه بی که که ی تیمامی نادیار پیدای ده بی و ده فریای دی.

نه خیر هه رکهس بروای وابی که ده بی به ته مای تیمام دهسته و ته ژنو دابنیشی و به ژیانی حیز و سلامه ت قنیات بکا و به ثاواتی چاوه نوړی تیمامه وه هه موو ژینی به نزا و گریان بسووری، هه له کاره و هیچی له

هيچ نەزانيوه.

سەرچاوهى ئەو چاوهنۆرىيە بېرۇا بە رەوتى تاريىخە و ھومىدە بە دادپەرۋەرى خوداى مەزن. خوا فەرموويە: «لە زەبوردا نووسىومانە ئەم زەمىنە كەلەپۈرە بۆ پياوچاكان.» «عەلى لەم بارەو دەلى:» «ئەگەر پتر لە يەك رۆژيش تەمەنى دىنا نەمابى، خوا ھىندەى مەودا دەداتى كە ئەم ئاۋاتە بىتە جى».

چاوهنۆرى و ھومىد بە ئايندەى خۇشتىر، جگە لەۋەى كە لە ھەموو ئاينە عاسمانىيەكاندا -بەتايبەتى لە قورعاندا- باس كراۋە، لە ناو غەيرە دىنانىشدا، لە ناو دىن دوژمنانىشدا، باۋى ھەبوۋە و باۋى ھەيە.

ماك پەرستانى كۆنىست لايان وايە مېژوۋ بىەۋى و نەيەۋى ئەۋە رەوتى رۆژگارە: چىنى چەوساۋەى كرىكار سەرمايەدار لە ناو دەبا و خۆى ئەبىتە فەرمانپەرۋا لەسەر زەمىن. بەلام ئايا ھەر بە ھومىدى ئەو رۆژە ھىچ كار ناكەن و چاوهنۆرى بى ماندوۋ بوون ئەم ئاۋاتەيان بىتە دى؟ نەخىر. دەرزان بەرپەرەكانى و خەباتى بىپسانەۋە و رەنج كېشەنى خۇيان نەبى ھەرگىز بەو ئاۋاتە ناگەن.

خوشكم! بىرام!

ۋەك زانىمان چاوهنۆرى بۆ دۈرۈۋىتىكى رۈوناكتەرە، ھانەدەرى چالاكىيە. بەو مەرجه فېلباز و دەسبېر تىكى نەدەن. تەۋەكۈل، ھەج، قەناعەت و سەبرىش لەۋ بابەتەن. ھەج بىجگە لە كۆبۈنەۋەى موسولمانان لە شۈيئىكىدا و ئاگادارى لە بەسەرھاتى يەكتىرى سى پەندى زۆر پىرايەخمان دەخاتە بىر: با زۆر لە تەنگەنەشدا بىن، دلسارد و ناھومىد نەبىن؛ دەس لە تەقەلا و كۆشش و داۋاكارىمان بەرنەدەين؛ چاومان لە بەزەى خوداش بى و لامان وابى خودا كەسى بىكەسانە و فرىارەسى بىدەسانە. ھاتۈچۈى ھاجەر لە نىۋان سەفا و مەرۋا كە ھەلۋەدا بو لە شۈيئەن، شەش جار ئەو ناۋەى پشكىنى، ھىچى نەدى. دىسان ھەر ناھومىد نەبوۋ؛ لە كۆشش وچانى نەدا. ھەوسارى چارەنۋوسى خۆى، رۆلەى

ساواى بهجى هیشتووى، به بهزهى خوا سپاردبوو. کۆششى بیپسانهوه، هیواى بههیز، ئهوسا تهوهکول به خودا ههموو ئاواتی پیکهینا و له ههوتهمین هاتوچۆدا ههم ئا، ههم ئاوهدانى پیداکرد.

عهلى له گهرمهى شهريدا پهندي رۆلهى خۆى دانهدا: «کیویش بیزوون، شهتۆ مه‌بزوو! ددان به‌سه‌ر یه‌کدا بینه‌! سه‌رت به‌ خودا بسپیڤه‌! پیت له‌ زه‌وى بچه‌قینه‌! چاو ببه‌ر ته‌وپه‌رى شه‌رگه‌! هه‌یچ به‌ر له‌ خۆت مه‌که‌ره‌وه‌! سه‌رکه‌وتن له‌ خوا بزانه‌!».

له‌م ئامۆژگاریه‌ى عه‌لیدا کۆشش و سه‌هر و ته‌وه‌کول -وه‌ک بۆ موسولمان پتویسته‌- خۆ ده‌نوین. ته‌وه‌کول مانای وا نییه‌ تۆ هه‌یچ مه‌که‌ و ههموو کارت به‌ خوا بسپیڤه‌ و پالده‌وه‌. عاره‌بیك له‌ لای پیغه‌مبه‌ر گوتی: من وشتره‌که‌ى خۆم به‌ ته‌مای خوا به‌ره‌هلداى بیابان ده‌که‌م. فهرمووی نا. شه‌ژنۆی به‌سته‌ و ئه‌وسا به‌ خودای بسپیڤه‌!

سه‌به‌ره‌که‌ش -ههر وه‌ک ته‌وه‌کول- له‌ واتا به‌ به‌هره‌که‌ى خۆى لادراوه‌. زۆر هه‌له‌ین که‌ پیمان وابی ته‌گه‌ر زولمیشمان لی بکری، ئازادیمان له‌ ناو به‌ری، مافى ره‌واى خواپیداومان به‌ری بدری، له‌سه‌رمانه‌ سه‌هر بکه‌ین؛ بۆ رزگار بوون هه‌ول نه‌ده‌ین. خوا که‌ فهرمووی سه‌برتات بی، نیازی ته‌واو پیچه‌وانه‌ى شه‌م فکریه‌. قورعان ده‌لی: «ته‌ى ته‌وانه‌ى باوه‌ریتان به‌ ئیسلامه‌! سه‌برتات بی و له‌ یه‌کتى جوئ مه‌بنه‌وه‌!»، شه‌م ئایه‌ته‌ بۆ خه‌زاکه‌ران هاتووه‌ که‌ له‌ مه‌یدانا بچه‌قن و هاریکاری یه‌کتى بکه‌ن. له‌ شوینیکی تر فهرموویه‌: «ته‌ى پیغه‌مبه‌ر! هانه‌ى موسولمانان بده‌ با شه‌ر بکه‌ن. بیست له‌ ئیوه‌ى خاوه‌ن سه‌هر به‌سه‌ر دووسه‌تا زالا ده‌بن. سه‌ت له‌ ئیوه‌ هه‌زار له‌وانه‌ ده‌شکینى که‌ باوه‌ریان به‌ خوا نییه‌؛ چونکه‌ ته‌وان ده‌هه‌یچ ناگه‌ن. ئیستا خودا که‌ ده‌زانى سستیتان ده‌ناو ده‌که‌وئ، شه‌رکی سه‌رشانتان سووک ده‌کا. شه‌گه‌ر سه‌تى پشوو له‌سه‌ر خۆتان هه‌بی، به‌ سه‌ر دووسه‌تا زالا ده‌بن. هه‌زارىشتان به‌ره‌نگارى دووه‌زار بن، به‌ ئیزنى خوا سه‌رده‌که‌ون. خوا ده‌گه‌ل خاوه‌ن سه‌برانه‌».

ئەم ئامۆژگاری و فەرمانە خودا لە جەنگی بەدردا بۆ پیغەمبەری ناردوو. ئەو سەبرەیی خودا ویستوو و ئاتا: لە شەڕ پێداگرتن، ئاتا بەرەنگاری کردن، ئاتە کەمیش - کە هەق خواز بێ - نابێ لەبەر زۆری ئارەواخواز و خوانەناس دەست دانەویێت و ببەزێ.

قەناعەت

لە مانای ئەم وشەیدا بە هەڵە چووین؛ وا حالی بووین کە قەناعەت ئاتە: نەداری و هەژاری. ئەگەر پێخۆریک شک نابە، ئەگەر دەست بە نانی گەنم راناکا، بە نانی وشکی جو و هەرزەن بساچێنە و مەبۆلێنە و کوشتش مەکە و ماندوو مەبە لە رێگای ژینی خۆشتەدا و بە بەشی خودا رازی بە! ئەگەر دەبیینی زگ زلی پاروورپێنی مرۆخۆر دەتەجەوسێن، هەرچی هەتە لێت دەستێن، نەقەت نەیه! کاری خواپە و ئەشی شوکرانەبژێر بی!

زۆربەیی زۆرمان لایمان وایە ئیماندارێ راست کەسیکە بە پێنج سیر نانی تافتوونی و پەرداخێک ئاو، دەمەژەمی دەرباز بکا و ئەوپەری بەختە وەریشیان لەوەدایە نایک دە شۆرباویک بوکشن. پاش تێر خواردن دەبن لێفە کورسی خزین؛ سوپاسیشیان لەبەر نەچی. سوپاس بۆخوا کە پۆزی و ددانی داو. سوپاس بۆ ئەو ئاغانەیی کە لە سایەیی ئەوانەو پەنا و پێخۆری دەسکەوت.

راستت دەوێ ئەو قەناعەت و ساچانە تەواو ژيانی سەگانیە و لیبی لاندات. هەستیاریکی لاوەکی هەلبەستەییکی پاراوی لەو بارەو هۆندۆتەو کە ئەمە ماناکەییەتی:

شەوێکە تۆف و سەرما. سێ سەگ لە کوختەییەکان. شەو چەلەیی شەوئیشینییه کە، گێرانیوەی بەسەرھاتی رۆژانەییە:

دەمەتەقەیی سەگانیە

ورچە: چەند خۆشە خەوتن لە دەوێ لانی

گورزه: چزهی گوشت بیستن له ناشپه زخانی
 شیره: کوریژگهی تاغا کلکت بکیشتی
 به ناز بمرینی یانیها دیشی
 ورچه: دهنگی کوچ کوچی که یبانو له گویم
 خۆم لی ده گوړی، نازانم من کیم
 گورزه: سهوله ی که په کی له سه سر سیل برژاو
 شیره: بهرماوی میوان، نانی تی گووشر او
 ورچه: ئیسکم بو هه لدن، هه لی قوزمه وه
 چه وراپی بلکی به سه سر پوزمه وه
 راستی زور خوشه ژيانی سه گانه
 گورزه: ناخ له دهست قه مچی، چه نده به ژانه!
 شیره: ناشکوری مه که! سپله باش نییه

سهوله و ئیسک و نان خو به لاش نییه
 جاروباره یه که دار لی دانیس هه س
 له گه ل هه نگوینا پیوه دانیس هه س
 وړچه: نای که هه ر جاری له پاش لی دانم
 ده به ژن و بالای تاغام ده روانم
 وه قرووسکه ی من به زه ی دیته وه
 گش زامی له شم ده برژیته وه

ته گهر نیمه هم گفتوگو سه گانه یه به وردی لیک بدهینه وه و ده گه ل ژینی
 نه مرنه ژي هاوولاتیانی خوماندا له بهر یه کتریان راگرین، تیده گه یین شه وه ی پی
 ده لین قه ناعه ت و بی نیازی و سه بر و شوکرانه بژیړی، ده گه ل سه بر و له ئیش و
 نازاری قامچی و دلخوشتی به ده وه لان و شانازی به به زه ی تاغا و بهرماو
 خواردنی سه گانه بهرانبه رن.

نه خیر گیانه! شه قه ناعه ت و شوکرانه ی به خه یالی به تالی خوت لات وایه

خوداپەسەندە، دەگەڵ ئەوەی کە پیغەمبەر فەرموویەتی و عەلی لى تىگەیاندوو، زۆر جیاوازن. وا ئیستا ئەمڕۆ لە دنیا رۆشنبیرانی کۆمەڵناس - کە شارەزای پیچ و پلۆچی ھەزارلای بەرپەرچوون و گۆزەران - لە ئیمەى باشتەر دەزانن.

کۆمەڵناسە پسیپۆرەکانی لاوەکی لەو باوەرەن ئەوەی ئیمە ناومان ناوێ شارستانیەتی گەشەدار، وەکوو بەردە تراویلکە لە دوور وەکوو ئاو دەبرووسکی؛ بەلام تینوەتی ناشکینى. ھەر کەسیکی تۆ دەیبینی رۆژ و شەوی لەبەر نییە، تێدەکوشتی بەرھەم زۆر کا تا بتوانی زۆر خەرج کا. بەرھەمی زۆر - کە پەنجی لە رێدا ئەدە - بە چى ئەدە؟ بە کەلۆپەل و کەرستەى تازە داھاتووی پیشەسازانی ھەندەران.

سەتا نەوھەدی ئەو خەلکە دەستیان بە دەمیان راناگا. ھەر ئەوھەندە پى رادەگەن پوول پەیدا کەن و بەختی کەن. ھەرکەس رادیۆ دەکاتەوێ یان تەلەفزیۆن دەبینی یان لە رۆژنامە دەروانی، سەر و بن و پوخت و پاراوی مەبەستان باسی شتی تازە داھاتووی سەمەر و دراو قسوت دەری پیاو و وتکەرە. دەچی دەکری. نەغدەکەى پیشەکی دەدا، سالا و دوو سالا لە قیست و سفتە دەرنایە. ھێشتا لە وامیک دەرنەچوو، شەشی تری ھاتۆتە سەر. پەیداکردن لە رپی خەرج، خەرج کردن بۆ پەیدا بوون، ھەودایە کە دواى نایە و بنەتاکەى لە بەردى گۆرچە بەندە. بە دەردى گای کۆلویەر چوون. لە ھەرکۆتوێ دەسپێدەکەن تا ئیوارە ھەر لەو شوینەن. ماندوو بوونە کەشیان سەربار.

کتیبە ھێژاکەى سارتر لە ژێر ناوی پرشانەوێ لە داستانى سزیفدا ئەم ژینە دەخاتە بەرچاو: «ژوس خودای خوداکانى یۆنان لە خێویک بە ناوی «سزیف» پقی ھەستا؛ بێگاریکی بۆ برپەوێ. سزیف دەبوو ھەموو رۆژێ بەرەبەیان، گابەردیک لەسەر شان دانى، لە کێوتیکی بەرزى سەرخا، تا ئیوارە بە نیخەنیخ گابەردى دەبردە سەر کێو. ھەر دایدەنا گاشەى لى خلۆر دەبۆوێ و دەھاتەوێ شوینی دوینی. دیسان دەبوو بیاتەوێ سەر تروپک و دیسان لى گلۆر بیاتەوێ ھەتا... ھەتا».

ئەو کەسەى بە قەرز و قۆلە خۆى ساز دەکا، واتا تەمەنى نایندەى دەگەرەو

دهنئى. بۆچى ده بى پياو تهمه نى هيشتا نه هاتوى بفرؤشئى؟ فرؤشتوويه چى كړپوه؟

ئەو شتانهى سهرمايه دارى دنياخؤر بؤ گيرفان داته كاندنئى هه شاماتى بهسته زمانئى ئهركدهرى خاكه سهرى به خؤنه زانئان ساز داوه، به شاتوشوت و چاپ و گوپ وايان له بهرچاو رهنگاندهون كه بيچاره لايان وايه تا ئەو شتانهيان نه بئى نابن به مال؛ نابن به پياوى نه جيمنى شارستانئى. كه چى ئه گهر باش پروانى له سهد يه كييان له وانه نيسن په كييان له سهرى كه وتبئى و نه يانبئى نه توانن بژين. زؤربهيان ئەو كه له وپه له من كه ناويان ليئانوان لؤكس و تهنيا ديمهن و ديكؤرن. ههر به يئابه يئيكى كه ميس شه مانه له داب ده كهون؛ ئەشئى سهرله نوئى بيگؤرن. تازه هات كؤنه خه لاتن؛ ئەم لؤكس بازى و گؤرپنه، پوون و پارهى زؤرى دهوئى. كابرا ناچاره ويكهوئى، ليرولهوئى خؤى ده گرهوى شيركهت و سوتخؤران بنئى. سوتيش به دهردى ده به گلو، هه تادئى ههر زؤرتتر ده بئى. ئيتتر تا به خؤى ده زانئى له سونگهى خه رجى بيئهووده، بووه ته كؤيلهى ئالقه به گوئى.

پيشو كؤيلهيان ده فرؤشتن. ئەوانهى به ديل ده گيران له بازاران ده فرؤشران؛ ده بوونه مالى كپياران. كاريان ده كرد به رهه مى كار بؤ ئاغا بوو. ئاغاش نان و ئەنوا و دهرمان و بهرگى له سهر بوو كه بياندا تئى.

ئىستا دلئان به وه خؤشه كؤيله فرؤشى نه ماوه و هه موو كهس وهك يهك ئازاده و بهو ئازادبوونه دلشادين. كه چى ئه گهر هه روا تۆزىك بيير له خؤمان بكه يينه وه، ده زانين ئيمه لهو كؤيلهى پيشو هه بوون كلؤلترين. كار ده كه يين و رهنجه كه مان ده چيته گيرفانى ئاغا و كه سيش ئاورمان وئى نادا مايهى ژيانمان دايين كا. ئەگهر كؤيله كانى بهرئى به زؤردارى ده خرانه سارد و سه وداوه و له ناچارى مليان ددها، ئيمه ههر به خؤشى خؤمان خو ده فرؤشين؛ به پارانه وه و تكاكار تئى ده كؤشين خاوهن شركهت بمانكرن؛ نر خه كه مان پر كه -پر كه و به سووته وه لئى وه ستينن. ئيمه ش له ژير بارى واميان بچه مين و ماندوو بين و هه موو پؤژيش

تازە داھاتوویکی لە نوێ گزوفتی چاومان بەدا. لە جیاتى سووكبوونی بارمان دەقات کارمان لى زیاد ببی و بە دەردى سزىفە کە چىن کە سارتر بۆمان باس دەکا، ھەر سەرۆکەوین و داکەوین. ئاینده و تەمەن فرۆشتن ئازادى بىر و باوەریش لەناو دەبا. ئەو کەسەى لە راي دیمەنى زەرق و بەرقى سواغى خانووى، لە پیناو شیوى ناو قوتووى بە گفتى خوێ نەجیمانە - کەوتۆتە ژێر بارى قەرز و بە هیچ تەرزى پزگار نابى، چ خوا بەردارە لای وابى ئازادى لە دەست نەداوە. ئەو بابایەى کە شەو و رۆژى بۆ نییە و نازانى سەنەوێ چییە و ھۆش و گۆشى بە دەربەستە دەبەردەستى ورگى ناو و لەبەر سفتە ئیمزاکردن پى پاناکا سەر بوخرىنى، کوا ھەلى ئەوێ دەمىنى ئاوپ وەسەر دل و دەروون بەداتەو و پلە و پیاوێتى خوێ وەك مەرۆ بەسەر کاتەو. بە گفتى برادر «جەلال» ئەو کەسانە لە پیاوێتى داتەکاوان و ئامپای ئازەلى خەساوان.

جا ئەو جۆرە خۆفرۆشانە بە دنیا، لە سۆنگەى گەندەخۆریەو - کە ھەرچى بەردەستیان کەوئ دە ورگەبۆرى داخەن - زۆر پى ناچى دەبنە مالىۆسى دابەستە: ملیکی قولە و ئەستوور و لووت وەك چەوئەندەرى سوور و چەنەکورت و بەرچیلە بە گنج و شۆر و تووکەپیشەسەرودەری ورگ و پاشل دەپەرپووى گەد و گىپالى شل و ول، ھەمیشە پشوووسوار و فل. تل دەدەن، گەلاوگەل دەرۆن. لە جوولانەو دەوێستەن؛ بە نەوسى خۆیان ناوێستەن. ھەر ھىندە دەزانن بخۆن؛ تا دەتوانن چاوجنۆک بن. بە فیل بە تەلەکەبازى، بە مەرایى و خوازەلۆکى پەیدا کەن و لە زگبازى و لە تۆلازى بەخت کەن و ھىچ وەختىک چاویان تیتر نابى. ئەمانە گەر راست دەوئ بەدەختى دنیا و قیامەتن.

جا لێردا قەناعەتى ئىسلامەتى ئەو قەناعەتى قورعان و خودای قورعان فەرموویانە - نەك ئەوێ بە ئیمەیان گوت - دەردەکەوئ چەند ھىژایە.

ئىسلام دەلى: تۆ بەۋ بەشەى خودا دەتداتى رازى بە. چاۋت لە ئەم و ئەو نەبى. چاۋلىكەرى و چاۋچىنۆكى و ئىرەيى بە خەلك بردن لە مېشك و ھۆشت دەراۋى. نەيفەرموو دەبى نەدار بىت. دەلى دارا يان ھەژار بىت، پى بەقەد بەرەى خۆت رابكىشە. خۆت خىۋى پىاۋەتى خۆت بە. ھەوسارى خۆت مەدە دەستى ئارەزوۋى نەوسى چىنۆكت. تۆ بە ئازادى خولقاۋى؛ خۆت بە ورگى ھەلمساۋ و بەرگى رەنگاۋرەنگ مەفرۆشە. بە پىى توانا بخۆ! بنۆشە! بپۆشە! بە ھەژارانش بىەخشە! ئەندازەش دەبەرچاۋ گرە! خودا لە زمان لوقمانەۋە بە پىغەمبەرى فەرموۋە: «دەستەكانت مەكە بە تۆقى گەردنت! تەۋاۋىش پانىان مەكەۋە، بکەۋىە بەر تىر و تانە و بە خەمانەۋە دامىنى.» واتا نە رۆژد و چىروك بە لۆمەت بکەن؛ نە ئەۋەندە دەسبلاۋ بە بتختە سەرساجى عەلى و چىت نەمىنى.

خاۋا فەرموۋىە ۋەكوۋ خوا بەشى تۆى داۋە تۆش بەشى خەلكى لى بدە! بەشى خۆشت لە دىيادا لەبىر مەكە! واتا ھەر ۋەك ژىنى خۆشى خۆت لەبىرە، كۆمەلگاگەشت لەبىر بى! ھەر ۋەك قازانجى خۆت دەۋى، قازانجى خەلكىشت بوئ! ھەر ۋەك ناتەۋى فېلبازان دەستت بېرن، لە دەسبېرىنى بى نازان تى مەكۆشە! بە شوكرانەى ئەۋ ھىزەى خودا داۋىە پىت، بۆ بە ھىزبونى لاۋازان خەبات بکە! ئىسلامەتى دوو رېگەى بۆ دىارى كرەۋىن ئەگەر بىتتو بەريان نەدەين بەختەۋەرى دىيا و دىنمانى تىددايە. يەكەم: دەلى ھىندە زىپ و نەغدىنە ۋەسەرىەك مەنى و مەشىرەۋە كە ھەر بە پاس لىكردن و بژاردنىيەۋە خەرىك بى و بىر لە چىتر نەكەيتەۋە. دوۋەھەمىنىش لە چاۋنەزىرى و چىنۆكى و خوازەلۆكى بىتەكىەۋە. چۈنكە چىنۆك و خوازەلۆك چارى ناچار بۆ نامەردان مل شۆر دەكا و سەر بۆ پىاۋى خۆرى و تۆرى دەچەمىنى و پىاۋەتى و قەدر و حورمەتى بۆ نامىنى و بە كورتى خۆى دەدۆرېتى.

ئەم قەناعەتە ئىسلامى راستەقىنە، ئەمپۇش لە كن رۆشنىبىرانى جىھانى شارستانىيەتى گەشەدار زۆر پەسندە. ئەم جۆرە قەناعەتەيان ناو ناوہ سۆفiehەتى شۆرشگىرانە (زُهد انقلابى)! نامۇژگارى مۇدەكەن كە ناشى بۇ زىدەخەرجى و لووكسبازى و زگ زلكردن خۇت و دواپۇژت بفرۇشى و ئاورپوت لە پىتى پارە و پارودا برپىژى و پياوہتى و ئازادى ژيانت لە كىس بەدى.

بەئى برام! ئىسلامىش ھەر ئەوہى دەويست كە ئەمپۇش لەلاى زانايان زۆر بەنرخە. بەداخوہە فىلېبازان و بەروالەت زاناي نەزانمان واتاى قەناعەتەيان گۆپى. گوتيان قەناعەت ئەمەسە بىنان و بەرگ و بىپىلاو بژى و شوكرانەبژىر بى! تەنانەت ھەر قەناعەتەيان بە ھەژارى و بىئەنوايى مانا دەكرد. لايان وابو ھەركەس روت و برسى نەبى، خوا ناناسى. پرودون و ماركس، ھەقيان بوو كە ئەم زپە قەناعەتە ناو بنىن: بىدەرەتەنى فەلسەفە و فەلسەفەى بىدەرەتەنى.

بەئى ئەو ھەلەكارانەى بە خاپاندن خۇيان كرده ريشاندەرمان و لەسەرمان بوونە كەيخودا، ھەر بەوندەوہ نەويستان كە برسىيەتى و نەدارىيمان لى بكنە بە بناغەى ئيمان؛ گوتيان ھەركەس دوور لە خۇمان، لە دنيا خۇشى ببىنى، لە بەزەى خودا بىبەشە!

بۇ قەناعەتە ئىسلامى سەرەتايى، رووداويكتان بۇ باس دەكەم: لە رۆژگارى خەلىفائەتى عەلىدا، عاسم ناويك كورى زيادى حارسى ببو بە گۆشەنشين و دەستى لە دنيا بەردابوو. كسپ و كاريكى نەدەكرد ھەر خەرىكى نوپۇز دابەستن و دۇعا بوو. عەلى رۆژيەك بە توورەيەوہ تىيخورى: تۆ شەيتان فريوى داوى كراوى بە دوژمنى خۇت! تۆق و كۆتى لە مىلى ژن و مندالتدا. ئەگەر بەزەت ھىچ بە خۇتا نايەتەوہ، بەزەت بە مندالتدا بى! برۆ رەنج بدە! پەيدا كە! تۆ چۆن ئەوہى خوداى گەورە رەواى ديوہ، لەدەم خۇتى دەگريەوہ؟ مام عاسمى سەرسۆفيلكە كە بە خەيال و ايىدەزانى موسولمانى راست ئەوہيە وەك رەبەنانى خاچپەرست گۆشەگىر بى و ھەرگىز دنيائى لەبىر نەبى، لە وەرەمى عەلى دەئى: تۆ بۇچى

باسی خۆت ناکه‌ی؟ جلك و بهرگت کۆنه و زوره؛ خۆراکت هه‌ژارانه‌یه. وا منیش چاو له تۆ ده‌که‌م! عه‌لی زۆر به پرقه‌هه‌ستاوی بهر ده‌بیته سه‌ر و گوێلاکی مام عاسم؛ پێی ده‌لێ: هه‌ی نه‌فامی گێژ! من بۆ وه‌ك تۆم؟ ته‌گه‌ر ده‌به‌ر ناکه‌م، ناخۆم، من فه‌رمانه‌وه‌ی ئه‌و خه‌لکه‌م. ده‌مه‌وێ ده‌ردی هه‌ژاران هه‌ست پێ بکه‌م؛ بزانه‌م برسی و پرووت چۆن، به ده‌رد و مه‌رگیان رابگه‌م. ته‌گینه من نه ته‌نبه‌لم، نه له کار خۆم ده‌دزمه‌وه، نه لام وایه تیبری و ته‌سه‌لی و پۆشته بوون پێچه‌وانه‌ی دینه‌که‌مه.

براکه‌م! که‌س و کاره‌که‌م!

ئه‌و خودایه‌ی من ده‌یناسم به‌رتیل ناخو. کاری به تکا‌کار و کوێخا و گزی‌ر و کاردار و باجگر و باج ته‌ستین نییه. نه به دیاری بۆ پی‌ر بردن نه‌رم ئه‌وێ و نه ته‌گه‌ر تکا‌کار نه‌وێ، پێگه‌ت نادا. تۆش و پی‌رت له لای خودا وه‌کوو یه‌کن؛ وه‌کوو یه‌ك ده‌نگتان ده‌یگاتی. خوا مائی خۆی به مائی خه‌لك ناو ده‌با: «هه‌وه‌ل مائیكه بۆ مه‌ردم دامه‌زراوه».

خودا یاری ئه‌وانه‌یه که یاریده‌ی چینی بێ ده‌سته‌لات ده‌دن؛ له سه‌ر هه‌ژاران دینه جواو؛ ده‌گژ زۆرداران راده‌چن. پێغه‌مبه‌ری راده‌سپێژی خوار و بێ‌بار و به‌دکاران به دمه شمشیر راست کاته‌وه. به ده‌ردی رۆدنسو‌ن ده‌لێ: پێغه‌مبه‌ری به‌چه‌که‌وه! جا ته‌گه‌ر ئه‌و فه‌له‌زله به تانه‌وه ته‌مه ده‌لێ، من شانازی پێ‌وه ده‌که‌م. چونکه پێغه‌مبه‌ری ئیسلام وه‌ك مه‌سیحی کاتۆلیکی رۆمی نییه به‌ینی کۆله‌دار و کۆیله، زۆردار و ناهه‌قی لێ‌کراو، داگی‌رکه‌رانی رۆمانی و زی‌د لی داگی‌رکراوانی فه‌له‌ستینی نه‌کا و بێ‌ژێ: گه‌ره‌ك گشتان یه‌ک‌ترتان خۆشبو‌ن. مائی قه‌یسهر بۆ قه‌یسهر و مائی خودا بۆ خودایه. که‌س نابێ وه‌ که‌س بکه‌وێ. هه‌رکه‌سێ ئازارت ئه‌دا دۆ‌عای به‌خیری بۆ بکه تا سه‌ره‌نجام کاری ده‌گاته راده‌یه‌ك دوو جه‌ندرمه‌ی رۆمی بێن و درکه‌زی ده‌سه‌ر بپێ‌چن

و پەپنجی کەن بۆ پای سێداری داگیرکار.

پێغەمبەری موسوڵمانان دەسەر دوژمنیەوه ناچی؛ سزای غەیان دەداتەوه. لەسەر غەدرێک، جوولەکی بەنووقورەیزە قەلاچۆ کرد. پێنجسەت کەسی سەر برین و لاشەکانی هەڵداشته ناو کەندالەوه. وا ئیستاکێ کە ئەو شیرە لە کالاندا ژەنگاوی بوو، دوژمنانمان ئیمە بەو دەردە دەبەن و پێنەسەد - پێنەسەد دەناو بودرمان داوێژن.

ویل دۆرانت لە نووسراویکیا دەرباری پێغەمبەر دەلی: «هیچ کەسێک لە پێغەمبەران پەپەرەوانی بۆ بەهێز بوون و ئازایی وەک موحەمەد رانەهێنا و هیچ پێغەمبەرێک جگە لەو نەیتوانیوه لەم مەبەستەدا سەرکەوێ».

پێغەمبەری موسوڵمانان بۆ ژێانی پڕ بەختەوهری و دادپەرۆهەری لەسەر زەمین تێدەکوژا. کاری زۆر و بەرھەمھێنانی رادەسپارد. لە مائێ گلیندا دەژیا و گوێی نەئەدا بە زەرق و بەرقی بیھووودە. ھەموو ژێانی تەرخانی خزمەت بە خەلک و لابردنی بێئاکاری و زۆرداری بوو. پەپەرەوانی گوێ بە فەرمانی پێغەمبەر - وەک میژوو شایەتی دەدا - زۆریە زۆریان لە بەربەرەکانی زۆرداران نەویستان و گیانی خۆیان لەو ڕینگەیدەدا بەخشیوه؛ کە عەلیش و ڕۆلێ عەلیش لەوانە بوون.

بەلام قسە بۆ کێ دەکەیت؟

ئەو بەرەوی لە ئایین تەرە لە ناوماندا - کە چینیکی خۆیندەوارە - بۆ پەرەدانی برۆای خۆی رۆژنامەیی ھەس؛ گوژاری ھەس؛ نووسەری باش، کتێب وەرگێڕی کارامە، خاوەنی زمانی پاراو، دیوانە شیعی چاچکراو، چیرۆک و نومایشنامە و فیلم و سەتان لەو بابەتەیی دەبەردەستا، لە پەستا ھێرش دەکەنە سەر دینەکە. ئەم کەرستە دژەدین و ڕەنگینانە بە نرخێکی کەم و ھەرزان لە بازاردا دەس دەکەوێ. کوڕ و کچمان بە ھاسانی دەیخویننەوه و ھیدی - ھیدی لە مەزەب دەتەکیڤنەوه.

لەولایشەوه ئەوانەیی خۆیان ناو ناو موسوڵمانی خاوەن ئیمان، وەک

می‌شیشیان میوان نه‌بی وایه. هر ته‌قه‌شیان له‌سه‌ر نایه. خه‌می چیا نه؟ هه‌زاران ته‌کیه و مزگه‌وت و به‌رزک و مینه‌بریان هه‌یه. چیان گه‌ره‌که و چۆن‌یان ده‌وی، که‌رسته له‌به‌ر ده‌ستایه.

له‌م ناوه‌دا که‌سان‌یک‌ی که ده‌گه‌ل مندا هاوبیرن، تی‌گی‌راون. نه‌ئه‌نوایه که بی‌چن‌ی نه‌ده‌توانن ئه‌وی له‌دل‌یاندا یه‌ده‌ری خه‌ن. بی‌ده‌ره‌تان و سه‌ره‌گردان! به‌هه‌زار ده‌رد و مه‌خسه‌ره و چه‌رمه‌سه‌ره، سی‌پاره‌یه‌ک، نامیل‌که‌یه‌ک له‌چاپ بده‌م. له‌گش لاوه به‌رتانه و شال‌او ده‌که‌وم و تال‌او به‌ده‌مدا ده‌که‌ن. لاوان ده‌ل‌ین له‌م رۆژ‌گاره -که له‌چه‌رخ‌ی بی‌سته‌مین‌داین- دی‌سان با‌سی ئایین ده‌که‌ی؟ دی‌سان چی‌رۆ‌کی ئه‌بو‌وه‌ر؟! کۆ‌نه‌کان‌یش تی‌ژتر به‌گژ‌مدا دین: چۆن ناوی پی‌غه‌مبه‌ر نووسین سه‌ل‌واتی نه‌بی ره‌وایه؟ کوا ئه‌و که‌سه‌ی سه‌ل‌او‌ه‌تی ته‌واوی بۆ نه‌نو‌وسیه؟ تا وه‌به‌ر داری هه‌دی ده‌ین!

ئیمه‌ی که به‌خۆمان ئی‌ژین رۆ‌شن‌بیری خاوه‌ن ئایین، ئه‌بی چی بکه‌ین؟ ئیمه‌ بو‌وینه ده‌نکه گه‌نم له‌نی‌وان دوو به‌رداشاندا قه‌تیس ماوین؛ هه‌ر ببزو‌وینه‌وه ها‌راوین. نه‌ها‌وارمان به‌که‌س ده‌گا نه‌که‌شیش ده‌ها‌وارمان دئ. هه‌ر بنو‌وسین، بنو‌سه‌که‌مان ده‌ش‌کی‌نن. ها‌وار بکه‌ین، ده‌م و قور‌گمان ده‌د‌پ‌نن. ب‌چینه به‌ر هه‌ر ئه‌نوایه‌ک ده‌پ‌رو‌وخ‌نن. عاس‌مان دو‌ور و زه‌وی سه‌خت! چن‌ج‌رو‌و‌کمان له‌چی گیر که‌ین؟

دایه! باوه! براکه‌م! ها‌و‌ول‌اتیه‌که‌م!

هه‌ول‌ده‌ن ده‌قور‌عان بگه‌ن! تا تی‌بگه‌ن که ئه‌وه‌ی ئی‌سته لاتانه و لاتان وایه ئیمان به‌خوا و به‌قور‌عان، درو‌وس نییه. عه‌لی ئامۆ‌زای پی‌غه‌مبه‌ر نه‌قاره‌مانی چی‌رۆ‌که نه‌بتیشه بۆ په‌رست‌ن. نایناسین و ده‌پیه‌رستین! عه‌لی موس‌ول‌مانی راست و خواپه‌رستی‌کی بی‌خه‌ش بو‌و. دژی گه‌ل‌خۆر و زالم بو‌و. بۆ پر‌زگاری چینی چه‌وسا و تی‌ده‌کو‌شا.

جا بۆ ئه‌وه که نه‌یاران پی‌تان نه‌ل‌ین شیعه‌گه‌ری ده‌س‌کاری

ئیرانییەکانە و دایان هینا تا ئیسلامی پێ لابەرن، کاریک بکەن کە شیعەتی -بێ زیاد و کەم- دەگەڵ مانای قورعەنە کە بەرانبەر بێ. دەگەڵ پێشداچوونی دنیا گەشە بکا و لە هەموو دور و زەمانیک بەهرە بۆ گەڵ و کۆمەڵ بێ. زانستی تازەبابەتی مایە پێشکەوتن بخوێتن و منالانتان بۆ پیشە و هونەری باش و بەهرەدەر بۆ گەڵ رابێنن. لە دین و ئایینە کەشیان تی بگەیهنن. کە مەبەستم لە دینە کە، فەرموودە ی دەقی قورعەنە؛ ئەک هەر شیوەن و گریانە و لە خۆدانە و هیچی تر نا.

پیاوی چاپن! تۆزیک لە خۆتان وریا بن! ژیرانە بیر بکەنەوه! ئەوهی ئیستا ئیمە لێره ناومان ناوه خواپەرستی، فری بەسەر خواوە نییه؛ بۆیه تازە لاوه کانمان پێتان دەلێن: کۆنەپەرستی بێکارە و گەمە و گالته تان پێدەکەن. لاشتان وانە بێ ئەوانە ی هەر چونکە چوونە ئوروپا و گەراونەوه و بە خۆیان دەلێن پۆشنییر، پرووناکییرن. نەخێر، بەشی زۆر لەوانیش - وەک نە خوێندەواره کانمان - چارەبەستە و کوێرانە دەژین. هەر ئەوەندە ی لێ دەزانن دەمە لاسکە ی پۆژاوا یی بکەنەوه و خۆیان وەک ئەوان نیشان دەن. لە بابەت زانستیشەوه، هیچیان دەباراندا نییه. واتا -بە ناشکوری نالێم- نە کەونە کانمان بەکار دێن نە تازە کان. ئیمە فیرگە یە کمان دەوی کە باری ئیستا بگۆرێ. خوێندەوارمان زیتانە تر لە کۆمەلگای بۆرێ. هەم دینە کە ی -وەک لە قورعاندا هاتوو- ئاگا لی بێ، هەم لە زانست و هونەری خەلکی دنیا خەبەردار بێ.

ئیمە دەبێ ئازاد بیرکرنەوه، ئازاد ژیان بخەینە میشکی خەلکەوه. کاریک بکەین لاوه کانمان وێری کاروانی شارستانییه تی گەشەداری ئەم زەمانە بخەینە ری و نە شهیلێن دینە راستە کە ی -کە خوا و قورعان فەرموویانە - لە دەس بدەن. قورعەنە کەش نە کەینە تەلیسمی دیوان؛ لامان وابێ هیچ کەسیک ناشی بیزانی.

باوه! دایه!

ئەم دنیاىە - کە ئیوہ لیى بیخەبەرن- زۆر گۆرپاوه. دوژمانانمان زۆر بههیزن. ئەگەر ئیمەش به بیر و برۆای تازهوه خو نەنۆینین بهرگەى لیشاوی رۆژاواى زانا و چاوتۆک ناگرین.

با راپەرین. راپەرینىکی شۆرشگێر. به خویندن و بیى ئازاد، ئیمەش خویمان وهک دوژمنهکان بههیز کەین. تا هەل ماوه ئەو تۆزه دینه و ژینهمان - کە لاماوه - پياریزین. ئەگینا هیندهی پى ناچى ئەوهی ئیستا ناومان ناوه دین و ئایین دەتۆیتەوه و شوینیشی کویر دەبیتهوه. ئەوسا هەزار حەیف و پەکوو به پولیکه و پەشیمانی بههره نادا.

